

נלי דורון

מחזה בחמש מערכות

מאת

יעקב קורי

תוכן העניינים

עמוד

3	הנפשות
	חלק ראשון, פרולוג - ההפתעה
5	מערכה ראשונה
19	מערכה שנייה
	חלק שני, אודיסיאה ישראלית
35	מערכה שלישית
55	מערכה רביעית
	חלק שלישי, אפילוג - הגאולה
77	מערכה חמישית

כל הדמויות והעלילה של המחזה הן בדיוניות ואין כל דמיון ביניהן לבין המציאות.

כל הזכויות שמורות ליעקב קורי.

המחזה מוקדש באהבה ובהערצה לאשתי רותי קורי ולילדי - יוסי, אמיר ושירלי.

הנפשות

נלי דורון - מורה. אישה יפה, בת 40, צבע שער בהיר, עיניים כחולות, עור בהיר. פני מדונה מביעות טוב לב, אמון, רוך ותום, ללא שמץ של רשעות.

יולי דורון - בעלה, איש עסקים. גבר נאה, בן 50, צבע שער מאפיר, עיניים שחורות, עור שחום, גוף אתלטי, חזות ים תיכונית. נראה אדם חכם, מנוסה, במלוא אוננו, בוטח, מקרין אמינות.

אריה סימון - דוד של נלי, בעלים וי"ר מועצת המנהלים של חברת היפוקרטס. גבר כבד גוף, בן 75, פנים מפיקות מתיקות, אך מבעד לזכוכית הכהה של המשקפיים מסתתרות עיניים מרושעות.

אלי פוקס - מנכ"ל חברה היפוקרטס. בן 60. גבר נמוך, שמנמן, עם עיניים קטנות. מתנהג בעצבנות, כמוכה תזזית. בעל חוש הומור ציני, המחפה על חוסר בטחון עצמי.

סימה קאליפה - עורכת דין. אישה יפה, בת 30, צבע שער שחור, עיניים שחורות, עור שחום. מאחורי חזות של פאם פאטאל, מסתתרת אישיות מורכבת של אישה חכמה, שאפתנית ועיקשת

פרופ' הדס שוטן - ממציא, מנכ"ל ובעלים של חברת מולקולה. דמות של פרופסור מפוזר, בן 40, צבע שער לבן, עיניים טרוטות, מימיות עם נימי דם. סוחר רגל ימין, בעקבות אירוע מוחי.

דוד דורון - בן של נלי ויולי, תלמיד בכיתה י"ב. נער אתלטי, בן 18, צבע שיער בהיר, עיניים חומות, פנים נבונות.

דנה דורון - בת של נלי ויולי, תלמידת כיתה י'. נערה יפה, בת 16, צבע שיער שחור, עיניים כחולות, עור שחום, פנים תמימות.

דמויות אפיזודיות נוספות של ידידי משפחת דורון, מזכירה של אלי פוקס, עיתונאית, עורכת דין מהרשות לני"ע, מנכ"ל קרן נאמנות, הסוכן של החברות ביוון, עו"ד של יולי דורון, מנהלת חברת חקירות, מנכ"לים של חברות מדיקה למיניהן, לקוחות של יולי דורון. דמויות אילמות של אלים, מלצרים ומלחים.

העלילה מתרחשת בתל אביב בשנת 1994.

נלי דורון

מחזה בחמש מערכות

מאת

יעקב קורי

חלק ראשון בטרילוגיה

פרולוג - ההפתעה

מערכה ראשונה

סלון רחב ידיים בביתם של נלי ויולי דורון. הסלון מקושט במוטיבים של מקדש יווני. מלצרים בלבוש יווני עתיק מגישים אוכל ומשקאות יווניים לאורחים. מוסיקה יוונית נשמעת ברקע. לאורך כל המערכה, עד לתחילת השמעת המוסיקה לריקודים, יישמעו לסירוגין גם שירי חווה אלברשטיין, שירי קאנטרי, שירי אירווינג ברלין ושירי איב מונטאן.

נוכחים אריה, אלי, הדס, דוד ודנה, וכן חברים של המשפחה. נלי, יולי וסימה מצטרפים אחר כך.

דוד - התקשרתי לאבא ואמרתי לו שכל האורחים הגיעו. תזכרו שאמא לא יודעת כלום על מסיבת ההפתעה, שאבא מארגן לה ליום הולדת 40. אז, כשאראה אותם מתקרבים, אני אגיד לדנה, אחותי, היא תסגור את האורות וכולכם מתבקשים להדליק נרות.

אריה (מחבק בחום את דוד ופונה להדס) - הדס, אתה ידעת שהפרחח הזה קרוי על שמו של אבי, דוד, שנספה בשואה. אני הייתי הסנדק של דודי, נכון גבר? נלי, האמא שלו, היא האחיינית שלי, והסכימה לקרוא לילד על שם סבא שלה. אל תשאל, יולי התנגד, הוא רצה לקרוא לילד דרור או דותן, משהו מודרני שמתחיל בד', כמו שם המשפחה שלו דורון. אבל נלי אמרה לו - אדרבא, תקרא לו דוד, כי יש בשם אפילו שני ד'. הבחורה הזאת כשהיא רוצה להשיג משהו, שום דבר לא יעמוד בפניה. אל תסתכל על יולי שהוא כזה מאצ'ו וחזק. היא נותנת לו את התחושה שהוא השולט בבית, כמו שמצופה מבחורה יווניה ממושמעת ממוצא ספרדי, אבל יש לה אופי של ברזל. לך אין ילדים?

דוד מצליח להשתחרר מהחיבוק של אריה, אחרי שהרגיש שלא בנוח לכל אורך השיחה.

הדס - (מדדה בעצבנות מרגל לרגל, רואים בעליל שהוא סוחב את רגל ימין, כתוצאה מאירוע מוחי) לא, אני לא נשוי. כמה זמן נלי ויולי כבר נשואים?

אריה - עשרים שנה. מהיום שהתחתנו, אני הכנסתי אותו לעסק שלי, רציתי לעזור לקטנה, כי אתה יודע, אבא שלה היה רק פועל פשוט. ביוון הוא היה מורה לספרות יוון העתיקה, אבל אחרי שהיה בשואה והוא ראה איך כל המשפחה שלו מתה, הוא איבד את כל הרצון שלו לעשות משהו בחיים. אצלי זה היה בדיוק ההפך, אני ברחתי מלאריסה, שם גרנו, להרים - הר אולימפוס הוא לא רחוק משם. הצטרפתי לפרטיזנים הקומוניסטיים. איך שאתה רואה אותי אני הרגתי במו ידי עשרות חיילים גרמניים והוצאתי להורג 4-5 חברה' שלנו שנחשדו בבגידה. מאז ומעולם, לא סבלתי בוגדים, זאת נקודה רגישה אצלי. העמידה כנגד כל הסיכויים מול הנאצים היא זו שנתנה לי את הכוח להצליח בחיים, להמשיך ללמוד, ואחר כך להקים את העסק שלי. אני לקחתי את יולי אלי עוד כשהעסק היה פצפון, ובזכותי יולי התקדם, כי הוא למד ממני הכל.

הדס - אני לא מבין, אריה, אם כל כך עזרת להם, למה יולי עזב אותך בסוף, הוא לא היה טוב?

אריה - הוא היה קצר סבלנות והיו עוד כמה סיבות שבהזדמנות אספר לך עליהן. בער לו התחת, הוא כעס כשהבאתי את אלי פוקס בתור מנכ"ל. עד גיל 65 אני הייתי המנכ"ל, אבל כבר לא היה לי כוח והבאתי את אלי, זה הבחור שם, השמנמן הנמוך. הוא איש מחקר, עשה את הדוקטוראט שלו באיטליה. אתה יודע, בחברת תרופות כמו שלנו לא טוב שהמנכ"ל לא יהיה איש מקצוע. אז, אחרי כמה שנים כשיולי הבין שאני מבסוט מאלו, הוא החליט לפרוש. ואל תחשוב - אלי הוא אולי איש מחקר, אבל בעסקים הוא ערמומי כמו שועל, כשמו כן הוא, פוקס הערום, בורג'יה ומקיאבלי קטנים לעומתו. יש לו ראש טוב ומאז שהוא בא, קפצנו מדרגה. יולי הוא יפה נפש כזה, לא רוצה ללכלך את הידיים שלו בעסקים, למרות שכשזה מגיע לעניינים האישיים שלו הוא חיית טרף כמו כולם. הוא התאים לעבוד בחברה קטנה. אבל כשרצינו לגדול לא היתה ברירה, צריך לעגל פינות והמטרה מקדשת את האמצעים. מה יש, אצלך הוא גם כזה פיינשמקר?

הדס - אנחנו עוד חברה קטנה עם אוירה של סטרט - אפ. אני לא יודע אם שמעת, אבל אני עליתי על המצאה מהפכנית בתחום הסרטן ויולי הרים הנפקות בישראל ובוול סטריט בצורה יוצאת מהכלל. אבל הכסף הולך ואוזל לנו במולקולה, כך קוראים לחברה שלנו, מחיר המניה יורד ואם לא נצליח למצוא משקיעים ומהר, זה לא ייגמר טוב. חוץ מזה, כמו שאתה רואה, חטפתי אירוע מוחי ואני סוחר רגל, כך שאני לא בשיא הכושר, כפי שהייתי פעם. יולי אצלי הוא איש חיצוני, אבל מתפקד כמו מספר שניים ודואג לכל הצד העסקי של החברה. נתתי לו הרבה אופציות והוא גם השקיע הרבה כסף משלו בחברה. למרות כל הירידה במחיר המניות, מה שיש לו היום ביד שווה מליונים של דולרים. אבל הוא עדיין לא יכול למכור הכל, כי המניות מוקפאות. אני מתפלא שיולי לא סיפר לך עלינו, אתה הרי הדוד של אשתו.

אריה - לא סתם דוד, גם את הבית הזה שאתה נמצא בו אני מימנתי לו, ואיזו הכרת תודה אני מקבל? הוא קם ומסתלק ומעמיד עוד פני נעלב נוסף לכל. אני רואה אותו בקושי רק פעם בשנה והוא לא מספר לי כלום ממה שהוא עושה - סוד גדול! אבל, אתה יודע, הרי אנחנו באותו התחום, ולהיפוקרטס, החברה שלי, יהיה אולי עניין בהמצאה שלך. תתקשר אלי השבוע וניפגש, מה יש לך להפסיד?

הדס - היפוקרטס, זה שם טוב לחברת תרופות, ממה זה בא?

אריה - זה לא מסובך, היפוקרטס חי, עבד ונפטר בלאריסה, העיר שלי ביוון. השם גם נותן הרגשה של אינטגרטי לעסק, אתה יודע, שבועת היפוקרטס, הגינות, הקרבה, עזרה לזולת, ובעסקי תרופות כמו שאתה יודע, זה חשוב!

דנה - (בהתרגשות) להפסיק את המוסיקה. תהיו בשקט בבקשה! הם מגיעים. אני סוגרת את האורות. כולם להדליק את הנרות!

האורות כבים, הנרות מודלקים, נלי לבושה בשמלה לבנה צחורה ויולי לבוש בבלייזר ספורטיבי מגיעים.

נלי - דנה, דודי, איפה אתם, מה זה החושך הזה?

האורות נדלקים לפתע וכל האורחים עם הנרות ביד שרים לנלי וצועקים SURPRISE ! נשמעים שירי ימי הולדת ומוסיקה עליזה.

נלי (מופתעת ביותר, אך מאוד מאושרת) - יולי, אתה ארגנת את זה, בחיים הוא לא עשה לי הפתעה כזאת! מה, דנה את ידעת ולא סיפרת לי, וגם אתה דודי, איך הצלחתם לעבוד עלי!

נלי מנשקת את יולי, את דנה, את דוד ואת שאר האורחים ומחליפה מספר מילים עם כל אחד מהם. היא מגיעה לאריה.

נלי - אני שמחה שגם אתה פה, לא רואים אותך בזמן האחרון.

אריה - תזמינו אותי ואני אבוא, את הרי יודעת שאני אוהב אותך כמו בת.

נלי - אני רואה שכבר הספקת להכיר גם את הדס. מה שלומך הדס, איך הבריאות, אתה אוכל את העוגות שאני שולחת לך עם יולי? אתם הרווקים, אם לא נותנים לכם אוכל טוב, אתם מסוגלים לאכול ג'אנק פוד כל הזמן.

הדס - תודה, כל פעם שאני אוכל חתיכת עוגה עם הקפה, אני מברך אותך ומקנא ביולי כמה כיף לו להיות נשוי עם אישה כמוך, גם אשפית במטבח, גם לידי בסלון...

נלי - אל תמשיך או שאני אסמיק. אני מקווה שלפחות את התכונות האחרות שלי, יולי לא מהלל בעבודה. אבל אני משאירה אתכם ביחד, בטח יש לכם הרבה נושאי שיחה משותפים.

הדס - בהחלט, אריה סיפר לי כמה דברים מאוד מאלפים על החברה שלו, על כמה שתמך בכם, על יולי ובכלל.

נלי - אל תאמין לאף מילה שלו. אם אתה רוצה לשמוע את האמת, תבוא אלי.

נלי (לוקחת את אריה הצידה ושואלת אותו) - מה כבר סיפרת לו, אריה, את הסיפורים הרגילים שלך? מתי כבר תשלים עם זה שיוולי עזב אותך, כי לא נתת לו לפרוש כנפיים. אצל הדס הוא הרוויח בעשירית מהתקופה שעבד אצלך פי מאה יותר, במניות ואופציות. אתה הרי נתת לו את המינימום שבמינימום, כי טענת שהחברה לא יכולה להרשות לעצמה. כל מה שהצליח להרוויח בעשרים שנה זה את הכסף לקנות את הבית הזה וכמה גרושים של חסכונות. אתה גרפת עשרות מליוני דולר ולנו השארת את הפירוורים ושנינו יודעים שבלי יולי לא היית מגיע לאן שהגעת. הוא בכלל עשה לך טובה כשבא לעבוד אצלך, כשהייתם בחברה רק שלושה אנשים מזי רעב, ואתה עוד מספר לכולם שאתה בנית אותו. תעשה לי טובה אתה אורח שלנו, יולי הזמין אותך, עשה לי הפתעה הבחור, אני לא בטוחה שאני הייתי מזמינה אותך, אז לפחות אל תעליל!

אריה - (בכאב) נליקה, למה את תמיד קונה רק מה שיוולי מספר לך? מה זאת ההערצה העיוורת שאת רוחשת לו! הכל לא כל כך שחור ולבן כמו שאת חושבת. תני לי אולי גם כן להתבטא פעם אחת. אני באמת ובתמים אוהב אותך ורוצה שיהיה לכם טוב. תזמיני אותי אליכם וננסה סוף סוף ליישב את ההדורים. אני מתגעגע למשפחה החמה שלכם, אתם הרי המשפחה היחידה שיש לי ואת יודעת שאני מת על דודי.

נלי - (מתרצה) טוב, טוב, אולי קצת הגזמתי בתגובה שלי. אני אדבר עם יולי, נראה מה אפשר לעשות. גם אני אוהבת אותך, אז בוא נשכח מהכל ותהנה מהערב!

נלי ממשיכה להסתובב בין האורחים ומחליפה איתם מילות נימוס עד שהיא מגיעה לאלי.

אלי (מחבק אותה בגסות ומצמיד לה נשיקה בפה) - אה, כמה חיכיתי לרגע הזה. כבר כמה שנים לא ראיתי אותך ואלמלי יולי היה זקוק לי בתור קונפרנסיה, הוא לא היה מזמין אותי גם הפעם. מה אני אגיד לך מידעלה' את עדיין יפה כמו תמיד ונראית פרגית עסיסית בת 30. על יולי אני לא מת, כמו שאת יודעת, אבל בשבילך אני מוכן לעשות הכל. אפילו עניבת פרפר הסכמתי ללבוש הערב ובשביל שמוצניק כמוני זה קורבן גדול. אבל ברצינות בובלה' מה את מבזבזת את החיים שלך עם המאצ'ו הלבנטיני שלך. מתי שתרצי, תעשי לי סימן ותראי מה זה אושר אמיתי. רק תנקבי מחיר, כל מה שתרצי אעשה בשבילך!

נלי (ביבושת) - אלי, זה מה שיש לך להציע לי ליום ההולדת שלי? לא פלא שיולי ברח מהחברה שלכם כל עוד נפשו בו, סדום ועמורה עשיתם ממנה, כולם בוגדים שם עם כולם. אשתך השמנה יודעת על החיזורים שלך אחרי כל שמלה ברדיוס של קילומטר? אתה הרי יודע שהנאמנות זה ערך עליון אצלי ואף פעם בשום תנאי לא אבגוד ביולי. אז מה אתה מקשקש כמו איזה זקן חרמן?

אלי - הלוואי שגם יולי היה נאמן לך כמו שאת נאמנה לו!

נלי (בצרכה) - למה אתה מתכוון?

המוסיקה נפסקת. כל הנוכחים מפנים את מבטם אליהם.

אלי (במבוכה, מחבק אותה, למרות סלידתה המופגנת של נלי) - זה כלום, מרוב התרגשות היא צעקה, היא כל כך שמחה לראות אותי אחרי כל כך הרבה זמן!

המוסיקה העליזה חוזרת. יולי ניגש לנלי ולוקח אותה הצידה.

יולי (בחום ובאהבה, מרגיע אותה) - מה יש מה קרה, נלושה קטנה שלי?

נלי (כמעט בוכה) - תעשה לי טובה, אני מבינה שהתכוונת רק לטוב, אבל לא היית צריך להזמין את כל החלאות האלה מהיפוקרטס, אתה יודע שאני לא סובלת אותם והם רוצים רק את רעתך. עולה להם בבריאות זה שאתה כל כך מצליח מאז שעזבת אותם והם היו רוצים לראות אותך זוחל על ארבע כמו כל העריקים שחוזרים אליהם. אריה כבר הספיק להשמיץ אותך בפני הדס והדס כנראה כבר נשבה בקסמיו. הדוד האוהב שלי רוצה שאארגן מפגש ביניכם, מי יודע מה הוא כבר זומם! אלי הציע לי לעזוב אותך ולשכב איתו במחיר שאני אנקוב. וזה עוד ביום הולדת שלי, באמת מסיבת הפתעה עשית לי... אנחנו עוד נזכור אותה הרבה זמן! רק את הבחורה היחידה שהיא נורמלית ושאני מחבבת בחברה הזאת, את סימה, לא הזמנת.

יולי - את צודקת, הם חלאות, אבל לא יכולתי שלא להזמין את הדוד שלך והוא ביקש שאזמין גם את אלי. מה לעשות, אני אף פעם לא רואה את הכיעור של האנשים בקיצוניות כזאת כמו

שאת רואה. כמה שאני איש עסקים ממולח, אני כנראה עדיין אידיאליסט ואת היא זאת עם הרגליים על הקרקע, את המורה בבית הספר היסודי, שמעולם לא עבדה בחברה עסקית.

נלי - זה לא פלא, גדלתי עם הורים ניצולי שואה, שפיתחו אצלי פרנויות וחשדנות כלפי כולם. המזל שלך זה שרומל נעצר באל עלמין ולא הגיע לקהיר, אחרת גם אתה היית פרנואיד, אם בכלל ההורים שלך היו שורדים את השואה ומולידים אותך.

יולי - (ברוך, מלטף אותה) ועכשיו תירגעי, מחכה לך תוכנית לא נורמלית שכולם תרמו להצלחתה, כי הם אוהבים אותך. אלי הוא קונפּרנסיה בחסד ואף אחד לא יכול להתחרות בחוש ההומור שלו, ואפילו הדוד שלך אריה הכין לך הפתעה.

האורות כבים פרט לאור המאיר את הקונפּרנסיה, המופיע עם טקסידו ועניבת פרפר.

אלי - יולי דורון, שכפי שאתם יודעים הוא נורא אוהב אותי, שכנע אותי להנחות את הערב ולהתלבש כמו ג'יגולו. אפילו כשנפגשתי עם מלכת בריטניה לא לבשתי טקסידו ואם אני עושה זאת הערב, זה רק כי אני אוהב את נלי ובשבילה אני מוכן ללבוש כל דבר וגם...שום דבר... (צחוקים). יולי כתב וביים את התוכנית ושם לנו רף שיקשה לנו לעמוד בו. עכשיו גם אשתי תרצה שאכין לה מסיבת הפתעה, ואשתך, ואשתך... אשתי, את שומעת, אני נשבע לך שביום הולדת הארבעים שלך, בעוד מינוס עשרים שנה, אעשה לך מסיבה עוד יותר מפוארת מזאת... (צחוקים). אני אומנם הייתי הבוס של יולי בהיפוקרטס, אבל את כל העבודה הוא עשה לי, הוא הכין את הדו"חות, את הנאומים, את המאזנים, כך שאני רגיל להקריא את מה שהוא כותב. אבל בפעם הראשונה אני עושה את זה במסיבה, ומי יודע, אולי זה ימצא חן בעיני ונוכל, יולי ואני, לחדש ימינו כקדם ולעשות הסבה מקצועית לקריירה חדשה. ואם לא אצליח הערב, אני בטוח שיולי יתלה אותי בפפיון הזה, והוא יוכל סוף סוף לרשת את מקומי.

מחיות כפיים. על המסך, הנפרש לפני האורחים, רואים סרט עם מראות נוף עוצרי נשימה של מפלי מים ונהרות גועשים, שרפות יער, אריות, איילות, נמרים וחיות אחרות. ברקע שומעים שירי אהבה - THE GIRL THAT I WILL, LA JEUNESSE, DIO COME TI AMO, MARRY, NOCHES NOCHES, את חירותי, ובסוף הקראת המכתבים שומעים את מרש החתונה.

אלי - היום אנו חוגגים חג כפול, את יום הולדתך הארבעים, נלי, ואת יום נישואיכם העשרים. אנו נחזור במנהרת הזמן עשרים שנה אחורנית לשנת 1974, מיד אחרי מלחמת יום כיפור. נלי עדיין תלמידת סמינר בת עשרים, תמימה וחסודה, כמו שהיו אז עלמות החן, פוגשת את יולי, חייל מילואים שחוזר מסיני, סרן בן 30, ומתאהבת בו. נו, מילא, נסלח לה, המדים והדרגות סחררו אותה והיא נשבת בקסמיו. תוך שבועיים הם מחליטים להתחתן, אז חתכו מהר דברים, לא כמו היום שעוברים לגור ביחד, משתמשים בסחורה, ואחרי שנתיים מחזירים אותה לכל-בו... (צחוקים). העלילה מתרחשת בדירת הרווקים של יולי בתל-אביב, קצת מבורדקת, אבל אחרי ליל האהבים היא תהיה עוד יותר. זה לא היה בטקסט של יולי, זו תוספת שלי... (צחוקים). הסרט של אותו לילה, שבו הציע יולי לנלי נישואים, פשוט נשרף מלהט האהבה, אבל נשתמרו לנו מכתבים שנכתבו ביום שלמחרת, כי יולי חזר לסיני, והמסכנים היו צריכים להסתפק בקריאת מכתבים עד לפגישה הבאה. ועכשיו קבלו אותם - יולי ונלי הצעירים, במסע אל העבר הקסום.

האורות עוברים לשני הילדים של נלי, היושבים על כיסאות בר גבוהים זה מול זה. דוד במדי סרן עם כומתת צנחנים, דנה עם שמלה לבנה ארוכה ומתרחבת, גרביים לבנים ונעליים לבנות.

דנה - התעוררתי הבוקר מוקדם, רציתי לספר לכל העולם עד כמה אני מאושרת, עד כמה טוב לי. בכלל, ביומיים האחרונים הייתי כה מאושרת אתך, שפשוט הרגשתי כיצד אני טובעת באושר, כיצד הוא עולה ומציף את כל גופי, את כל נשמת. ושמחתי לראות שזה הדדי. אני חבה לך כל כך הרבה על רגעי האושר שאתה מעניק לי, שכבר עכשיו אני מעמידה את עצמי לרשותך מתוך אהבה ונאמנות. דורילה, אני מחכה כבר לרגע שתהיה כולך שלי!

דוד - מוזר, אנחנו מתחתנים. מסתיימת תקופה, מתחילים בחיים חדשים. נצטרך להסתגל. לא נהיה עוד אדונים בלעדיים לגורלנו. כל זה בא כרעם ביום בהיר. אמש הכרנו ואנו כבר נשואים. לפתע התחוור והתברר הכל. התחוור כי אין טעם עוד בחיי רווקות עקרים. שאושרנו נתון בידינו. אנו רוצים להיות ביחד לתמיד.

דנה - אני שולחת לך עוד תמונה במכתב זה. מה דעתך עלי בבקיני? את תמונתך אתלה היום בערב בחדרי וכל ערב אדבר אליך, בסדר? זה יהיה נפלא. אני אדבר ואתה לא תענה. נכון שיש סיכויים שנסתדר ככה?

דוד - רעיונות ללא סדר. כל רגע - חדש. ומעל לכולם - הידיעה. ההרגשה הברורה. כי טוב אנו עושים. כי זה יעודנו. כי ביכולתנו להסב אושר איש לרעהו. מוזר. למה דווקא עכשיו. אין פתאום נעשה הכל ברור כל כך. אין זאת כי אצל שנינו גמלה בבת אחת המחשבה - שאנו אוהבים, שאנו רוצים להתחתן. להיות תמיד ביחד.

דנה - יולי, יש אנשים הקושרים את עתידם על סמך היכרות של שנים. אך אנו קשרנו את גורלנו על סמך חוויות של רגעים. כי השנים לא חשובות, רק הרגעים. עולם ומלואו יכול להיות אצור ברגע אחד של אושר. והרגעים שלנו הם ארוכים, ארוכים. וכך כל החיים שלנו יהיו הצטברות של רגעים מאושרים, רגעי אהבה, אושר ואמון הדדי, כמו אלה שחווינו ביחד עד כה.

דוד - לי ידוע רק דבר אחד - אהבתי אותך והרגשתי צורך להינשא לך. וכל מה שהיה לפנינו - נגוז, נעלם כלא היה. היה נהדר, אמש, שלשום - היה נהדר. וכל החיים שלנו חייבים להיות כך. אנו חייבים להתחדש. לרענן את עצמנו כל פעם. לא להתעייף. יש לי הרגשה שכל רגע אני מגלה בך משהו חדש. ואפילו כשאת חוזרת על דבר מה, את אחרת.

דנה - היום אדבר עם הורי, עם אחותי, בקשר לשנינו, ואני משוכנעת שהם ישמחו. עוד מעט אהיה לצידיך, נהיה ביחד, נאהב ביחד ונחיה באושר ואושר ואושר, עד סוף ימינו... מאשתך (נכון שאני כבר אישה?) הקטנה, הנאמנה, האוהבת והמתגעגעת, נלי.

דוד - פרק חדש נפתח. חיים חדשים. הרווקות שלי גססה. מתה. יחי הנישואים!! תחי האהבה! עכשיו יש לי הכל. עכשיו אני על ההר, משקיף מאחור לתהומות העבר ורואה מקדימה את זוהר העתיד. שלך באהבה, יולי.

סיום של מרש החתונה. אורות. מחיאות כפיים סוערות. נלי לא יכולה לעצור את שטף הדמעות ואת ההתרגשות העצומה שלה. היא ניגשת לילדיה ולבעלה, מחבקת אותם בחום ומודה להם.

נלי - יולי, אתה לא יודע מה גרמת עכשיו, עם הגילויים שלך על מה שעשינו לפני החתונה! אני מוכרחה לספר לכם, שכמו כל בחורה ספרדיה חסודה, ועוד תלמידת סמינר נוסף לכל, הייתי אמורה לשמור על הבתולים שלי עד החתונה. ככה היה מקובל אצלנו במשפחת סימון, לפחות מאז גירוש ספרד, עבור בנדודים שלנו לאיטליה ועד שהגענו ליוון. הבחורות התחתנו בתולות ולא התגרשו... כבוד המשפחה, אתם מבינים. אבא שלי, שאהב מאוד את הומרוס, קרא לי פנלופי ובקיצור נלי. אז לכן, מכל הצדדים, הייתי אמורה להיות בתולה עד החתונה ונאמנה רק לבעל אחד אחרי זה. כמו פנלופי האגדית, סמל הנאמנות לבעל, מין רפלקס מותנה.

אלי - מאה שקלים למרשם התושבים, את משנה את שמך לבובולינה, אני פותר אותך מהתסביך הזה, וסוף סוף תוכלי להיות שלי, מידלע' (צחוקים).

נלי - כשאמרתי לאבא שאני מתחתנת עם מצרי בן 30 עם הרבה ניסיון, אחרי שהכרתי אותו שבועיים בלבד, נדלקו אצלו הרבה נורות אדומות. הוא אמר לי שכל מה שיולי רוצה זה רק לשכב איתי, שהמצרים הם בדווים, היום פה מחר שם, ואם אתמסר לו הוא יעזוב אותי יום לפני החתונה. סיפרתי לו שהאמא שלו ממוצא יווני, ומבעד למעטה הקשיחות מסתתר אדם רך ואוהב, וזה קצת הרגיע אותו... חוץ מזה, אם יולי גילה סודות מהחדר, אני גם אגלה משהו שאף אחד מכם לא יודע. (צוחקת) יולי, אתה תהרוג אותי, אבל אני אספר לכולם מה המקור האמיתי של השם יולי, על מנת להראות להם שאנחנו באמת זיווג מהשמיים. כי יולי, בעלי, הבעל של פנלופי החסודה והנאמנה, זה קיצור של... יוליסס! (צוחקת) אבא שלו היה חבר במכבי בקהיר והחליט שהבן שלו יהיה גם הוא ספורטאי וייקרא אודיסיאוס או יוליסס הגיבור. בסוף הלכו על יוליסס, כי זה נשמע יותר אנגלי, ולא נאה שחבר מכבי ייתן לבן שלו שם יווני...

יולי - (צוחק) נלי, אנחנו כבר נגמור את החשבון אחר כך... אבל ברצינות, אל תשאלו איזה תסביכים עשה לי השם הזה כשהייתי קטן. כל הילדים בכיתה היו צוחקים ממני, כי למגינת ליבו של אבי, הייתי ילד ביישן וחלש. רק אחרי שעליתי לישראל נעשיתי כזה ג'אבר. ליתר ביטחון, איך שבאתי לכיתה במעברה אמרתי שקוראים לי יולי, כי נולדתי ביולי, ומאז נשארתי יולי. אף אחד לא ידע עד עכשיו על הפרשייה העלומה הזאת מעברי, אז דיר באלכום, מי שיקרא לי יוליסס עוד ירגיש את נחת זרועו! (צחוקים).

נלי - בואו נחזור לסיפור עם אבא שלי. כששכרנו את הדירה ברחוב יונתן הופסי, כמה ימים לפני החתונה, אבא הביא לנו במתנה מיטה זוגית, אבל השביע אותי שאתאפק, ועד החתונה - הבדווי יישן על הספה ואני במיטה. עכשיו בגללך יוליסס מתוק שלי, (במתיקות שובבית) הו, אני מתה להרגיש את נחת זרועך... (צחוקים) כולם עכשיו יודעים שלא כל כך הצלחתי להתאפק וכמה שאני מכירה את אבא שלי, הוא לא יסלח לי גם היום, אחרי שאנחנו נשואים באושר ועושר כבר עשרים שנה. (צחוקים ומחיאות כפיים).

האורות כבים. אור על אלי.

אלי - יש אהבה, יש חתונה, יש עבודה, אבל אין בית. הזוג הטרי גר בדירת חדר קטנה בצפון תל אביב, נלי על המיטה ויולי בספה... (צחוקים) וחולם שבבוא העת תהיה לו דירה משלו. בינתיים יש להם האחד את השני וכל העולם שייך להם. אך, לפתע, זיק של תקווה. עיריית תל אביב מפרסמת מודעה שמתקיימת הגרלה של זוגות צעירים. את ההגרלה ניהלה אחת מותיקות היישוב. מה זה ותיקה, ממש ותיקה, שהייתה זוג צעיר במאה שעברה בביאליסטוק, גב' רסקולניקוב. היה לנו קשה לאתר אותה, כי היא היום יותר מבת מאה. אבל כשהיא שמעה שצריך לברך את האישה הבלונדית שבכתה כששמעה שלא זכו בהגרלה ואת הבעל השחרחר ששרק שריקות בוז, החליטה להטריח את עצמה ולראות איפה הם גרים כיום ואם יש חיים אחרי ההגרלה. גב' רסקולניקוב, בבקשה!

האורות כבים. על המסך רואים הפגנות אלימות של זוגות צעירים ושל הפנתרים השחורים, עם רעשי רקע קולניים. נכנסת סימה, מחופשת לאישה בת מאה על כסא גלגלים, ונותנת נאום מתובל ביידיש, רוסיית וערבית. אור על סימה.

סימה - נלי דורון, תיירע מיידעלה! אני עוד זוכרת איך לפני עשרים שנה באת עם בעלך לבית העירייה של תל אביב לטקס ההגרלה של זוגות צעירים. הייתם קצת עצבניים כמו מאות הזוגות שצעקו ועשו מהומות. עפו שם שמירים וזצים וזבטות והיה שמיח! ניסיתי להרגיע אתכם, צעקתי עליכם טאבאריש, רבותה, תעבדו קצת ויהיה לכם כסף לדירה. אפשר להגיע לכל דבר בחיים עם קצת סמיקלקה. רצייתי שנשיר שירה בציבור כמו בזמנים שלנו על הגורן. אבל לא רצייתם לשיר את אוי, אוי, שורלה, די מעכסט מיר שוין משיגע. במקום זה שרתם שירים מזרחיים על כמה רע במדינה היפה שלנו, יא אוחטי, יא חביבי, שירים של אום כולת'ום, רק את זה אתם יודעים. הפושטקעס צעקו לי - "אוסקוט, יא מלעונה, תסתמי את הג'ורה, יא שרמוטה, סססמאק, לך יש כבר דירה. לא רוצים לשיר, מג'ונונה. רוצים דירה." באמת, גולדה צדקה, לא היו שם אנשים נחמדים. בסוף, לא זכיתם כי רק אלה משלנו, אינסער קינדער, זכו בדירות. אבל את צריכה להודות לי, כי אם הייתם זוכים, הייתם עדיין נמצאים בחורבות שהצענו לכם, במקום לגור בפנטהאוז היפהפה שלכם. אז עכשיו שיש לכם דירה, אתם כבר יכולים לשיר, תשירו כולכם איתי טומבלליקה, ומי שלא ישיר, לא יקבל א-דירה'...

נשמעת הנעימה טומבלליקה מפי מייק בורשטיין וסימה מארגנת שירה בציבור, ביידיש תקנית, כולם מצטרפים. בסוף השיר, ניגשת נלי לסימה מחבקת אותה בחום ומנשקת אותה.

נלי - סימה קאליפה, שכה אחיה, ואני באמת חשבתי שזאת גב' רסקולניקוב. את כישרון מבוזבז! היית צריכה להיות שחקנית במקום עורכת דין. איזה מבטא יידישאי מושלם! רואים שזה מאמע לושען שלך (צחוקים). את נראית כמו בבושקה רוסייה אמיתית. תוריד קצת את התחפושת שנשטוף את העין ונראה אם השתנית. (סימה מורידה את התחפושת ומופיעה בשמלת מיני שחורה עם מחשוף נדיב). ואי! איזו פצצה, עוד יותר חתיכה מאשר ראיתי אותך לפני כמה שנים. יולי, תביא מהר את חגורת הצניעות שאלביש לך, את ממש סכנה מהלכת...

אלי - מאמושקה, תוודאי שילבש את החגורה גם כשהוא יוצא למסעות הצלב שלו בחו"ל.

סימה - (בצחוק) מה יש לכם כולכם, עכשיו אני אישה נשואה ומכובדת...

אלי - בלילה אין אישה מכובדת, יש רק אישה מחורמנת!

נלי - די, תפסיק עם השטויות שלך, היית ותישאר תמיד ONE TRACK MINDED, תמשיך בתוכנית.

האורות כבים פרט לאור על אלי. ברקע שומעים את: רוקדת עם המטאטא, TORNA A MONACO MONACO, ESPAGNA ES LA MEJOR, SURRIENTO.

אלי - נלי, יש בך את כל המעלות! את מורה מצטיינת, ועל כך יוכלו להעיד כל הזאטוטים שמעריצים אותך. את א יידישע מאמע, מתעניינת בלימודים של ילדייך, עוזרת להם לפני הבחינות ומטפלת בהם במסירות כשהם בריאים וכשהם חולים. את יודעת, יולי אף פעם לא בבית, הוא כל הזמן בנסיעות, וכל העול רובץ עליך. כשהוא עשה חיים בפריס וניו יורק עם כל החתיכות, הוא היה אומר לי - "אלי, אלי, כמה קשה לנלי עכשיו!" (צחוקים). את מקרצפת את הבית כל יום, כי את לא סובלת עוזרות, ואת היחידה בצפון תל אביב שמחזיקה בית כזה נקי ומצוחצח בלי עזרה. אשתי, את שומעת, בואי תלמדי מנלי ותפטרי את העוזרת, הכובסת המגהצת, הטבחית והמסג'יסטית... (צחוקים). ואם זה לא מספיק, הבית שלך תמיד שופע מאכלים יווניים עסיסיים. אני זוכר שכשעבדתי עם יולי, הוא היה מפסיק כל יום את הישיבות אתו באחת בצהרים ואומר - "עכשיו אני רץ הביתה לאכול את הסופלאקי של נלי".

נלי - כך אתה חושב, האמת שכל צהרים האכלתי אותו קוסקוסססס והוא השקה אותי אוזזזז!

צחוקים, מחיאות כפיים סוערות.

אלי - (מופתע) נלי, אפילו אני נשאר המום מההערות שלך! בגלגול הבא אני אתחתן עם יוניה, מגיע לי, אחרי שלושים שנה עם הפולנייה שלי. (צחוקים). דרך אגב, אתם יודעים איך אפשר להקפיא זרע? שוכבים עם פולניה! אבל, כמו במטה קסמים, אחרי שלימדת, קרצפת, האכלת והשכבת, יש לך עוד כוח לצאת ולבלות והפכתם לבליינים של תל אביב. את דואגת למינויים לכל התיאטראות ולפילהרמונית, ואתם רואים עשרות מופעים בשנה. עשיתי חישוב שמאז שהתחתנתם, בטח ראיתם יותר מחמש מאות הצגות. ואם הייתי מתעסק עם נקבה אחת על כל הצגה שראיתם, הייתי עולה לשמים בבוא יומי עם כזה חיוך רחב, שלא היה איכפת לי להגיע ישר לגיהנום.

נלי - אתה לא מפחד מאידס?

אלי - עדיף למות א יינגה קנאקר ולא א אלטה קאקר! (צחוקים)

אלי - אבל עכשיו ברצינות. נלי, גולת הכותרת של פועלך היא בעזרה שלך לזולת. את תמיד פה בשביל לעזור להורים שלך, להורים של יולי, לחברות שהתאלמנו, להורים שאיבדו את ילדיהם, לחברים שזקוקים לכסף או רק לעצת ידיד, את א גיטע נשומה, מאמאלה', בחיי שליולי לא מגיע אישה כזאת. אך יש לך רק מגרעת קטנטנה, את לא אוהבת לטייל בחו"ל. הלוואי על אשתי מגרעת כזאת... (צחוקים). בנסיעה לפלמה, המטוס כמעט והתרסק. באודיסאה לעשר ארצות באירופה בעשרים יום, עם שני הזאטוטים, הנשימה כמעט פרוחה לך. בנסיעה שלך לריבירה היית מתוסכלת מהציצים של הצרפתיות. נלי, אני אגלה לך סוד, גם אני מתוסכל מהצרפתיות אבל זה בגלל שאין להן ציצקעס! (צחוקים). אבל השיא היה

בנסיעה שלכם ליוון, בטיול שורשים שלכם, כשבאתונה קרע ממך גנב על אופנוע את התיק שלך עם הכסף, הדרכונים, הכרטיסים וחדוות הנסיעה. לכבוד התוכנית הערב, הצליח האינטרפול לאתר את הגנב שבא להביע חרטה כשהתחזור לו שגם את יוניה ובשביל לרצות אותך הוא החליט להזמין אותך לטיול של חודשיים ביוון, על האופנוע שלו מחוף אל חוף אל חוף אל חוף. אדוני הגנב, בבקשה!

האורות כבים. אור על אריה, שמופיע בתחפושת של שודד יווני עם מצנפת על הראש, משקפי שמש כהים, צרור מפתחות ביד, והרבה דרכונים ודולרים שמציצים מהכיסים הרבים של האוברול שלו. הוא נותן נאום בעברית מתובלת במלים יווניות, איטלקיות, רומניות, צרפתיות, שבדיות, ערביות, תורכיות, ספרדיות, גרמניות, פורטוגזיות, הולנדיות, יידיות ואנגליות. ברקע נשמעת מוסיקה עליזה של חאג'ידאקיס.

אריה - KALISPERA .IME גנבו! TI KANETE .ME LENE VASILIKI POSEIDON . את הרי מצפוני מיו מציקו .BEI UNS ELLINAS DOES NOT STEAL FROM ELLINIDA . את משלנו ואת MUY MUY LINDA .MUY MUY LINDA . ISE PANDREMENI ? אני רואה שיש לך גם בעל מאוד נחמד. (נותן ליולי נשיקה על המצח ומתיישב על הברכיים שלו). APO POU INE O . ANDRAS SAS ? מה, הוא לא משלנו, אז מה את עושה איתו? (לוקח לו את הכסא). אני רואה שיש לך ילדים חמודים, (ניגש ומלטף את השער של דנה) KORI MOLTO BELLA . (צובט את הלחי של דוד) YIO TRES SYMPATHIQUE . DOGUM GUNUN KUTLU OLSUN , יום הולדת שמח! TI THELETE PARAKALO , קחי חזרה פספורטו, קחי דולרס (שופך על נלי את כל תוכן כיסיו). DOAMNA PENELOPI HO BUSHA MARI . בואי ל- ELLADA , אני אראה לך את יוון האמיתית, אני אנגן לך בבוזוקי, ארקוד אתך סירטקי, מה שתרצי I WILL TOUS LES CHEMINS MENENT A LARISA !DO FOR YOU , כל הדרכים מובילות אותך אלי, תראי איזה שרירים יש לי, התיירות השבדיות קוראות לי HJALTE , אני יותר גיבור אפילו מיוליסס. בואי נשתה ENA BOUKALA KRASI (מוציא בקבוק מכיסו), בואי נשתכר ביחד. תהיי LA MUJER DE MI VIDA , עוד יעשו עלינו טלנובלה. אני אעריך אותך כמו אלה, כמו אתינה, הרה ואפרודיטה ביחד. כל החיים שלנו יהיו קרנבל אחד ארוך בלי QUARTA FEIRA . נחיה ביחד עד ACHT EN TACHTIG . את שיין ווי די לבונע. אנה בהבכ, אני אוהב אותך, יא קבאב, יא SOUVLAKI קטנה שלי, בואי אלי, SIGNOMI SORRY על כל מה שעשיתי לך, בואי נברח ביחד. BON VOYAGE KALO TAKSIDI (מרים את נלי ובורח איתה).

מחיאות כפיים סוערות. נלי חוזרת עם אריה ומחבקת אותו בחום.

נלי - אני ממש נרגשת. איזה חברים טובים, איזה בעל וילדים נפלאים, כמה טרחתם בשביל לשמח אותי הערב. אריה, אני סולחת לך על זה ששדדת אותי, אבל בתנאי אחד, שבאמת תיקח אותי לטיול של חודשיים ביוון על האופנוע שלך.

אלי - בובלה', אם אקח אותך על הטוסטוס שלי ליומיים לפתח תקווה, את תסלחי גם לי?

נלי - היית מת! אתך זה מסוכן להיות אפילו רגע אחד באוטובוס. אבל גם לך אני סולחת על כל ההערות, בתנאי שתחזור בתשובה ותלך למקווה להיטהר מכל המחשבות המלוכלכות שלך!

אלי - אני מסכים, רק אם במקווה יהיו עוד עשרים מסאג'יסטיות תאילנדיות ערומות! (צחוקים) אבל זה לא פייר, סלחת לאריה ולי, ואת לא סולחת לסימה, שכל כך טרחה למענך ואפילו למדה יידיש לכבוד המסיבה שלך?

נלי - אלי, אתה אף פעם לא תשתנה. לסימה אני לא צריכה לסלוח, כי היא אף פעם לא עשתה לי שום דבר רע. אבל, סימה, אם תעשי לי בעתיד, אז תדעי לך שאני סולחת לך מראש.

אלי - מה את כבר במסכת תודות וסליחות, התוכנית עוד לא נגמרה, גם לדוד שלך, לילדים ולבעלך יש משהו להגיד לך!

כיבוי אורות. אור על אריה.

אריה - אני רק רוצה להגיד שנלי היא האחיינית האהובה עלי והיא התגשמות כל מה שחלמתי שתהיה הבת, שמעולם לא הייתה לי. נלי, יש לך אישיות מקסימה ושובת לב ואילו היו כל הימים דיו וכל העצים קולמוסים, לא ניתן היה לתאר את סגולותיך ומעלותיך! תדעי לך שיהיה מה שיהיה, אם תהיי זקוקה לי, אני אהיה תמיד לצידיך ואת יכולה לסמוך עלי תמיד!

(מחיאות כפיים). נלי ניגשת לאריה ומדביקה לו שתי נשיקות מצלצלות. אור על דוד. ברקע שומעים את דוד כשהיה קטן שר את - אמא הוי אמא חבקיני חזק.

דוד - אמא האהובה, היום אני לא זוכר איך שלא נתת לי להמשיך ולהדריך בצופים בשמינית כי החלטת שאני צריך להתמקד בלימודים, אני לא זוכר איך את מחכה לי בחוץ עד חמש בבוקר כשאני חוזר מהמסיבות עם החברה' בשביל לוודא שהגעתי בשלום, אני לא זוכר איך את נוזפת בי כשאני והחברה שלי עוזבים את המיטה שלנו מבורדקת ויוצאים מהבית (מחקה את אמא שלו) - "החדר שלך נראה כמו בורדל!". כי אני יודע שכל הכוונות שלך טובות, שאת עושה הכל על מנת שיהיה לנו טוב, שנצליח, ושמעל לכל - נהיה בני אדם! אז, תדעי אמא, שאני אוהב אותך מכל הלב, וכל יום אני אוהב אותך יותר ויותר!

(מחיאות כפיים). נלי עם דמעות בעיניים ניגשת ומנשקת את דוד בחום. אור על דנה. ברקע שומעים את דנה כשהייתה קטנה מספרת לנלי סיפור על אינדיאנים בג'ונגל, עם אריה חסטרפולה, נמר טיטיטטה בלי שיניים, הקוף שולובולו, התנין קוקורוקו והנחש ביסלי חיסטי. בראש השבט מולך הגיבור גרגה ויש לו שני ילדים קטנים גיגמושו וצי'צ'במבה. כל החיות והילדים חברים של דנה ומשחקים איתה בדזונגל...

דנה - מאז שנולדתי, ואפילו לפני שידעתי איך קוראים לי - ידעתי שיש לי אמא, שתמיד תהיה לצידי, ושמה הוא נלי. שמסדרת, מטפלת, משחקת, מספרת ונותנת כל מה שיש לי, את בעלה אוהבת, ולילדיה אומרת - אתם הדבר הכי יקר שיש לי!

כי אם יש דבר שאני בטוחה
זה שיש לי את האמא הכי טובה,
שדואגת לנו יותר מאשר לעצמה
מבלי לאמר אף פעם מילה רעה.

ועל כן ולא משנה מה - תמיד נרעיף עליה רק אהבה!

(מחיאות כפיים). נלי עם דמעות בעיניים ניגשת ומנשקת את דנה בחום. אור על יולי.

יולי - נלי אהובתי, לא מספיק להיות אשת חיל בשביל לקיים משפחה. צריך גם לדאוג לבעל וגם פה, בחושייך המחוודים, את עולה על הנוסחה הנכונה. לא קל לך עם בעל המפתח קריירה, נוסע הרבה לחו"ל ועובד מסביב לשעון. כמו יוליסס, גם אני נעדר רוב הזמן כבר עשרים שנה וכל העול רובץ עליך. את נאלצת לחנך את הילדים כמעט לבד, לעבור דירה בכוחות עצמך, ואפילו לארגן את בר המצווה של דוד בלי כל עזרה. אישה אחרה הייתה הופכת מרירה ומאשימה את בעלה שכל הנטל רובץ עליה. את נוקטת בגישה הפוכה, מפרגנת לבעלך, אומרת לו שהוא הכי מוצלח, מנחמת אותו בכישלונות לאורך האודיסיאה הארוכה שלנו...

אלי - לא יתכן יולי, לך לא היו אף פעם כישלונות! יוליסס המסכן סבל הרבה, אבל אצלך זה היה תמיד פיקניק! (צחוקים). אם אתה רוצה אודיסיאה אמיתית אני עוד יכול לארגן לך אחת.

יולי - אל תחשבו, לא תמיד ליקקתי דבש בחיים שלי, לא היה לי קל בהיפוקרטס וגם עכשיו אני לא שר כל יום הללויה. יוליסס אומנם בילה עשרים שנה מחוץ לבית, אבל עשר שנים הוא עשה חיים עם החברה' ליד הים בתורכיה, יעני לצור על טרויה. ובדרך חזרה הוא בילה שבע שנים על אי בודד עם הנימפה קליפסו, ועוד כמה שנים עם המכשפה היפה סירסה, כך שכולו הוא סבל, אם בכלל, שנה אחת נטו. אבל אנחנו התחלנו מאפס, לא היה לנו אבא עשיר כמו יוליסס שהיה FILS A PAPA, וכל מה שהגענו אליו היה בזכות עשר האצבעות שלנו. אם נעדרתי כל כך הרבה בנסיעות שלי לחו"ל, זה היה בשביל לבנות את עצמנו, וכל העול רבץ עלייך...

נלי - יולי, אני חייבת לתקן, לא נעדרת ולו ליום אחד. גם אם נסעת, לא היה יום שלא התקשרת, וכשחזרת פיצית בחום ובאהבה שלך את כל ימי ההיעדרות גם לי וגם לילדים. תמיד ידעתי איפה אתה ותמיד יכולתי להתקשר אתך ולשאוב ממך כוח. אתה דאגת לעיקר - לפרנסה שלנו, כי מהמשכורת שלי בתור מורה לא היינו מגיעים לשום מקום, ואני דאגתי לבית ולילדים.

יולי - תודה נלי, אבל שנינו יודעים שהמשימה שלך הרבה יותר קשה... נלי, תמיד היית לצידי, נוסכת בי חיזוקים, בטחון, הרגשה טובה, הופכת לידידתי הקרובה ביותר, מעורה בכל תחומי הווית... ומעבר לפירגון, לנאמנות ולידידות ממשיכה אותה הכימיה לקשור בינינו מיום שהיכרנו ועד היום, בדבק שהשנים לא יכלו לו. והנוסחה הכימית, שפותחה תחת עץ האהבה, הופכת את המשפחה כולה לתרכובת, לגוף אחד, נשמה אחת... אז, איך ממשיכים הלאה? צריך להודות על כל רגע שעבר, על הדבש ועל העוקץ, על המר והמתוק, ולקוות לעתיד טוב יותר. את צריכה לקחת את החיים בקלות יותר, לא להיות כל כך פרפקציוניסטית, ליהנות מכל רגע, להודות לחיים שנתנו לך כל כך הרבה - אושר, בריאות,

משפחה טובה, ילדים מקסימים, סיפוק מהעבודה, חברים טובים, רווחה חומרית ואוזן כרויה לשמוע את קול הנפש האהובה. רק עכשיו מתחילים החיים, ולמרות שאנו ניצבים בצוהרי היום, את צועדת בבטחה ובשלווה לאופקים חדשים, כשכל העתיד פרוש לפניך!

אלי - ובקצה האופק אני מחכה לך! (צחוקים)

האורות כבים. נשמע השיר "על הדבש ועל העוקץ", בביצוע של נעמי שמר, ובמקביל רואים על המסך סרט אילם של משפחת דורון, המתאר בכמה דקות את כל התפתחות המשפחה - החתונה, הילדים הקטנים, סדר פסח עם כל המשפחה, בר המצווה של דוד, הופעת ריקוד הג'אז של דנה, דוד מנגן בפסנתר, הטיול בכרמל, נלי עם התלמידים הקטנים שלה, עם ההורים שלה. הסרט מסתיים בסיום בבית החדש, המצלמה נכנסת לחדר השינה. נלי יושבת על המיטה ועושה פרצופים ליולי, המצלמה עוברת לראי הענק שבחדר ורואים את יולי מסריט, נלי ניגשת מאחוריו ומחבקת אותו.

מחילות כפיים סוערות. האורות נדלקים. אין כמעט אחד שלא מוחה דמעה, פרט לאריה ולאלי שהקנאה ניבטת בעיניהם. נלי ניגשת לאט לאט ליולי, מחבקת אותו, מנשקת אותו בנשיקה לוחטת, מלאת אהבה ורוך. כולם מוחאים כפיים. נשמעת מוסיקה לריקודים - סלסה מהאיים הקריביים, סמבה ברזילאית... מדי פעם נערכים משחקי חברה. נלי מסתובבת בין האורחים, שמברכים אותה בחום ואומרים לה: "איזה ערב מוצלח!", "איזה בעל נהדר ומוכשר יש לך", "שיחשוב על קריירה בתיאטרון במקום בעסקים", וכו'. יולי ניגש למזנון, סימה מתקרבת אליו.

סימה - יולי, אני חייבת לדבר אתך. לא מוצאות חן בעיני ההערות הסרקסטיות של אלי על החיים שעשית בפריס, על זה שנלי צריכה לסלוח לי ועל חגורת הצניעות שלך בחו"ל. הסתכלתי גם על אלי ועל אריה במשך המסיבה, הם מקנאים בך כי בחיים לא הייתה להם זוגיות כמו שלך והם אוכלים את הלב שאתה כל כך מצליח מחוץ להיפוקרטס. אני שומעת הערות אגב שלהם בעבודה, הם היו מתים לדפוק אותך והם מחכים להזדמנות הראשונה לעשות את זה. עשית טעות שהזמנת אותם, אולי רצית להתריס כנגדם כמה טוב לך כשאתה רחוק מהם. אבל סבתי, מהצד המרוקאי שלי, אומרת שאסור למשוך את עין הרע וכשאוהבים צריך להסתיר את זה, כי אחרת עין הרע לוקחת לך הכל. כמה שאני עורכת דין עם תואר שני והכל, אני מאמינה לה במאה אחוז. היום הבנתי עד כמה אתה אוהב את נלי ועד כמה היא חשובה לך. אני מופרעת שחשבתי בכלל שאוכל להרוס משהו כל כך שלם ויפה. שמור את האהבה שלך מכל משמר כי כיום אין יותר אהבות כאלה.

יולי - סימה, תירגעי, מה שהיה בינינו זו הייתה מעידה חד פעמית שלי. זה סיפור ישן, כולו נמשך שבועיים בפריס, ואחר כך שמת לי לזה סוף, כשעזבתי את היפוקרטס. היה לי קשה לראות אותך כל יום בעבודה ופחדתי שאני לא אצליח לעמוד בזה גם בארץ. בינתיים התחתנת, יש לך בעל וילד מקסימים וחוף משלום שלום והחזרות למסיבה של נלי כמעט ולא התראינו. תודה שאת מזהירה אותי, אבל כיום אין לי שום קשר עם היפוקרטס, ואין ולא יהיה להם מנוף, שאיתו הם יוכלו לגרום לי נזק כלשהו.

סימה - בכל זאת אני חייבת להתוודות על משהו נוראי שעשיתי ושאתה חייב לדעת. אתה תשנא אותי, אבל אתה יודע שתמיד אהבתי אותך ואני עדיין רוצה את טובתך. אחרי שעזבת, נסעתי לפריס בענייני עבודה עם אלי. זה היה נורא להיות באותם מקומות, באותו המלון.

הכל הזכיר לי אותך, וברגע של חולשה, שכבתי עם אלי, כן דיוניסוס הסטיר הזה, כמו שקראת לו, חיזר גם אחרי והייתי אז טרף קל, הוא הרי היה המנכ"ל ואני הייתי עוד בראשית הדרך. ופעם, לאחר ארוחת מלכים במסעדה מפוארת ואחרי שהוא השקה אותי בוודקה, זה קרה. זה היה חד פעמי, אני נשבעת לך, אבל נפלט לי על מה שהיה בינינו, אחרי שהוא תיחקר אותי כל הלילה. ומאז אני חיה בפחד שבזמן המתאים הוא ישלוף את זה וישתמש בוידוי שלי נגדך, מי יודע אולי הוא חושב שככה הוא יוכל להשיג את נלי. יתכן אפילו שהוא שכב אתי רק בשביל להשיג איזה שהוא מידע מרשיע נגדך. מאז, הוא מנסה להסית אותי נגדך והוא אפילו ביקש ממני לנסות לפתוח איזו תיבת פנדורה שלך. צחקתי לו בפרצוף, אמרתי לו שזה בניגוד לאתיקה המקצועית שלי כעורכת דין, שאין לי שום סינה נגדך ושאיני בהחלט מבינה אותך שעזבת אותי.

בקצה אחר של הסלון מסתודדים אריה ואלי.

אריה - הדס סיפר לי דברים מאוד מעניינים על החברה שלו. חסר לו כסף על מנת לגמור את המחקר שלו על התרופה נגד הסרטן. עם השקעה יחסית קטנה ניתן יהיה להשתלט על החברה, אם רק מחיר המניה ירד בעוד כמה עשרות אחוזים. יולי עשה עבודה מעולה בגיוס הכסף ובמיתון הירידה במחיר המניה, אז אם אנחנו רוצים לעשות משהו, חייבים לנטרל אותו בכל מחיר. תכנס לנושא, תבדוק מה באמת שווה החברה, עד כמה היא באמת קרובה לסיום הפיתוח, כמה כסף צריך בשביל להשלים אותו, ואיך אפשר לעזור למחיר המניה לרדת.

אלי - אל תדאג, מיום ראשון אכנס לנושא בכל המהירות. מזמן אני מחכה להזדמנות כזאת לפרוץ, כי אנחנו די דורכים במקום בשנים האחרונות, מאז שיוולי עזב אותנו.

אריה - זאת הייתה טעות שנתת לו ללכת. אתה הרי מכיר את הסיסמה שלי שמהארגון שלנו יוצאים רק על אלונקה או בבעיטה.

אלי - מה יכולתי לעשות, ניסיתי, אבל לא היה לי שום מנוף להשאיר אותו. אל תדאג, אני אעבוד גם על זה. אין אחד שאם מחפשים טוב טוב בעברו לא ניתן למצוא משהו עליו. ואם לא נמצא - סתם נשמיץ אותו, אתה הרי יודע כמה קל להשמיץ במדינה הקטנה שלנו, ועד כמה אוהבים לפרגן פה. לא סתם אומרים שבישראל אין שמחה כשמחה לאיד.

פתאום נשמע סירטקי. נלי ניגשת אליהם ומושכת אותם לרחבת הריקודים. תוך כדי הריקוד שוברים מדי פעם צלחות חרס. לסירוגין, רואים את נלי רוקדת כשמצדדיה אלי ואריה, נלי רוקדת בין סימה ליולי, יולי בין סימה לנלי. כולם נעמדים במעגל, כשבמרכזו רוקדים מחובקים יולי בין אריה לאלי. יולי ניתק מהם ורוקד עם נלי, יולי עם סימה, נלי עם סימה, יולי עם אלי, נלי עם אלי, יולי עם אריה, יולי עם אריה, סימה לוקחת את דוד ודנה ורוקדת איתם. לבסוף, אריה ואלי מושכים את הדס למרכז המעגל והוא רוקד ביניהם, כשהוא מנסה לדדות עם הרגל הצולעת שלו לקצב הסירטקי. כל האחרים עומדים במעגל ומוחאים כפיים בקצב הולך וגובר.

מערכה שניה

כמה חודשים מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

במשרד של אלי. נוכחים אלי ואריה.

אלי - בשעה טובה הגענו ליעד שהצבנו לעצמנו. מנית מולקולה צנחה כבר בתשעים אחוז מאז שנכנסנו לתמונה והחברה כבר שווה רק מליוני דולר בודדים. התרגיל עלה לנו עד כה בפחות מחמישה מליון דולר ויש לנו מספיק מניות בשביל לקבוע מה תחליט מועצת המנהלים. עכשיו הזמן להציע הצעת רכש לשאר המניות, שמועצת המנהלים תאשר אותה פה אחד. נציגי הציבור, אתה יודע, יאשרו. דאגתי שהם יקבלו הלוואה עומדת דרך הקרן שלנו באיי קיימאן לקנות מניות של היפוקרטס. הם רק ירוויחו מהמהלך מבלי לסכן שום דבר, לא יצטרכו לדווח למס הכנסה וגם לא לבנק ישראל...

אריה - שתוק, אוזניים לכותל. הצרה אתך שאתה מדבר יותר מדי. יש דברים שאסור אפילו לחלום עליהם!... עכשיו, אתה גם צריך לדאוג שאיזו חברת ייעוץ גדולה תיתן חוות דעת בלתי תלויה שהעסקה כדאית גם למולקולה, כי אולי בעלי מניות שלהם ינסו לתבוע אותנו בתביעה ייצוגית. תדאג לשלם ליועצים איזה חצי מליון דולר על חוות דעת של שני עמודים ואם הם יחששו, תסדר להם פיצוי נאות של מולקולה כנגד תביעות אפשריות.

אלי - מכל מקום, בפחות מעשרה מליון דולר אנו מקבלים חברה שתהיה שווה מאות מליונים, אם התרופה תקבל את אישור רשויות הבריאות. אבל אסור להשאיר אותה כחברה עצמאית, כי אז לא עשינו כלום ובעלי המניות האחרים ייהנו בדיוק כמונו מהפירות. צריך להגיד שרק מיזוג מלא איתנו יציל את מולקולה, כי היום אין עוד מקום למולקולות קטנות. היתרונות לגודל של היפוקרטס, זאת הערובה להצלחה!

אריה - מצוין, ואני לא רואה בעלי מניות שיתנגדו לתהליך המיזוג. נגיד להם שהם יוכלו ליהנות מעליית השווי של מניות היפוקרטס, ולקבל חזרה חלק מההפסדים שלהם. הבורסה הרי התמוטטה, אף אחד לא ישים לב למהלך שלנו, וצריך לעבוד חזק על העיתונות והרשויות. הכי חשוב, זה להתבסס על המוניטין שלנו ועל זה ששומרים הרבה מקומות עבודה ותורמים ליצוא של המדינה. חוץ מזה, יש הרבה חברות שאיבדו יותר מ-90% מהשווי שלהן, ואף הגיעו לכינוס נכסים, כך שבעלי המניות של מולקולה צריכים לנשק לנו את הידיים שאנחנו מצילים אותם.

אלי - אני מוכרח לציין שתחמנת את הדס שוטן בצורה יוצאת מהכלל. הפרופסור המפוזר הזה חושב שהוא איש עסקים, אבל אתה לימדת אותו אלף בית בביזנס. נו באמת, ראית איך הוא נראה, ואיזה שם יש לו. בידיש אומרים - "נישט גניק אר איסט שיין, הייסט אר גינינטל". לא מספיק שהוא כל כך יפה, קוראים לו גינינטל. הוא נפגש בוול סטריט עם כל האנליסטים עם כתמים על החולצה מהאוכל ובמכנסים ממה שאחרי האוכל. הוא אף פעם גם לא סוגר את החנות שלו. ואיזה סנדלים תנכ"יות יש לו. בגלל הצליעה אסור לו לנעול נעליים, אז הוא מדדה ומקפץ עם הסנדלים שלו כמו לולב....

אריה - (בצחוק) בעברית צחה אומרים מהדס כמו לולב או מבלבל כמו הדס....

אלי - (מתגלגל מצחוק) - צולע כמו השטן ומשתין כמו שוטן...

אריה - (צוחק עוד יותר חזק) - נראה כמו מלאך המוות, כאילו שבא ישר מהשואל, סליחה מהאדס, סליחה מהדס...

אלי - (מחקה את הצליעה של הדס וצוחק) - CHI VA CON ZOPPO IMPARA ZOPPICARE, מי שהולך עם צולע לומד לצלוע...

אריה - (צוחק) אתה עוד תלמד לצלוע כמוהו, ZOPPO שכמותך!

אלי - אס איסט ווית פון גלעכטר, מספיק לצחוק. הליצן הזה באמת יכול לשלוח את כולנו להאדס או לשואל, אם הוא יפתח את הפה....

אריה - אני אגלה לך משהו, אבל דיר באלאק אם אתה מספר את זה למישהו. דמך בראשך, ואתה יודע שאין אצלי חוכמות, כשמישהו בוגד בי (עושה תנועה של חיתוך צוואר). הדס מוכן לשתף איתנו פעולה, כי הוא מאוד נהנה מהאקלים של ג'נבה בגיחה המשותפת שעשינו שמה, הוא עמד על כך לקבל מקדמה על חשבון דמי לא יחרץ בחשבון בנק ממוספר ורק הוא ואני ועכשיו גם אתה יודעים על כך. אבל מה אתה חושב שיעשו העובדים שלו?

אלי - העובדים של מולקולה אולי יעשו בעיות ויאיימו, אבל בהפרד ומשול נתגבר גם עליהם. בכל הכנות, אם אני רואה כיום איום לכל המהלך, זה רק מיולי כאשר ייודע לו מכל השטינק. עד עכשיו אף אחד לא יודע שידינו במעל. כל המניות של מולקולה מוחזקות באמצעות חברת פוסידון בליכטנשטיין שרכשה אותן בעבורנו, אך שכפי שאתה יודע (קורץ לאריה) לא קשורה אלינו, והצעת הרכש תיפול על יולי כרעם ביום בהיר. זאת תהיה הפתעת חייו, כמו שהוא הפתיע את נלי במסיבה שבה היכרנו את הדס, כך אנחנו נפתיע אותו עכשיו. אני מת לראות את הפרצוף שלו כשהוא יראה שבבת אחת כל הרכוש שלו הלך פייפן ועל ידי מי - על ידי החברים שלו הכי טובים, על ידי הדוד של אשתו, שהתחפש לשודד, אבל באמת גנב להם את כל הכסף, ועל ידי כל אלה שרקדו איתם מחובקים סירטקי רק לפני כמה חודשים. מה אומר לך, לא היפוקרטס צריך לקרוא לנו כי אם אוקטופוס, אנחנו תמנון שהזרועות שלו מגיעות לכל מקום ושום מולקולה או יוליסס יפה נפש לא יימלטו מאתנו.

אריה - מי יודע, אולי כשהוא יראה שאין לו כבר עבודה במולקולה וכל רכושו ירד לטמיון הוא יחזור אלינו בזחילה ועוד יעזור לנו להטמיע את החברה בתוכנו. סוף סוף עד עכשיו כל העובדים הטובים שעזבו את הארגון שלנו חזרו אלינו על ארבע. השיא היה עם אבי, שהיה

כבר מנכ"ל של חברה ושכנעת אותו לחזור לנהל את הפרויקט הכושל של תרופת הכולרה לאפריקה. עד היום אני לא מבין איך הצלחת להסביר לכל אלה ששמעו ממך רק השמצות על אבי, ובגלל זה לא הציעו לו שום עבודה, שבסופו של דבר לקחת אותו חזרה אלינו.

אלי (בצחוק רחב) - פשוט מאוד, אמרתי שרק כולרה כמוהו יכול להרים את פרויקט הכולרה! מה אומר לך אריה, ההשתלטות על מולקולה הוא הפרויקט המבריק ביותר שעשינו בשנים האחרונות. המניה שלנו דרכה במקום, בעלי המניות שלנו התחילו לגלות סימני עצבנות וזה ממש יעמיד אותנו על הרגלים. זה כאילו הגורל העיוור זימן אותנו עם הדס דוקא במסיבה של גלי.

אריה - אין גורל עיוור. יש בשמיים יד מכוונת ששולטת על כל מעשינו. תקרא לזה אלוהים, זאוס או פוסידון. הכל נקבע שם למעלה. לא סתם ניצלתי מהנאצים, כשכמעט כל החברים שלי נהרגו. לא סתם הרמתי בעשר האצבעות שלי עסק לתפארת, כשכמעט כולם כשלו או נשארו שכירים עלובים. לא סתם יש לי כזה מוניטין ומרעיפים עלי כזה כבוד. אומנם שילמתי מחיר מסוים, התגרשתי כמה פעמים ויש לי רק בן אחד, שגם הוא בעייתי כפי שאתה יודע. אולי יש בי בכל זאת משהו אלוהי, ואני איזה צאצא של פוסידון, אדון עולם, אח של זאוס, שירד מהאולימפוס ללאריסה, הרי זה כמטחוי יריקה משם, תפש לו שם איזו יהודיה כשרה והוליד אותי. אני לא כמו בן תמותה רגיל, אני מסתכל על כל ההמונים האלה, על העובדים היקרים שלי, שכביכול שווים לי וקול שלהם שווה לקול שלי בקלפי, ואני מתחלחל. כשאני שומע את כל השטויות שהם פולטים, בא לי חשק לעשות מעשה, לתפוש פיקוד ולהראות להם איך צריך להנהיג את המדינה המחורבנת הזאת! תאמין לי, הקולונלים ביוון ידעו מה הם עושים כשהם תפשו את השלטון, רק ככה אפשר להנהיג את ההמונים - ביד ברזל!

אלי - תראו, תראו איך מדבר מי שנלחם עם הפרטיזנים הקומוניסטיים נגד הפשיסטים. אריה, אדם משכיל כמוך, שידבר כאלה שטויות! אתה צאצא של פוסידון, כמו שאני דיוניסוס, ויצאתי מהירך של יופיטר. הכל נקבע בידי האדם. יש אנשים מוכשרים ויש טיפשים, אבל זה בגלל התכונות האישיות שלהם ולא בגלל איזו זכות אבות. אם לא היית פוגש את הדס אצל יולי, היית קורא עליו בעיתון. אתה פשוט אדם ממולח שיודע לנצל מצבים. ואם אני לא הייתי עושה עבודה סיזיפית בשביל שכל העסק הזה יתרומם, אז גם פוסידון שלך לא היה עוזר. הכל חנטריש, הכל בא מהאדם ורק מהאדם וגם אולי מהגורל העיוור. שים לב, אני מאמין בגורל, אבל אני אומר שהוא עיוור. לא הצדק עיוור, אני הרי לא מאמין בצדק, אתה יודע... תפוש כפי יכולתך זאת הסיסמה שלי, ממילא חיים רק פעם אחת. יכול להיות שברגע זה תהיה רעידת אדמה וכולנו נמות, או שתהיה מלחמה גרעינית, או שיעצרו אותנו ונשב בקלבוש עד סוף ימינו. אנחנו עיוורים והגורל עיוור, וגם יולי עיוור, לאחר שאירע לו ליקוי מאורות והוא מובל על ידנו כמו צאן לטבח, כמו כבשת הרש, מבלי שידע מאין זה בא לו.

אריה - גם כאן אני חולק עליך. אם עולמו של יולי יחרב עליו זה בגלל איזה חטא קדמון שעשה, אולי הוא הרגיז את האלים, כמו שיוליסס הרגיז את פוסידון כשעיוור את עינו של בנו פוליפמוס הקיקלופ, ובגלל זה קרו לו כל האסונות. המיתולוגיה, בדיוק כמו התנ"ך, מאמינה בשכר ועונש, וזאוס אומר שהרעות באות על בני האדם רק בגלל סכלותם המחוצפת. החוכמה, ידידי, זה להפיק את הלקחים מהמקורות וליישם אותם לעולם העסקים. בגלל זה אני כל הזמן מרחיב את האופקים שלי, קורא עוד ועוד על תרבות הקדמונים, כי הכל כבר כתוב שמה. פילוסופיה, ספרות ועסקים שזורים זה בזה. אפילו אם תקרא על הומרוס באנציקלופדיה העברית, תראה שהערך הבא זה הון, וכל סיפורי האיליאדה והאודיסיאה

צמחו רק על רקע כלכלי. היוונים רצו לכבוש את טרויה לא בגלל הלנה, שהייתה חשובה להם כקליפת השום, אלא בשביל לבזוז את העיר. ומה שהכי הרגיש את יוליסס כשחזר הביתה זה לא היה שהמחזרים רצו להשכיב את פנלופי אשתו החסודה, אלא שבמשך שנים הם בזבוזו את כל רכושם במשתאות שחיתות. תאמין לי, רק הכסף מניע את העולם מקדמת דנא. כסף, כוח וסקס, אלה שלושת היסודות של העולם שלנו, אבל בעיקר הכסף! אני הצלחתי לפענח את הנוסחה הזאת ובגלל זה אני כל כך מצליח. אני מבין לרוחם של האלים ושל בני האדם כאחד. בגלל זה האלים כל כך אוהבים אותי, כי אני בראש אחד איתם. לכן הם תמיד עוזרים לי, ולא משנה אם יולי פשע לאלים או שלמזלו הרע הלך לתומו בדרך, כשמרכבת האלים שלי חלפה ביעף ודרסה אותו. האלים כבר לצידי 75 שנה, אז הם התרגלו, אתה מבין...

אלי - טוב, בוא נפסיק להתפלסף ונחזור ליומיום. אני בכל זאת חושש מיולי, אתה יודע שאני אף פעם לא אוהב לדחוף אדם לפינה, כי אז הוא מגיב כמו חיה פצועה והופך להיות ממש מסוכן. זאת הסיבה שגם לא התגרשתי אף פעם מאשתי, למרות שהיא שמנה ופריג'דית כמו אייסברג. אני תמיד מעדיף להסתדר, לבגוד באשתי בלי סקנדלים, לשמן את פקיד המס, לאיים בגילוי איזה סוד אפל מהעבר, לשכנע בצורה מעודנת וחברית שאם יתבעו אותנו אנחנו נתבע אותם על סכום כפול, להדגיש שיש לנו את אורך הנשימה והמשאבים להחזיק מעמד יותר מהם, לפצות את זה, לאיים על ההוא, אבל בדרכי נועם, כאנשי עסקים, בלי לערב אמוציות, NOTHING PERSONAL, אתה יודע. אנחנו הרי כולנו אנשים רציונליים שפועלים בתנאי סביבה לא רציונליים, לא דואגים לאינטרסים שלהם, ורק האינטרסים של בעלי המניות, העובדים בחברה, הלקוחות והקהילה עומדים לנגד עיניהם... (צוחק צחוק ציני ומרושע).

אריה - אני מקווה שאת כל ההערות הציניות שלך אתה אומר רק בארבע עיניים. אני לא מסכים אתך, כי אני באמת משוכנע שיש לי הרגשת יעוד ואני פועל למען כל אותם הגורמים שהזכרת, מבלי להפיק רווחים אישיים. תראה באיזה בית צנוע אני גר ובאיזה אורח חיים סגפני אני מתקיים. אני באמת מאמין בכל מה שאני אומר ובגלל זה אני אף פעם לא מפחד לדחוף אדם לפינה, כי במלחמה כמו במלחמה. ככה גם יכולתי להתגבר על כל האיומים של הנשים שלי לשעבר ואתה יודע שזה לא עזר להן. כי מי שחי בפחד, מת בפחד. אתה תמשיך בשיטות השועליות שלך, לא סתם קוראים לך פוקס, ולי תשאיר להתמודד במצבים כמו אריה. תאמין לי, אנחנו זוג מהשמים ועם העורמה שלך והאומץ שלי אנחנו נעקור הרים. אבל, מה תעשה אם פתאום יולי יארגן משקיעים אחרים שיהיו מעוניינים לרכוש את מולקולה במחיר יותר גבוה. בשביל פחות מעשרה מליון דולר יהיו הרבה שיקפצו על המציאה. אני במיוחד חושש מהמתחרים שלנו, חברת מדיקה, ואפילו הסוכן שלנו ביוון, שמושקע חזק במולקולה והולך להפסיד בגדול, יכול לשים לנו מקלות בגלגלים. אין בעיה ליולי, אחרי שנפרסם את הצעת הרכש, להגיע לחקר האמת. הוא היה חלק מהארגון, הוא יודע איך אנחנו עובדים, הוא אפילו המציא כמה משיטות העבודה שלנו. רק שכאשר היה נדמה לו, ליפה הנפש הזה, שאנו חצינו את קו ההגינות העסקית והתחבולות הלגיטימיות הוא קם ועזב אותנו. זה דבר ידוע, שאלה שצמחו מתוך הארגון הם הכי מסוכנים לארגון. תסתכל על משה ופרעה בתנ"ך, ולהבדיל, על השטינקרים המאפיוזים, שרק הם הצליחו להפליל את ראשי המאפיה בארה"ב ובאיטליה.

אלי - לכל דבר יש לי פתרון הגיוני, ואם לא, אפשר תמיד לטפל בשטינקרים כמו שמגיע להם. יולי יוכל לחטוף למשל הרעלת קיבה, כמו שסמנכ"ל המכירות חטף בארוחה שהייתה לנו

בחדר הזה, אחרי שאיים לזמר על הסיבה האמיתית למותם של בני המשפחה שלקחו את התרופה שלנו בקרית שמונה...

אריה - תסתום את הפה, אתה כל פעם חוזר לאותו הנושא. השטינקר מת במקרה, אמנם הוא היה בריא כמו שור, אבל התברר בניתוח שלאחר המוות שהיה איזה חיידק קטלני שגמר אותו. אולי האלים התערבו בפעם נוספת לטובתנו, אבל אני נשבע לך שידי לא הייתה במעל.

אלי - טוב, האלים, למה לא? או כמו שאומר הפתגם הצרפתי העתיק - "עזור לעצמך ואלוהים יעזור לך". אך, אני בטוח שלא נצטרך להגיע לזה. אני אסתדר עם הסוכן, כי אם אקח לו את הסוכנות שלנו ביוון הוא יפסיד הרבה יותר, ואני יודע על הרבה קופות שרצים שלו עם רשויות המכס ביוון, שיכולות לשלוח אותו לקלבוש עד סוף ימיו. עם המנכ"ל של מדיקה אני אסתדר, כי מנהל הכספים שלו, שהוא הסתכסך איתו, סיפר לי שבהנפקה הקודמת של החברה המנכ"ל הסתיר מידע חיוני ולא דיווח על כך לרשות לני"ע ולבעלי המניות. אל תדאג, עם כולם אני אסתדר, כולם אנשי עסקים ממולחים שיש להם הרבה מה להפסיד משערוריות. אני לא מכיר אחד שהצליח בעסקים בישראל מבלי שרימה את הלקוחות שלו, זייף את הספרים שלו, או עיוות את הדיווחים שלו למס הכנסה. כולם הרי אנשים רציונליים בארץ סדום וכולם אנשי כבוד, שמונעים רק על פי עיקרון אחד - LIVE AND LET LIVE, תן לדפוק בשקט את בעלי המניות, את הממשלה ואת המזכירות. והעיקר אל תעשה גלים, כי הגלים יכולים לפלוט את המדוזות לחוף. לכן כולם שותקים, יש קוד אתי שמאחד את כל אנשי העסקים בארץ שלנו, קוד ה - OMERTA, שהובא ביבוא אישי מהמאפיה בסיציליה. מה שלא יהיה, אם אגנוב ממך, ארמה אותך או אפילו ארצח את השותף שלך, אל תפתח את הפה, שתוק, כי הדיבור הוא מכסף, אך השתיקה שווה זהב. בכלל הזה יש רק יוצא מהכלל אחד, יש רק צדיק אחד בסדום, דג רקק תמהוני שמעז לעשות גלים, לשבור את הגלים, לשבור את הכלים. האמת היא שאני מפחד רק מאדם אחד, מיולי. הוא לא רציונלי, בלתי צפוי, הוא קטן, אין לו מה להפסיד משערורייה, והדם המצרי החם שלו יכול לטרפד את התיחמונים הגליצינרים שלי.

אריה - אל תדאג ליולי. אני אדע איך לטפל בו. אני אטיל את כל כובד משקלי הציבורי אם יהיה צורך להילחם בו, ובמי יאמינו אם הוא ישמיץ אותנו. באיזה יולי דורון אלמוני שאף אחד לא שמע עליו או באריה סימון, אחד ממקימי תעשיית התרופות בישראל, חתן פרס התעשייה, חתן פרס ישראל, דוקטור כבוד של חצי תריסר אוניברסיטות מכובדות בארץ ובעולם, שהתמונה שלו מתנוססת בכל העיתונים המקצועיים בעולם, שנפגש עם תאצ'ר, ריגן ומיטראן. נו באמת, תחשוב טיפה. ואם שום דבר לא יעזור, אני אפגע בו בעקב אכילס שלו, וכמה שהוא יוליסס או אודיסיאוס, זה מה שיכריע אותו. אני אהרוס את הזוגיות הנפלאה שלו עם נלי, שהיא מקור הכוח של שמשון שלנו. נלי בסופו של דבר האחיינית שלי וקרבת דם יותר חזקה מקרבת זרע. אבטיח לה, מה שכמובן אני לא מתכוון לקיים, שבגלל הבעיות שלי עם הבן שלי, אני אנשל אותו מהירושה ואשאיר לה ולילדים שלה את כל הרכוש שלי, אם היא תסכים לעזוב את הבדווי המצ'ואיסטי שלה ותגזוז את שערותיו באישון לילה.

אלי - נלי לא תקנה את זה. איכפת לה מהכסף כמו מהשלג דאשתקד. היא אידיאליסטית ויפת נפש, כמו היולי שלה. מצא מין את מינו. לא, אם אתה רוצה לנתק את הקשר ביניהם ולשבור את יולי, זה רק אם נצליח להוכיח שהוא לא נאמן לה ושיש לו מישהי מהצד. זה הדבר היחידי שיכול להשניא את יוליסס על פנלופי הנאמנה שלו, שמחשיבה את הנאמנות כערך

עליון, החשוב יותר מהחיים. כשנגיע לגשר הזה, נדמה לי שיש לי את הנשק האולטימטיבי שיכריע את יולי!

תמונה שניה

במסעדה איטלקית בתל אביב. מושמעות נעימות של אופרות מפורסמות. נוכחים יולי וסימה. מלצרים בלבוש של גיבורי אופרות איטלקיות מגישים אוכל ושתייה ללקוחות.

סימה - וכך הם השתלטו על מולקולה! הם ניסו להסתיר את זה ממני כמה שאפשר, כי פחדו שבכל זאת אספר לך, אבל עכשיו אין להם ברירה כי הם צריכים לסגור את כל הקצוות עם עורכי הדין. אלי ניסה לגשש אם אהיה מוכנה לשתף פעולה נגדך, ואמרתי לו שאני אחשוב על זה. הוא השביע אותי לא לספר לך כלום, כי אני חתומה על הסכמי סודיות, זה בניגוד לאתיקה המקצועית שלי, וכל הבולשיט. אתה מבין, הם שודדים לאור היום ומטיפים לי מוסר. אם הם יגלו שנפגשתי אתך, אספר להם שניסית לחדש את הקשר בינינו. (שומעת את המנגינות מתוך האופרות ברקע) המזימות שלהם כל כך מזכירות לי את העלילות של האופרות שגרמת לי לאהוב כשהיינו יחד בפריס. איזו התחשבות מצדך שמכל המסעדות האיטלקיות של תל אביב הבאת אותי דווקא לזאת!

יולי - זה המינימום שיכולתי לעשות כשאת מקריבה קורבן כל כך גדול ומספרת לי את כל זה. באמת לא חשדתי בכלום. ראיתי שהדס ניתק את הקשר שלו איתי בזמן האחרון, אבל חשבתי שזה בגלל שהוא כועס עלי שלא הצלחתי למנוע את הירידה במחירי המניות וההידללות ברזרבות המזומנים של החברה. אך שהדס יכרות ברית עם השטן לא הייתי מאמין. אבל למה את מוכנה לעזור לי, את באמת מסכנת את המשרה שלך, את העתיד שלך, על כזה דבר יכולים לשלול לך את הרשיון!

סימה - יולי, אני מוכנה לכל קורבן, אם רק תסכים שנחזור להיות נאהבים. אני אוהבת אותך לשיגעון. לא הפסקתי לרגע אחד לאהוב אותך. אני שוכבת עם בעלי וחושבת עליך. אתה ממש בתוך העור שלי ואני לא מסוגלת להפסיק לחשוב עליך. במסיבה של נלי, הייתי בהלם, ראיתי עד כמה אתם אוהבים והחלטתי לרדת מזה. אבל כשנודע לי מה הם זוממים לעשות ואיזו הנאה יש להם שאתה הולך להפסיד את כל הכסף שלך, התמלאתי כזה כעס, הרגשתי כזאת אהבה וחמלה, כאילו ששרפו אותי בבשר החי. אני מתה עליך, אני לא מסוגלת להתגבר על עצמי. אין לי כבר אשליות שבגללי תעזוב את נלי. אני גם לא מבקשת שתפסיק לאהוב אותה או שאפילו תתחיל לאהוב אותי. רק תהיה אתי, אנחנו כל כך מתאימים מבחינה אינטלקטואלית ומינית, כמו זוג תאומים. עם בעלי אין לי כלום, התחתנתי אתו כי הייתי בודדה, שבורה, ורציתי ילד. אבל הוא כלום בשבילי. אפילו את שם המשפחה שלי לא שיניתי כשהתחתנתי איתו. לא שהייתי מצליחה לעבוד על מישהו אם פתאום היו קוראים לי גברת ווייס. זה לא היה הופך אותי פתאום ללבנה. אני זקוקה לגבר כמוך, לא רכיכה בלונדינית כמו בעלי, אלא גבר גזעי כמוך, כי אנחנו מאותו הגזע, יש לנו אותם השורשים, אותו הרקע, אותה מנטליות, אותו טמפרמנט, אותה שאפתנות שאין לה גבול. אתה היית ונשארת כל עולמי! מה אני אשמה שכשהתחתנת עם נלי הייתי רק בת עשר. בשמיים בטח היה כתוב שתתאהב באיזו

סימון, ולא היה לך סבלנות לחכות עד שסימון הקטנה משכונת העוני תגדל ותהפוך לסימה. תפשת לך את הסימון השניה שהייתה באזור ועוד קיבלת בתור נדוניה את דודה המנובל, אריה סימון. אבל עכשיו אתה יכול לבחור בין שתינו, מה יש לנלי שאין לי, אני יותר צעירה, יותר יפה, יותר חכמה...

יולי - סימה, את יודעת שזה בלתי אפשרי. בקושי יכולתי לחיות עם עצמי כשעשינו את זה בשבועיים הקסומים האלה בפריס. אני לא מהטיפוסים שיכולים לחיות חיים כפולים. אני באמת מחבב אותך, את בחורה נפלאה ומגיע לך להיות מאושרת. אם את לא מאושרת עם בעלך, תתגרשי ממנו, תחפשי לך מישהו אחר, שיתאים לך, לא יתכן שבכל העולם רק אני מתאים לך!

סימה - אתה באמת לא מבין עד כמה אני אוהבת אותך. תחשוב שהיו מבקשים ממך שתפסיק לאהוב את נלי ושתחפש לך אישה אחרת. היית מסוגל? אני מוכנה לעשות כל דבר בשבילך, לגנוב מסמכים מהחברה, להביא לך את כל העדויות המפלילות. לסכן לא רק את הרשיון שלי, אלא גם את החיים שלי. אתה זוכר את הממציא התמהוני הזה של היפוקרטס שהסתכסך איתם ושמצאו אותו מת מהכשת נחש בגינת ביתו. העיתונים רעשו יום יומיים ואחר כך הפרשה שככה. החברה האלה ממש מסוכנים, אין להם עכבות, בשביל בצע כסף הם מוכנים לעשות הכל. הם מפחדים רק ממך. עם כל האחרים הם מסתדרים. רק אתה לא מפחד מהם, מכיר את כל השטיקים שלהם ולא ניתן לשיחוד. אתה יחיד בדורו במדינה המחורבנת שלנו, אתה מזן שהולך ונכחד. אביר השולחן העגול שנלחם בגיבורים הרשעים של מלחמת הכוכבים. ראית בכלל את הבניין החדש שלהם, הכל מזכוכית שחורה ושיש שחור, כמו מאיזה סרט מדע בדיוני עתידיני. אתה עזבת כשהם היו עסוקים באורגיות מיניות בניצוחו של דיוניסוס פוקס. אבל זה כבר לא מגרה אותם יותר. עכשיו הם הפכו לומפירים, רק דם מעניין אותם, וככל שנשפך יותר, כך הם נהנים יותר! הם מושחתים ומשחיתים ואין מי שיעצור אותם. אריה ואלי, צמד חמד, מצאו מין את מינו. הם מוכנים לדרך על גוויות בשביל להשיג את שלהם. אחד משחק את האיש הטוב ואחד את האיש הרע. אבל אני מעדיפה את אלי, איתו לפחות אתה יודע איפה אתה עומד. אריה הוא הכי מסוכן כי מאחורי חזות הבבושקה הרוסית שלו, מסתתר זאב מסוכן. ראית פעם איזה עיניים מרושעות יש לו. לא פלא שהוא מסתיר אותן מאחורי משקפים כהים, כי העיניים מסגירות את האישיות. זה הזאב שבלע את הסבתה ואימץ את הצורה שלה, כמו בסרטים הבדיוניים.

יולי - איך אישה נהדרת כמוך, מצפונית, מבריקה, חכמה, מסוגלת להישאר כל כך הרבה שנים בכל הלכלוך הזה. הרי בסוף הם ידביקו אותך בסחי שלהם. את יודעת שהם אף פעם לא חותמים על כלום ותמיד נותנים לדרגים זוטרים יותר כמוך לחתום. את הרי תתקרנפי ולפני שתרגישי, תהיי גם את ומפיר ותתגרי ממראה הדם.

סימה - אני נשארת כי אני חלשה, אין לי את תעצומות הנפש שיש לך. אין לי את התמיכה שיש לך מאשתך ומהילדים. לי יש בעל צעיר ממני בחמש שנים, בטלן, פריזט, שתמיד זורקים אותו מהעבודה ואני צריכה להאכיל אותו ואת הבן הקטן שלי, שאני מתה עליו. וכן, אני אפילו מוכנה להיות ומפיר למען הבן שלי. אתה התחלת את החיים שלך בישראל במעברה, אבל מהר מאוד יצאת מזה. היה לך אבא משכיל, שעבד בבנק ופירנס אתכם בכבוד. אתם הייתם רק שני אחים. אנחנו היינו שנים עשרה ילדים בבית. הייתה אומנם אהבה בבית, כמו שאבא עירקי ואמא מרוקאית מסוגלים לתת, מכל הלב! אבל הייתה גם מצוקה כלכלית נוראה. גרתי בכל הילדות שלי במעברה בעיירת פיתוח שכוחת אל ורק בתיכון עברנו לשיכון

מגעיל של שלושה חדרים. אתה יודע מה זה לחיות בסביבה של מכות, שיכרות, זנות ואלומות. יש לי אח אחד קצין גבוה במשטרה, נכון. אבל יש לי גם אח שמרצה מאסר עולם על רצח על רקע סמים. בשיניים הגעתי למה שהגעתי, רק בגלל שהייתי בחורה מחוננת ויפה הצלחתי לגמור בהצטיינות את הפקולטה למשפטים ואחר כך לקבל את המילגה לפריס. מיד אחר כך לקחת אותי לעבודה בהיפוקרטס והיית כל מה שרק חלמתי עליו בחיים, אבל מה, נשוי באושר לאישה מקסימה. חיכיתי בכל זאת להזדמנות שלי וההזדמנות הזאת באה כשנסענו לפריס למו"מ על רכישת החברה הצרפתית. למזלי זה התארך והתארך ובמקום שבוע נשארנו עוד ועוד, וככל שהמשא ומתן הסתבך כך הייתי יותר מאושרת.

יולי - (ברוך, מלטף לה את היד) את הימים האלה אי אפשר באמת לשכוח. איך הייתי לוקח אותך כל ערב לאופרה, את זוכרת מאיזו אופרה לקוח הקטע ששומעים עכשיו?

שומעים מתוך ריגולטו מאת ורדי, את האריה של ריגולטו ובתו ג'ילדה מתוך המערכה השניה
- PIANGI FANCIULLA PIANGI -

סימה - אם אני זוכרת את זה. ג'ילדה מספרת לאבא שלה, ריגולטו, שהדוכס פיתה אותה והיא בוכה בזרועות של אביה, שאומר לה ברוך - תבכי ילדה תבכי... מיד אחרי האופרה הזאת חזרנו למלון ושכבנו בפעם הראשונה. איך אהבנו באותו הלילה, זה היה הלילה הסוער והעדין ביותר שהיה לי בחיים. היינו על אי בודד, לא היה אף אחד. תסתכל איך שאני רועדת כשאני שומעת את זה. מאז אני הכי נהנית כשאני שמה דיסק של אופרה לפני שאני נכנסת למיטה. בעלי לא מבין למה אני מקבלת אורגאזמה מהצווחות של התרנגולים, כמו שהוא קורא לזה. לך תסביר לו שזה מזכיר לי אותך ואת התקופה הכי מאושרת בחיים שלי. תאמין לי, יולי, רק אני יכולה לעזור לך, אתה לא יודע בפני אילו סכנות אתה עומד. עם הדס אתה כבר מחוסל, הם השחירו אותך כל כך בעיניו, שעכשיו הוא שונא אותך. הם סיפרו לו שיש להם הוכחות שאתה התקשרת עם חברה אחרת על מנת למוטט את מחיר המניה של מולקולה, בשביל שתוכלו להשתלט עליה. הם מתארים אותך בתור בוגד, הם מספרים לכולם שהם סילקו אותך אחרי שתפסו אותך במעילה ורק בגלל שנלי האחיינית של אריה, הוא הסכים להשתיק את הפרשה. כל הנבזויות שהם עושים, הם מדביקים עליך, אתה שרפת את הרייכסטאג, אתה רצחת את ישו! הם הפנימו כל מה שהאנטישמים אומרים על היהודים כבר אלפיים שנה ומטילים את זה עליך. וזה לא מעניין אותם שאתה כבר לא בחברה חמש שנים, בדיוק כמו שלא מעניין את האנטישמים שאין כבר יהודים בארצם, אבל הם עדיין אחראים לכל התחלואים שקורים להם. אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה זה אפקטיבי, ביחוד עם נמושות כמו הדס, שמפחדים מהצל של עצמם. מקיאבלי, גבלס וסטאלין, קטנים לעומתם. רק תחשוב נגד מי אתה מתמודד, נגדם, עם כל המליונים שלהם, נגד הבנקים שגם מושקעים בהם וגם נותנים להם אשראי, נגד בעלי המניות שלהם שהם שועי ארץ, נגד עורכי הדין ידועי השם שלהם בארץ ובעולם, ורק אני הקטנה והמושתנת מוכנה לבוא לעזרתך! ומה אני מבקשת בתמורה, קצת רוך ואהבה...

ברקע שומעים את האריה LA CALONNIA של דון בזיליו מתוך המערכה הראשונה של האופרה הספר מסביליה של רוסיני.

יולי-PIANO PIANO TERRA TERRA SOTOVOCCE SIBILANDO VA RONZANDO- את יודעת מה זה. זאת ארית הדיבה המפורסמת של דון בזיליו. הם לא יכולים להתמודד עם לינדורו האהוב על האחיינית של ברתולו, שרוצה אותה לעצמו. אז בזיליו שהוא איש

התככים, הפוקס של האופרה, מציע לברתולו לרכוש את ליבה של אחייניתו על ידי השמצת לינדורו, בשקט בשקט, בלחישה במלמול, בקול חלש, רועד, ואז המלים הקטנות, שבאות מכל הצדדים חודרות לאוזני האנשים. ובסוף המסכן המושמץ, אשם ונקלה, מוכה ע"י ההמון ונופל שדוד. זה מה שהם רוצים לעשות לי הא, בהתחלה ישמיצו אותי, אח"כ יישו אותי, ינתקו אותי מהדס ומכל הלקוחות שלי, אולי אפילו ישכנעו אותם לא לשלם לי את מה שהם חייבים לי, יתארו אותי כלא אמין, ימציאו עלי את הדיבות הנוראיות ביותר וכך הם חושבים להצליח? אבל יש לי חדשות בשבילם, אני עדיין יוליסס איש התחבולות. וכמו שהוא הכריע את טרויה ע"י החדרת הסוס הטרויאני לעיר, כך אני אצליח להערים גם עליהם. אני מכיר את כל השיטות של הנבלות האלה. יש לי עדיין כמה ידידים. יש להם הרבה שונאים. אני אאגד את כולם נגדם. הם לא יכולים להמשיך ולסדר את כל העולם כל הזמן. ליוליסס לקח עשר שנים להתנקם בטרויאנים על חטיפת הלנה, אני בדווי ממצרים, וכשבדווי מתנקם אחרי ארבעים שנה הוא אומר שחבל לו רק על דבר אחד, שהוא מיהר כל כך...

סימה - (בצער) אשרי המאמין! הם יסכלו את כל המזימות שלך, אני כבר יודעת שיש עליך האזנות. אתה אפילו לא תדע מאיפה הם מאזינים לך, עם כל השיטות המודרניות, כל אחד יכול להאזין מתי שהוא רוצה ואף אחד לא יכול לגלות, וגם אם מגלים לא עושים לו כלום. הם יפעילו עליך בלשים. הם ידעו כל רגע מה שאתה עושה ויקדימו אותך תמיד במהלך אחד. אתה יכול לא להאמין, אתה יכול לקרוא לי קסנדרה, אבל אתה תראה שכל מה שאני מנבאה יתגשם!

יולי - גם אם את צודקת וגם אם כל זה יקרה, לא אוכל לחזור אליך בשביל למנוע את זה. אני יותר מדי אוהב את נלי. היא מקור הכוח שלי, יחד עם הילדים והמשפחה. הם יכולים לקחת את כל הכסף שלי, אך את המשפחה שלנו הם לא יוכלו לשבור לעולם, כי את הנאמנות של פנלופי אי אפשר להכריע. בטח לא שני ליצנים כמו אריה ואלי! אבל אם באמת חורה לך כל מה שהם עושים, את יכולה ללכת לרשות לני"ע, למשטרה, לעיתונות, על מנת שהאמת תצא לאור!

סימה - השתגעתי! בשבילך אני מוכנה לעשות הכל, אתה יותר יקר מהחיים שלי, אתה והבן שלי, אבל בשביל הצדק, בשביל בעלי המניות? שימצאו להם פרייר אחר. אני לא קדושה מעונה שתקריב את עצמה על מזבח האמת. כשהמשקיעים של מולקולה הרוויחו הרבה כסף על ההשקעות שלהם הם לא שיתפו אותי ברווחים, אז למה שיהיה איכפת לי מההפסדים שלהם? לא זכור לי שגם אתה עלית על בריקדות בשביל עקרונות נעלים, אתה הרבה דברים טובים, אבל אתה לא דון קישוט. אז מה אני העניה ממעש לעומתך?

יולי - את צודקת. בכל זאת תודה שהזהרת אותי. אין ספק שמחכה לנו תקופה מעניינת, אבל אני לא נשבר כל כך בקלות ואני נכון לקרב, ושמי שהכי טוב - ינצח!

תמונה שלישית

במשרד של הדס. נוכחים הדס ויולי.

יולי - אתה לא מבין שהם מסדרים אותך? הם מוטטו את מחיר המניה שלך והם מאשימים אותי. מה האינטרס שלי למוטט אותך, אני השקעתי את כל כספי במניות שלך ועם האופציות שנתת לי זה הביטחון הסוציאלי שלי ושל הנכדים שלי. אני אתך טנדו באש ובמים.

הדס - יש לי הוכחות שרצית להשתלט על החברה שלי.

יולי - תראה לי את ההוכחות האלה. הם בדו ראיות בשביל להרשים אותך אבל אני יכול להזים את כולן.

הדס - אסור לי להראות לך, כי אני חתום על הסכמי סודיות. בכלל, אני מועל באמון שלהם, כי הבטחתי להם שאני גם לא אפגוש אותך.

יולי - נו בטח. הם זוממים הכל בחושך, בלי שאף אחד ידע והם דואגים למדר את כל המזימות השפלות שלהם. ממש כמו בק.ג.ב., אתה אשם, אבל אסור לך לדעת למה. אתה רוצה לבדוק אותי במכונת אמת, אני מוכן. מה שתגיד. אתה רוצה להגיש נגדי תלונה ברשות לני"ע, בבקשה. שיחקרו באמת איך התמוטטו המניות שלך. אני אומר לך שאני יודע איך הם עשו את זה. הסחירות במניות הייתה מאוד נמוכה והם הזרימו היצעים דרך חברה שלהם בליכטנשטיין, שרכשה קודם את המניות בהיחבא, בלי לדווח לאף אחד כמו שהחוק מחייב, כי זו עסקה מהותית. מה שאני לא מבין זה למה, כשהפסיקו את סחירות המניה שלך בבורסה, לא ערערת, יכולת למנוע את המפולת הכבדה ביותר שהרסה סופית את המניה.

הדס - הם אמרו לי שאין טעם וממילא זה לא יעזור.

יולי - אז למה לא קראת לי, אני הייתי אומר לך שזה לא נכון, הייתי משכנע את הרשויות שיאפשרו את המשך הסחירות במניות.

הדס - ובאותה הזדמנות היית מתייעץ עם קונצרן התרופות הגדול שהיית איתו בקשר וקובר אותי עוד יותר בבוץ.

יולי - מה אתה חוזר על זה כל הזמן! הרי אתה ביקשת שאמצא לך משקיעים שיעזרו לך לצאת מהברוך, אז פניתי להרבה גורמים וגם לקונצרן הזה וברגע שמישהו היה מגלה עניין בהשקעה בחברה, הייתי מיד מדווח לך.

הדס - הצרה שאף אחד לא גילה עניין, כי היית מעוניין שהמניה תדרדר עוד יותר. אל תדאג, אני יודע עליך הכל. יש לי הוכחות מוצקות.

יולי - זה בדיוק ההפך. הם פנו לכל המשקיעים שפניתי אליהם ואמרו להם שלא יתייחסו אלי ברצינות, כי אני נוכל, וממילא החברה שלך לא שווה כלום. אחד מהם אפילו הודה בפני שזה מה שהם אמרו לו. הם שתלו לי האזנה וידעו מראש את כל המהלכים שלי.

הדס - עכשיו אתה מאשים אותם בהאזנות לא חוקיות. אתה הרי יודע שאדם מכובד כמו אריה לעולם לא יסכן את שמו הטוב בעד כל הון שבעולם. אבל, הם אמרו לי שאתה פרנואיד ושאתה רב עם כולם. אלי אפילו קורא לך הרב הראשי הספרדי.

יולי - אז אם אני כזה דרעק למה בכלל הסכמת להיפגש איתי, אחרי שהתחמקת ממני כל כך הרבה זמן?

הדס - כי רק כך אני יכול להפחיד אותם ולגרום להם שהם יעמדו מאחרי ההתחייבויות שלהם.

יולי - בוקר טוב, אליהו! אז גם אותך התחילו לסדר. WELCOME TO THE CLUB! אל תדאג, אני לא נוטר לך טינה. יש להם כוח מאגי, שטני, שמושך אותך אליהם כמו במגנט, ואתה לא מסוגל להרגיש שמסדרים אותך. הם כאלה נחמדים לפעמים, בייחוד כשהם צריכים אותך, אבל אז הם הכי מסוכנים.

הדס - הם אמרו שישאירו אותי בתור מנכ"ל, אבל עכשיו הם רוצים לבלוע את החברה בתוכם משיקולי התייעלות.

יולי - ואתה חשבת שישאירו אותך בחברה. הרי מאחורי גבך הם צוחקים עליך. על ההליכה שלך, על הלבוש שלך. הם צוחקים מכולם, הם ומפירים, רוקדים על הדם. הם אשפים באינטריגות ובמזימות, כמו בית בורג'יה האגדי. המוצא של אריה הוא אולי מיוון הפוריטנית, אבל הוא מתנהג כמו בימיה האחרונים של רומי הדקדנטית. נירון כלב לעומתו. אלי למד גם הוא פרק אחד או שניים באינטריגות כשלמד באיטליה. נראה לי בכלל שבמקום להתעמק בלימודים המקצועיים שלו הוא העדיף ללמוד את כתבי מקיאבלי. אני יודע בדיוק מה קורה שם. יש הרבה גורמים שעוד אוהבים אותי ושונאים אותם ומספרים לי הכל. הם צוחקים מהצליעה שלך, אבל הם אלה שצולעים באמת, צליעה מוסרית, כמו השטן הצולע. הם צוחקים ממך, התמים, הטהור, שצולע רק פיזית, אבל שהלכת עד עכשיו בדרך הישר. תיזהר שהם לא ידביקו אותך גם בצליעה הנפשית שלהם. עוד לא מאוחר מדי, יש לך הזדמנות להחזיר את השעון אחורנית.

הדס - אני מצטער, אבל עכשיו מאוחר מדי. אני כבר לא יכול להילחם בהם, הם סיבכו גם אותי בקורי העכביש שלהם ואני לא יכול לעשות דבר. כל הבנקים עומדים מאחריהם. הם אומרים לי שאם אעשה משהו, הם ידאגו שבעלי המניות של מולקולה יתבעו אותי בתביעה ייצוגית וימוטטו אותי פיננסית. אתה הרי יודע שאני צנוע, גר עדיין באותה דירה קטנה, ולא מכרתי כמעט מניות גם בשיא.

יולי - גם אני לא מכרתי אף פעם מניות שלך. חשבתי שזה לא יהיה הוגן שאני אנצל מידע פנים, גם כשהמניות היו בשיא, וקל וחומר כשהתחילה ההידרדרות. דווקא נלי, שלא מבינה כלום במניות, אמרה לי למכור, להפסיד קצת, העיקר להיפטר מהן. אבל אני האמנתי בחברה, חשבתי שזה לא חברי לעשות את זה ללקוח שלי, ובאמת ובתמים האמנתי שנצלח להתאושש.

הדס - אתה תראה שנתאושש, התרופה כמעט גמורה והמניות ירקיעו שחקים.

יולי - על מה אתה מדבר! ברגע שתהיה ההשתלטות, לא יהיו יותר מניות של מולקולה, יהיו רק מניות של היפוקרטס לפי יחס המרה מגוחך. גם אם יהיו רווחים כתוצאה מהמיזוג, סמוך עליהם שהם יצליחו להבריא את הרווחים לחו"ל בשביל לא לשלם מס והמניה שלהם תעלה

רק בצורה שולית. במקרה הטוב, אם המניה שלהם תעלה פי שניים, אז העשרה אחוז העלובים שנקבל על המניה שלנו יהיו שווים עשרים אחוז. לעומת זאת אם היינו ממשיכים בעצמנו, ויש לנו מספיק כסף בשביל לגמור את הפיתוח, המניה שלנו הייתה מתאוששת, חוזרת לרמות השיא שלה ובעתיד עוד מכפילה את עצמה פי כמה וכמה.

הדס - אני לא מבין בכל הדברים האלה. אני בסך הכל פרופסור מפוזר, שלקחו אותי מהאקדמיה ושהצליח להמציא תרופה מהפכנית. אבל באיזה מחיר! עם אירוע מוחי שהשאיר אותי שבר כלי.

יולי - וזה בדיוק מה שהם מנצלים אצלך, את התמימות, את המחלה, את הקלות שבה הם יכולים לסבך אותך, ודיר באלאק שלא תיקח מהם שום דבר מתחת לשולחן כי אז אתה באמת בידיים שלהם והם כבר לא יעמדו בשום הבטחה שלהם.

הדס - (מחוויר) עכשיו אתה כבר מאשים גם אותי שעברתי על החוק. אני רואה שהם צדקו. אין לי באמת מה לדבר אתך יותר. אתה טיפוס לא אמין. רק מאשים אחרים, מוציא דיבה, משמיץ, בקיצור טיפוס מלוכלך. לא פלא שזרקו אותך מהיפוקרטס ושכל הלקוחות שלך עוזבים אותך.

יולי - אני רואה שזה מקרה אבוד. אבל תרשה לי להגיד לך עוד כמה דברים לפני שאני עוזב. תיזהר ממתנות של יוונים, חביבי, אריה הוא יווני ממולח, שמבטיח לך הרים וגבעות, את הירח ומה לא. אבל ביום פקודה, אתה תישאר עם סוס עץ במרכז העיר ועיר שדודה. כל מה שהם רצו זה להיכנס לוורידים שלך. ברגע שהם הצליחו בזה, אתה כבר לא נחשב. אתה EXPENDABLE. זה כמו במאפיה, הם כבר לא צריכים אותך בשביל לסיים את הפיתוח ואתה חשוב כמת. אז כל מה שהצלחת להוציא - טוב, אבל יותר לא תקבל מהם דבר וגם לא תוכל להתלונן נגדם, כי הם יודעים עליך דברים שיהפכו את זה לבלתי אפשרי. גם אם נתנו לך מצגים לא נכונים, הם לא מפחדים בכלל, כי לא תעיז לתבוע אותם. עוד יכתבו על ההשתלטות על מולקולה כאירוע בבית ספר למנהל עסקים. איך אפשר להשתלט על חברה עם פוטנציאל ענק מבלי לסכן כלום, תוך תיחמון מהספרים של בעלי המניות המסכנים, שסיכנו את כל כספם. תוך עבודה בעיניים על הממציא שקיבל נזיד עדשים על המצאתו, במקום עשרות או מאות מליוני דולר. מה אני אגיד לך חביבי, בחיים יש גורמים שאין לעשות איתם עסקים, גם אם הם מציעים לך את הירח. קל וחומר אם הם נותנים לך פינאטס, כמו במקרה שלך. אתה לא כורת ברית עם השטן בשום תנאי, גם אם הוא מציע לך נעורים ואהבה, ואתה לא מסתבך עם המאפיה, גם אם הם מוציאים אותך מהברוך הכי גדול שאתה נמצא בו. ואם בכל זאת אתה תמשיך לעבוד אתם, אוכל רק להתפלל עבורך ולהגיד - "אלוהים, סלח לו, כי הוא לא יודע מה שהוא עושה!"

הדס - אני אגיד לך מה אתה. אתה איש כפוי טובה. אתה רואה שהמזימות שלך עם המשקיעים האחרים לא מצליחות ואתה מטיל את האשמה על אריה ועל אלי שהם אנשי כבוד. אותך כולם משמיצים, אבל אף אחד לא אמר לי מילה רעה נגדם. הפסדת את כל הכסף שלך. גם אני. אבל אני לא בוכה ומאשים את כל העולם, (בקול בכיני של ילד קטן) "אריה אשם, אלי אשם, הדס אשם, המורה אשמה!" אתה צריך לנשק את עפר רגליו של אריה, כי רק בזכותו הגעת לאן שהגעת ועכשיו אתה יורק לתוך הבאר שממנה שתית. אתה מדבר על הסוס הטרויאני שהחזירו לי לחברה, אתה יוליסס? הרי הסוס הטרויאני הוא בכלל המצאה שלך, אתה אבי אבות השיטה, אתה איש תככים ומזימות ותחבולות. אך כשאתה עושה אותן, הכל

כשר. אבל, אם חס וחלילה הן מופנות נגדך, שומו שמיים, גוועלד. הקוזאק הנגזל, זה מה שאתה! אלי סיפר לי איזה מהמר כפייתי אתה ואיך במפולת הקודמת של הבורסה הסתבכת והפסדת את הכסף שלך. אבל אז לא היה לך את מי להאשים. לפחות עכשיו תהיה גבר, תודה שטעית, תבקש סליחה מאריה ואולי הוא יסכים לקחת אותך חזרה לתפקיד הקודם שלך.

יולי - באמת אין יותר טעם שנדבר. הם עשו לך שטיפת מוח ואתה לגמרי שבוי בידיים שלהם. אני לא חוזר לשם בעד שום הון שבעולם. הרקליטוס אמר - פאנטה ריי - הכל זורם, ואם עזבתי את הנהר שלהם, לא אחזור אליו יותר, מה עוד שהוא הפך לביצה. אני בניתי להם את החברה ובזכותי הם הגיעו לאן שהם הגיעו. ואני עזבתי כי לא רציתי להסתבך בשחיתויות שלהם. שמור על עצמך, הדס, תזהר לא להסתבך יותר מדי, לא איתם, לא עם הרשויות, לא עם בעלי המניות שלך, ובמיוחד לא עם העובדים הממורמרים שלך, שהפסידו את כל האופציות. העסקה הזאת מקוללת, היא נולדה בחטא ותגווע בחטא, וכל אחד שיתן לה יד יינזק. זה אולי נשמע לך לא רציונלי, אבל בזמן האחרון התחלתי להאמין שיש מאבק מתמיד בין בני אור לבין בני חושך. אתה נמצא עכשיו תחת ההשפעה של המאגיה השחורה, אבל עוד תתפכח ותזכור שהזהרתי אותך לבל תיתן יד לעסקה המקוללת הזאת. החברה' האלה מסוכנים וקורות כל מיני תאונות מוזרות למי שמסכן אותם. כבר מתו להם בוירוס קטלני, בהכשת נחש, תיזהר שלא ימצאו אותך באיזה יום תלוי בחדר השינה שלך. שמור על עצמך ושאלוהים יעזור לך!

תמונה רביעית

בסלון של בית דורון. נוכחים יולי, נלי, דוד ודנה.

יולי - דודי ודנה, אתם כבר ילדים גדולים ויכולים לשמוע גם בשורות רעות כמו מבוגרים. היום פרסמו בעיתונים שהיפוקרטס, החברה של דוד אריה, השתלטה על מולקולה, החברה שאיתה עבדתי בשנים האחרונות. ההשתלטות הייתה לא הוגנת, תוך גרימת נזק כבד לבעלי המניות של מולקולה, שהפסידו כמעט את כל כספם. אני השקעתי הרבה מאוד כסף במולקולה, כי האמנתי שהיא תצליח ונוכל לקבל פי עשרה מההשקעה שלנו, כך שאתם והנכדים שלכם תהיו מסודרים. לנוכח ההשתלטות הזאת, הפסדנו כמעט את כל הכסף. לזכותה של אמא ייאמר כי היא יעצה לי לא לשים את כל הביצים בסל אחד וכשהמניות התחילו לרדת היא רצתה למכור אותן. היא צדקה ואני טעיתי, אך אם הייתי מוכר את המניות היו יכולים לתבוע אותי, כי ידעתי שהחברה בצרות ואסור היה לי למכור את המניות. אני עדיין מאמין שהחברה תצליח, אבל מי שירוויח מזה זה דוד אריה ולא אנחנו. למרות הכל, העתיד המידי שלכם מובטח, יש לנו מספיק כסף בשביל לשלוח אתכם לאוניברסיטה ולעזור לכם בדיור כשתהיו גדולים. לא הרבה, אבל בכל זאת הרבה יותר ממה שאנחנו קיבלנו כשהתחתנו.

דוד - (ניגש ליולי ומחבק אותו בחום) אבלה', תדע לך שאתה תמיד יכול לסמוך עלינו. זה מה שאתה תמיד חייבת אותנו לעשות, שמשפחה תמיד צריכה להתלכד, כשיש דבש אבל גם כשיש עוקץ. עד עכשיו, היו לנו נעורים נהדרים בזכותכם ושום דבר לא יכול לקחת את זה

מאתנו. עכשיו אני הולך לצבא, אבל אם כשאתחרר המצב שלנו לא יהיה טוב, אעבוד בשביל לעזור לכם ואמשיך ללמוד רק כשירווח לנו. אנחנו לא רק בקטע של לקבל אלא גם בקטע של לתת. אבא, אני משוכנע שתצליח להתגבר גם על זה. בתור מצרי ותיק, עברת את פרעה, נעבור גם את זה!

(יולי ונלי מחבקים בחום את דוד)

דנה - אני עדיין רק בכיתה י' ולא כל כך מבינה במניות ובכאלה דברים. אני שומעת בכיתה שיש משפחות שהפסידו הרבה כסף בבורסה ונאלצו למכור את הבית שלהם, אבל אצלנו תודה לאל - זה לא קרה. כשכינסת אותנו בכזו דרמטיות, פחדתי שתגיד לנו שאתה ואמא מתגרשים או שחס וחלילה למישהו יש סרטן. צרות של כסף הן לא צרות אמיתיות, כי כסף הולך וכסף בא, אבל המשפחה שלנו לעולם נשארת, וזה מה שאתה ואמא תמיד אמרתם לנו. חייבת אותנו לא להיות רכושנים ולא לדרוש מותרות. אני עוד בצופים, לא צריכה הרבה כסף על ביגוד וכל עוד שיהיה לכם מספיק כסף לשלוח אותי לחוג לג'אז, אני לא צריכה יותר שום דבר. אז גם עלי אתה יכול לסמוך. אחרי הצבא אני אסע לברודוויי ואופיע במחזות זמר הכי מפורסמים, ארוויח הרבה כסף ואשלח הביתה את כל מה שתצטרכו.

(יולי, דוד ונלי מחבקים בחום את דנה)

נלי - (בקול בוטח ורגוע) חמודים שלי, אני ממש מתרגשת לשמוע את כל מה שאמרתם, אבל אני חייבת להגיד לכם שהמצב לא כל כך גרוע כמו שאבא תיאר. קודם כל מרגע שהסכמתי שנשקיע את הכסף במולקולה, אני אחראית לכל מה שקרה בדיוק כמו אבא. אם הייתי שמה וטו על זה, הוא לא היה משקיע. אז את העצות שלי אפשר לקבל או לא, זה לא משנה את התמונה. אני יכולה לספר לכם על הרבה מקרים אחרים שהצעת לי לאבא דברים והוא שמע בקולי וזה לא הצליח וגם מקרים הפוכים שהוא לא שמע לקולי וזה כן הצליח. בחיים צריך לקבל המון החלטות ואי אפשר להצליח בכולן. הכסף לא אבוד. מה שדוד אריה עשה זה לא הוגן ועל זה אני לא אסלח לו לעולם. הוא ידע שאנחנו מושקעים חזק בחברה וגם אם תכנן משהו מפוקפק הוא היה צריך להזהיר אותנו על מנת שנצא בזמן. אבא ואני נצא למלחמה נגדו על מנת לקבל את הכסף חזרה ושהוא ייתן את הדין על כל השחיתויות שעשה. אני משוכנעת שנקבל את כל הכסף, כך שאתם לא צריכים לדאוג. זה ייקח הרבה זמן, זה לא יהיה קל, ינסו להשמיץ אותנו בפני הלקוחות והחברים, ינסו אולי אפילו לייבש אותנו, על מנת שלא נקבל יותר עבודות. אבל כל עוד שנהיה מלוכדים, כל עוד שתהיו כאלה ילדים מקסימים ונאמנים, כמו שהראיתם לנו היום, ומעל לכל עוד שאבא ואמא ימשיכו לאהוב, לעזור ולהיות נאמנים אחד לשני, אני לא חוששת. שום דבר לא יכול לקרות לנו. אבא הרי קרוי על שם יוליסס, שהתגבר על קשיים הרבה יותר גדולים. הוא נלחם נגד הקיקלופים, התגבר על סירסה המכשפה, לא שמע לקול הסירנות והיה היחידי שהצליח לעבור במיצר בין קריב לסילה, עד שבסוף חזר הביתה וחיסל את כל האויבים שלו. גם אנחנו נעבור בגדול את הקשיים האלה וננצח את האויבים שלנו. בזכותכם אנחנו תמיד נישאר משפחה אוהבת, חזקה, מאוחדת ומפרגנת.

הילדים עוזבים. נלי מתפרצת בבכי.

יולי - נלי, הבטחת להיות חזקה. היית מדהימה בשלוות הנפש שלך עם הילדים כמו פדגוגית מושלמת.

נלי - (בבכי) לא איכפת לי מהכסף. תאמין לי, אני דואגת רק לך. אני רואה עד כמה אתה לוקח ללב, מהבגידה של אריה, של אלי, של הדס ושל אחרים. אני מפחדת על הבריאות שלך, שיקרה לך משהו, שהם יעשו לך משהו. אתה יודע שמה שאני הכי שונאת זה בגידה, אבל כל עוד שאתה נאמן לי לא איכפת לי שכל העולם יבגוד בנו. רק אתה חשוב לי. לעזאזל הכסף, כשהתחתנו לא היה לנו גרוש על הנשמה ומעולם לא רבנו על בעיות כסף. כל מה שהגענו אליו זה בעשר האצבעות שלנו ודוד אריה הביא לנו רק סיפולוקס לחתונה. ומאז רק פירורים נתן לך, אתה בנית אותו והוא האכיל אותך קש והבטחות, שהוא לא קיים אף אחת מהן. הוא היה ונשאר קמצן גדול, גם בשביל עצמו, למרות שאת הרכוש של כמה עשרות מליוני דולר שיש לו הוא לא מתכוונן לתרום לאף אחד. ואיזה סיפורים הוא מספר לכולם, שהוא בנה אותנו, ועכשיו - שאתה בגדת בו ושנאחנו כפויי טובה. הוא אלוף ההשמצות, איזה הבדל עצום בין הנבלה הזו לבין אבא שלי שהוא נשמה טובה. ודווקא אבא שלי לא שבע נחת מהחיים, תמיד היה קשה יום, עם בריאות רופפת, והאריה הזה ימח שמו, בריא כמו שור, לא קורה לו כלום, כאילו שהילה אופפת אותו ולא נותנת לשום דבר לפגוע בו. אבל, הוא לבד כמו כלב, אין לו אף אחד, הבן שלו דגנרט וכל הנשים לשעבר שלו שונאות אותו שנאת מוות. אין צדק בעולם הזה, לכאלה אנשים אלוהים נותן הכל ואותנו, שנאחנו כל הזמן עוזרים לאנשים ומעולם לא עשינו רע לזבוב, הוא דופק, רק אותנו הוא דופק... (לאחר כמה שניות, מתעשתת ובחיוך ממזרי) אפרופו, יש לך עוד כוח בשביל לאכול מנת קוסקוססס אחת לפני השינה?

יולי - (בצחוק) אפילו שלוש, אבל זה רק בתנאי שתתני לי להשקות אותך גם כן מההאוזוזו שלי!

נלי ויולי יוצאים מהבמה מחובקים וצוחקים. ברקע שומעים את השיר YOU ARE THE TOP של קול פורטר מתוך המחזמר ANYTHING GOES.

נלי דורון

מחזה בחמש מערכות

מאת

יעקב קורי

חלק שני בטרילוגיה

אודיסיאה ישראלית

מערכה שלישית

כמה שבועות מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

במשרד של אלי. נוכחים אלי ויולי.

אלי - תגיד לי, אתה השתגעתי! לשלוח לנו מכתב של עורך דין עם ארבעים שאלות, כאילו שאנחנו באמת שודדי דרכים יווניים. שכחת חביבי מאיפה אתה בא. כל מה שעשינו זה בסך הכל להציל חברה שעמדה לקרוס. אנחנו עזרנו לבעלי המניות המסכנים, לאלמנות וליתומים, שהשקיעו את כספם במולקולה על מנת שלא יאבדו הכל ויישארו לפחות עם עשרה אחוזים מהשקעתם. שנת 1994 הייתה שנה רעה מאוד בבורסה והקריסה של מולקולה הייתה רק אחת מני רבות. אני לא אשם שאתה מהמר כפייתי ושמת את כל כספך בחברה אחת!

יולי - הפעם אתה משתמש בהשמצה מספר 17, מהמר כפייתי. אז לידיעתך, אני מעולם לא קניתי מניות של חברה שלא עבדתי בה, דווקא בגלל שאני לא מהמר כפייתי. בפעם היחידה שעשיתי את זה לפני כמה שנים הפסדתי כמה אלפי דולר, למדתי לקח וירדתי מזה. את מניות היפוקרטס מכרתי בזמנו רק בשביל לקנות את הבית, ועוד כשהן היו בשפל על מנת שלאף אחד לא יהיה פתחון פה להאשים את מנהל הכספים שהוא מנצל מידע פנים. לא כמוך שמכרת את המניות בשיא, כשידעת כבר שהמניה תרד, ועוד השווצת איזה חכם היית וכמה הרווחת. כרגיל, לא עשו לך כלום כי יד רוחצת יד במדינה הזאת, אבל לי אל תטיף מוסר. גם הפעם, השקעתי במולקולה כי האמנתי בה, והחזקתי במניות שלה עד הסוף המר, כי אסור היה לי למכור אותן.

אלי - אז הפסדת, ביג דיל, אתה לא נזרק לרחוב, לא צריך לעשות יום סרט בשבילך, אתה בכל זאת מקבל משהו מהמניות, ואם תחזיק במניות שלנו שתקבל במקומן, אתה עוד תרוויח הרבה יותר. נניח אפילו שניצלנו הזדמנות עסקית וקנינו את מולקולה בנזיד עדשים, הרי אף אחד לא רצה אותה. הדס ואתה פניתם לשבעה עשר גורמים ואף אחד לא היה מוכן לקנות, אז במקום להפסיד מאה אחוז הפסדת רק תשעים אחוז, תגיד לנו תודה.

יולי - אף אחד אחר לא הציע הצעת רכש, כי אתה והדס תכננתם הכל מראש ומאחורי גבי שכנעתם את המשקיעים לא להיכנס לעסק. לכל אחד מכרתם לוקש אחר. כל אחד והאמת שלו נהגת להגיד. אמת אחת לבעלי המניות, אמת אחת למועצת המנהלים, אמת אחת למס הכנסה, אמת אחת לעובדים, אמת אחת ללקוחות, ועכשיו שכללת את השיטה והמצאת גם אמת נוספת למשקיעים. לבעלי המניות שלך אתה אומר שזאת עיסקת המאה ומולקולה נהדרת. לאלה של מולקולה אתם אומרים שגאלתם אותם מייסוריהם. למשקיעים אמרתם

שמולקולה לא שווה כלום ולעיתונות סיפרתם שיש פה פוטנציאל של מאות מיליונים, וכך הלאה. ממש מחזה סוריאליסטי של פירנדלו!

אלי - אני בכלל מאוד אוהב ספרות איטלקית, את פירנדלו, מקיאבלי, תולדות משפחת בורג'יה, ומה רע ברומאים שבנו אימפריה, כולם אנשים נהדרים. תאמין לי זה הרבה יותר רלבנטי לעסקים מהומרוס ואפלטון. גם אתה לא טלית שכולה תכלת ועד עכשיו אנחנו מטפלים בזנבות שהשארית כשהסתלקת. על השיטות המתוחכמות שלך להפחית את תשלומי המס אנחנו משלמים עד היום הון תועפות בקנסות פיגורים. לספקים סיפרת שאנחנו מזי רעב ולמועצת המנהלים דיווחת שמצבנו הכי טוב בעולם. אתה בא להטיף לנו מוסר, אתה הרי צבוע, אבי אבות הצבועים!

יולי - מי שמדבר על צביעות, אני ואתה - זה החלום ושברו. אתם הפכתם את היפוקרטס להיפוקריטס, הייתם למשל ולשנינה של צביעות. אין אחד שלא שונא אתכם, הלוקוחות שאתם מסדרים אותם, הרשויות שאתם מרמים אותם, העובדים שאתם דופקים אותם, הספקים שאתם לא משלמים להם. אבל זה לא מספיק, בשביל לגדול עוד ועוד אתם נזקקים לשוחד ולשחיתויות. הסוכנים שלכם משחדים את פקידי רשויות הבריאות בשביל לאשר תרופות שהן סכנה לבריאות. את כל הנסיעות הפרטיות לחו"ל שלך ושל אשתך השמנה, של אריה ושל הפילגשים שלו, אתם מדווחים כנסיעות עסקיות, על מנת לא לשלם מס. את זה אתה רוצה להשוות לתכנון המס הלגיטימי שעשיתי באישור רואי החשבון של החברה. אני לא אשם שאחרי שעזבתי לא ידעתם לטפל בעניין וגם את זה פישלתם. ההבדל בין התקופה שלי לתקופה שלך, זה שאני הייתי עושה תחבולות מתוחכמות ולגיטימיות, אבל בגלל שאתה הרבה פחות חריף אתה עושה טריקים שפלים וגסים, מכות מתחת לחגורה, שיטות של המאפיה.

אלי - ברוו, ברוו, ממש טריבון העם, הסוציאליסט הדגול, מגן האינטרסים של העובדים והקהילה, טריבון העם! איזה מזל שנפטרנו ממך, מאז שהלכת השלשנו את המכירות שלנו, רכשנו חברות בארה"ב ואירופה. אז מה אם אנחנו מעגלים פינות, אנחנו לא במדינת אוטופיה שאתה חולם עליה, אנחנו בישראל של 1994, בחברה מטריאליסטית, שרק החזקים שורדים בה, זאת לא מדינה של יפי נפש בכיינים כמוך. גם אצלנו, כל מה שאנחנו עושים זה באישור מלא של רואי החשבון. עכשיו שיש לך שוב מניות שלנו שקיבלת במקום אלה של מולקולה, אתה יכול לתבוע אותנו על מה שאתה רוצה, אבל אין לך כל עילה לתבוע אותנו על ההשתלטות על מולקולה. אנחנו לא ידענו כלל על קיומה, בפעם הראשונה ששמענו עליה זה היה מהדס אצלך. כשהוא ביקש שניכנס בתור שותפים דחינו זאת על המקום, כי מחיר המניה היה גבוה מדי. רק אחרי שהמניה התמוטטה ואף אחד אחר לא היה מוכן להסתכל עליה גם אז, עשינו להדס טובה והסכמנו לרכוש את החברה שלו.

יולי - על מולקולה אין לי מה לדבר, אלא באמצעות עורך הדין שלי. אני יודע בדיוק מה שעשיתם, אני מכיר אתכם לא מתמול שלשום. בגלל השיטות שלכם עזבתי אתכם ועל כל מה שאתם עושים עוד תתנו את הדין. זה נכון שגדלתם פי שלושה, אבל השכלתם לקנות את החברות הכי דפוקות בשוק, ולמעשה אתם מפסידים כבר שלוש שנים מאז שגמרתם את הרזרבות שהשארתי לכם. זה שאתם מצליחים להסתיר זאת מבעלי המניות, בסיוע של רואי החשבון שלכם, שאלוהים ירחם עליכם. אתם כנראה רואים במולקולה קרש הצלה שיציל אתכם מכל הצרות שלכם ומוכנים להשתמש בכל דרך לא כשרה על מנת להשתלט עליה. מה אומר לך, כנראה שאתם צודקים, כי עוד לא ראיתי בישראל חברה רצינית אחת שבאמת נתנה

את הדין על דיווחים כוזבים ואף חבר במועצת מנהלים עוד לא ישב בבית סוהר. אבל כנראה שאני מבזבז את הזמן שלך ושלי ונשאר לי רק להגיד לך שנתראה בבית המשפט.

אלי - תחשוב טוב טוב לפני שאתה הולך למהלך כזה. לי אין ספק שנצליח, אבל אני רוצה להיות הגון ולהגיד לך שיש לנו קייס סגור כמו שריון הרמטי. אנחנו קיבלנו יעוץ ממיטב המומחים המשפטיים והכלכליים בישראל ובארה"ב. אתה לימדת אותנו הרי ללכת רק לטובים ביותר. אין לך כל סיכוי. אף גורם רציני לא ילך אתך וחבל על המאמצים שלך. במקום להשקיע את המרץ שלך על מאבק חסר סיכוי ולהינזק גם כלכלית וגם במוניטין, תחזור אלינו, אנחנו מוכנים שתחזור לתפקידך הקודם ושתעזור לנו במיזוג של מולקולה. תקבל אופציות ותוכל רק להרוויח מזה, יולי תחזור הביתה, למשפחה שלך.

יולי - במשפחה הזאת כבר הייתי והתגרשתי ממנה. אני מעדיף להיות יתום. לעולם לא אתן יד לכל השחיתויות שרציתם שאעשה, ושמאז שעזבתי - אתם עושים. לא תוכלו לפגוע בי, כי אני כמו מולקולה קטנה, פעם פה, פעם שם, כמו פיגרו. אני מוכן לעבור אודיסיאה ישראלית, פי שניים יותר ארוכה וקשה מהיוונית, עד אשר אצליח להכריע אתכם. לא אנוח ולא אשקוט עד שהאמת תצא לאור, כי הגיע הזמן שהמדינה שלנו תהיה מדינת חוק והאשמים יבואו על עונשם

תמונה שניה

הבמה בהתחלה חשוכה. יש ערפל כבד, וכל מה שנראה במשך התמונה הוא באור עמום, כמו בלילה נטול ירח, מעין אוירה סוריאליסטית של חלום או סיוט. מדי פעם שומעים רעמים ומבזיקים ברקים. באמצע הבמה ניצבת ספינה בלב ים, עם מלחים שמספרם הולך ומידלדל, לאורך התמונה, עד שכולם אובדים בלב ים. יש סערה גדולה והספינה מיטלטלת בחוזקה מצד אל צד. על יד ההגה ניצבים יולי ואלי, מדי פעם יולי מסובב את ההגה, אך מיד אחר כך אלי מסובב את ההגה לכיוון ההפוך. בסוף התמונה יולי כבר לא נוגע בהגה ורק אלי מכוון את הספינה. מאחורי הבמה, בחצי הגובה, רואים את נלי לבושה בשמלת צמר לבנה, טווה בפלך כפנלופי. בצידי הבמה, נמצא הר האולימפוס, ורואים כמה אלים בדיון סוער, את זאוס, פוסידון, אתינה, אפרודיטה, דיוניסוס והאדס. פוסידון יורד מדי פעם מהאולימפוס, עם הקלשון שלו, פוגע בו בספינה והספינה מיטלטלת ביתר חוזקה, תוך התגברות הרעמים והברקים. ממול הספינה מתוך הערפל מגיחות הדמויות האפיזודיות ולא ברור אם הן נמצאות על הקרקע, בים או על הספינה. הדמויות עוטות מסיכות של דמויות הלקוחות ממסע יוליסס באודיסיאה - קיקלופים, סירנות, נימפות, מכשפות, רוחות מהאדס, לוטופאג'ים, לסטריגונים ודומיהם. המוסיקה שנשמעת, על רקע הסערה בים, הרוחות החזקות והזעקות המצמררות של הדמויות והמלחים הנופלים לים. היא לסירוגין מוסיקה יוונית טראגית של תיאודוראקיס בביצוע מריה פרנדוריס וננה מוסקורי מתוך "מחרוזת מטהאוזן", "בן הערובה" וכדומה, מוסיקה כנסייתית יוונית קדומה, שירי ספיריטואלס כושים, נעימות בלוז, מרסדס סוסה בשירה GRACIAS A LA VIDA, שירי ג'ואן באאז, וכדומה. המוסיקה מתגברת בכל פעם שמתחלפות הדמויות. את השירים ניתן לבצע גם על ידי מין מקהלה יוונית, שנמצאת בפאתי הבמה ומלווה את העלילה בקולותיה. תחושת הסיוט כאילו לקוחה ישר מספר איוב, כאשר

השליחים באים ומבשרים את הבשורות המרות לאיוב. האורות נשארים לאורך כל התמונה מעורפלים ונותנים תחושה של עולם זר ומנוכר. תמונה זאת עומדת בניגוד מוחלט לאווירת העליזות, לאור הרב ולשירים השמחים, שהיו במערכה הראשונה. השוני הוא כמו בין עולם החיים לעולם הרוחות. במהלך התמונה, כשילולי לא מדבר, הוא מביע בשפת גוף את התדהמה שלו מדברי הדמויות האחרות והגוף שלו עובר מוטציה מאדם זקוף, במלוא אונו, בוטח בעצמו בראשית התמונה לאדם שפוף, מנוצח, שבר כלי בסוף התמונה. הוא הופך במשחקי אור וצל מהאדם הגבוה, שהוא במציאות, לצל של אדם קטנטן. לעומת זאת, הדמות של אלי, גם כשהוא לא מדבר, הולכת ומתעצמת. הוא נראה מגיב בגיחוך לדברי הדמויות, צוחק צחוק שטני מדי פעם, מפליט הערות קצרות כמו "מה אתה אומר!" ובהדרגה, עד סוף התמונה, הוא הופך במשחק אור וצל מהאדם הנמוך שהוא במציאות לדמות ענק.

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 1. גבר כבן שישים, לבוש חליפה אופנתית, עניבה צבעונית, ומסיכה של קיקלופ. הוא מדבר במבטא פולני.

יולי - אתה הרי מנכ"ל חברת מדיקה, המתחרה הגדול ביותר של היפוקרטס, צריך להיות מעוניין לנצל את ההזדמנות החד פעמית להפיל אותם. היית כמוני מושקע חזק במולקולה והפסדת הרבה כסף במיזוג. יש לי הוכחות מוצקות שיכולות להכניס את כולם לבית הסוהר. תצטרף אלי ולעוד הרבה בעלי מניות ונהרוס אותם פעם אחת לתמיד.

אלי - אם תלך עם הבוגד הזה, הוא יבגוד גם בך. הוא יעשה לך מה שהוא עושה עכשיו לנו. אין לו אלוהים. יש גורמים שבשום מקרה אין לעשות איתם עסקים. הוא יסבך אותך בתביעה שאין לה סוף ואין לה סיכוי. אני מודע שהפסדת הרבה כסף, אבל תוכל לקבל חזרה כל מה שהפסדת, ואפילו יותר, אם נתאם מחירים בשלושת המכרזים הבאים. תאמין לי אתה תרוויח פי כמה.

מנכ"ל חברת מדיקה 1 - יולי, אני מצטער. אני מאוד מחבב אותך ואני יודע שאתה צודק. הנבלות האלה ממש משתוללים בזמן האחרון, אבל זה יהיה לא אחראי מצדי כלפי בעלי המניות שלי שאתעסק בוונדטות, שכולנו רק נפסיד מהן. אם הם ילחמו אתי על פני כל החזיתות, אני אפסיד הרבה יותר מאשר את השלושה מליון דולר שכבר הפסדתי. הם הציעו לי שיתוף פעולה קרטלי על מנת לפצות אותי ולסבך אותי במשהו לא חוקי. אין לי שום כוונה ליענות להם, אבל אני גם לא יכול להרשות לעצמי להילחם בהם...

נכנסת מנכ"לית חברת מדיקה 2. אישה מבוגרת, חליפת עסקים מחויטת, עם מסכה של מכשפה. מדברת במבטא ארגנטינאי.

מנכ"לית חברת מדיקה 2 - ...והוא מזה אם אתבע אותו הוא יתבע גם אותי, או שישכנע אחרים לתבוע אותי. בעבר היו לנו כמה הבנות בקשר לתיאום מחירים, שזה כשר אבל די מסריח ואני לא יכולה להרשות לעצמי שהדבר ידלוף לעיתונות, דווקא עכשיו כשאני חושבת לגייס משקיע לחברה. אחרי התמוטטות הבורסה, אין לי ברירה ואני חייבת להכניס משקיע, אחרת לא אוכל להתרחב. בכלל קשה לי להתמודד בתור אישה בעולם הקשוח הזה של גברים. בעלי לפני שנפטר לא הכשיר אותי לגיהנום הזה, הייתי ממש לייד, הלכתי לפרמטריות, וחשבתי שלעולם לא אצטרך להיכנס לזה. זאת הייתה הממלכה של בעלי, הוא היה האדם החזק במשפחה. מאז שהוא מת וירשתי אותו בעסק, למדתי את כל הפוילשטיק והתחשלותי. אני אהיה לעולם אסירת תודה לנלי, על שהקדישה ימים כלילות להוציא אותי

מהמרה השחורה שהייתי שקועה בה כשבעלי מת, ובמיוחד לך שנתת לי את ההדרכה הראשונה איך להצליח בעולם העסקים. אם אתה רוצה, בוא תעבוד אצלי, אנחנו חברה קטנטונת, אך יש הרבה מה לעשות. אתה תראה, נעבוד מסביב לשעון, אבל זה יהיה כיף לעבוד ביחד. אנחנו לא מוכרחים גם רק לעבוד (בקול מתגרה) אפשר מדי פעם גם להשתעשע... (מצחקקת) רק תפסיק עם המלחמות שלך, למי לעזאזל יש כוח למלחמות, כשהחיים כל כך קצרים!

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 3. לבוש בחליפת שלושה חלקים מיושנת, הכרס שלו משתפכת מהג'ילט. על פניו מסיכה של לוטופאג'. מדבר במבטא צרפתי.

מנכ"ל חברת מדיקה 3 - ...והכי חשוב, אני עם אריה ברוטרי כבר עשרים שנה. אנחנו נפגשים בכל יום שישי בחדר הכושר בקאנטרי קלאב. יש דברים שאתה לא עושה לקולגות, כמה שהם מתחרים אתך. זה לא מקובל ב - MILIEU שלנו, זה לא עושה BON TON. בסופו של דבר אנו חברים באותה אליטה וצריכים לתמוך האחד בשני. כמה אנחנו בסך הכל, 500, 1000, 2000 משפחות - מכסימום. NOBLESSE OBLIGE. אנחנו צריכים להעלים עין מהחלקה פה ושם, כי אם לא נעשה את זה, יהיה כאן תוהו ובוהו ואנחנו יכולים לאבד את כל הפרווגטיבות שלנו. ואם אנחנו לא נהיה בטופ, אז בוזגלו וטולדנו יהיו. אז את מי אתה מעדיף?

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 4. לבוש כמו עסקן מהדור הישן, עם מקטורן ממורט, חולצה מיושנת, מכנסים מקומטים. על פניו מסיכה של רוח מהאדס. מדבר במבטא יידישאי כבד.

מנכ"ל חברת מדיקה 4 - ...הצחקת אותי, יולי, שאני אתבע את אריה! הרי הוא עזר במימון הפריימריס של הבן שלי, דובלה', ואם אני רוצה שיצליח אסור לי לרכוש אויבים. זאת ארץ קטנה, כולם מכירים את כולם, וברגע שיש לך תווית של TROUBLEMAKER כבר מפסיקים לעשות אתך עסקים, שלא לדבר על הזמנות למסיבות ואירועים. הפסדתי חצי מליון דולר אז מה! אתה יודע איזה אסון יהיה אם אשתי תישאר בבית כל היום ולא נוזמן כבר לארועים. מה אתה, שועל בודד? תתפכח חביבי!

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 5. איש זקן, פנים טובות, לבוש עם סוודר וחולצה פתוחה. על פניו מסיכה של יורד ים יווני. מדבר במבטא של יהודי סלוניקי, עם הרבה מילים בלאדינו.

מנכ"ל חברת מדיקה 5 - BRE HIJICO MIO... אצלנו אין דברים כאלה. אתה יודע מה היינו עושים ביוון למלשינים, היינו מנדים אותם מהקהילה. אסור היה לדבר איתם, להשיא להם את בתך, עד שבסוף הם היו בורחים או מתאבדים. היו כאלה שהלשינו עלינו לנאצים, לשלטונות, לאויבים הכי גדולים שלנו. לא, חביבי, אצלנו בקהילה ביוון, תשאל את אמא שלך והיא תגיד לך שזה נכון, הבגיידה וההלשנה נחשבו לפשעים המגעילים ביותר. רק פה בישראל, זה נעשה מאוד נפוץ, וכולם מלשינים על כולם. YA TE HIZITES ASHKENAZI, כבר נעשית אשכנזי, שאתה מתנהג ככה! ועוד מלשין על הדוד של גלי, בשר מבשרך, אחד שנלחם בנאצים, שהקים את המדינה הזאת. יש לנו כל כך מעט ס"ט בארץ הזאת, שצריך להתלכד האחד עם השני! כי אם נאבד את הכבוד ואת החברות, אז עדיף כבר לרדת מהארץ. יולי, תתעשת, QUERIDO, כי למלשינים לא תהיה תקווה!

נכנס הסוכן ביוון. גבר כבן שבעים, לבוש בחליפה מיושנת ובהירה. יש לו כובע ועל פניו מסיכה של תגרן בשוק. באצבעות ידיו יש כמה טבעות גדולות ממדים ומכיס המקטורן שלו בולטת שרשרת זהב המחוברת לשעון כיס גדול. מדי פעם, הוא מוציא את השעון ומביט בו, מסובב את הטבעות על פרקי ידיו, מנגב את הזיעה שלו במטפחת לבנה. הוא מדבר במבטא יווני כבד.

יולי - מר קזנצקיס, אני באמת מעריך את העובדה, שלמרות שאתה סוכן של היפוקרטס ביוון, קפצת במיוחד לישראל בשביל לטכס עצה מה לעשות על מנת להחזיר את הכסף שהפסדנו במולקולה. אתה זוכר שהיית מעוניין לקנות את מולקולה, אבל לא הצלחת לגייס את הכסף שהדס דרש, ובינתיים בהפתעה גמורה באים הקולגות שלנו ושומטים את השטיח מתחת לרגלנו. אתה השקעת, כך סיפרת לי יותר מחמישה מליון דולר בשביל להגדיל את הסיכויים שלך לזכות, וזה הפסד שלא תוכל לעמוד בו בקלות. אני מוכן לעזור לך באיסוף מידע, ותאמין לי שהרבה אנשים מפטטים ומוכנים לשתף פעולה בהכנת התביעה. אני מוכן גם להשקיע כמה שעות עבודה שיידרשו. אבל את הכסף לתביעה ולמשרדי החקירות אתה תצטרך להשקיע, אתה והחברות האחרות שאיתרתי ושהפסידו כסף בפרשה.

אלי - קוסטה, טוב לראות אותך. לך בדיוק חיכיתי. בטח שמעת שקנינו את מולקולה ואני צופה לזה עתיד גדול. אני יודע שהפסדת הרבה כסף וכואב לי הלב על זה. אבל יש לי נוסחה שתעזור לכולנו. אנחנו עומדים לצאת בהנפקת זכויות בעקבות הרכישה במחיר מאוד אטרקטיבי ונחלק גם הרבה אופציות לסוכנים שלנו. מכיוון שאתה הסוכן הכי רציני שלנו באירופה, חשבנו לתת לך זכות ראשונה על מליון אופציות. אתה לא מסכן כלום ואם המניות שלנו יעלו תוכל להרוויח כמה מליוני דולר טובים. חוץ מזה החלטנו להעלות את שיעורי העמלות שלך עד עשרה אחוזים מהמחיר, ולמנות אותך סוכן בלעדי גם לקפריסין.

הסוכן ביוון - מר דורון, עם כל הרצון הטוב אין לי שום אפשרות לשתף אתך פעולה. אני מאמין לכל מה שאמרת, אבל בתור איש עסקים אני צריך לעשות לי חשבון רווח והפסד קר על מה שאני עלול להפסיד או להרוויח מהמאבק איתם. אתה זוכר הרי שביקשתי שתשלחו לי את החשבונות במחיר יותר גבוה מהמחיר האמיתי. לאחר ששילמתי לכם את המחיר המנופח של החשבונות, העברתם לי את ההפרש לחשבון הפרטי שלי בג'רסי. בצורה כזאת גם לא הראיתי רווחים גבוהים ביוון ושילמתי פחות מס וגם היה לי כסף בחו"ל פטור ממס. לאריה יש קשרים חזקים מאוד בממשל ביוון ועד היום רואים בו מין גיבור מלחמה. מספיק שהוא ירמוז למישהו על ההסדר שלנו ואני מחוסל. למרות זאת, אלי התנהג איתי כמו ג'נטלמן ואפילו לא איים עלי. להפך, הוא הבטיח לי הרבה הקלות על מנת שאוכל לקבל חזרה את מרבית הכסף שהפסדתי. אתה עכשיו מבין למה עם כל הרצון הטוב אני לא יכול לשתף אתך פעולה. בכל זאת, אם תהיה ביוון עם אשתך המקסימה, תקפצו אלינו לביקור לזכר הימים הטובים. אז כל טוב וקלימרה!

נכנס לקוח א'. גבר כבן חמישים, לבוש בבלייזר עם עניבה צהובה מודרנית. על פניו מסכה של לסטריגון. מדבר במבטא איטלקי.

יולי - לא תהיה לי בעיה לבדוק עבורך את החברה שאתה רוצה לקנות בצרפת. למדתי מנהל עסקים בצרפת, צרפתית היא שפת אם שלי, הבראתי והקמתי חברות בצרפת ויש לי חוג מכרים נרחב בעולם העסקים הצרפתי. קניתי גם עבור היפוקרטס את חברת הבת שלהם בצרפת וזאת הייתה עסקה מאוד מוצלחת שעד עכשיו הם מרוויחים עליה הרבה כסף. נראה

לי שבדיקת החברה והמשא ומתן על הרכישה יעלו לך סדר גודל של עשרים עד שלושים אלף דולר.

אלי - אני לא נוהג לתת חוות דעת שליליות על עובדים שלי לשעבר. אבל יולי זה באמת מקרה יוצא דופן. תשאל אותו למשל למה הוא לא קיבל מכתב מהמלצה מאתנו, כשעזב את החברה. את המקרה של צרפת אני דווקא זוכר. הוא נסע עם איזו עורכת דין צעירה אצלנו ובמקום לבדוק את החברה הוא בדק את הח - ברה שלו ביסודיות. הצרפתים התקשרו אלי בסלידה ואמרו שאפילו בצרפת הם לא ראו דבר כזה. השניים ישבו והתמזמוזו במשך כל זמן המשא ומתן, בלי בושה. ושלא תחשוב, ליולי יש פה משפחה וילדים ואישה מקסימה. לכל חברה יש את הקוד המוסרי שלה, אבל אצלנו נאמנות ואינטגריטי הם ערך עליון. ביחוד אצלי, שאני נשוי באושר כבר שלושים שנה לאותה אישה מקסימה. אשתו של יולי היא האחיינית של הבעלים של היפוקרטס, אריה סימון. הוא יווני, ס"ט, כבוד המשפחה זה ערך מקודש אצלו, והפרשה זעזעה אותו עד היסוד. אז, כשיוולי חזר, אריה ממש השתולל. הוא פיטר אותו על המקום ושלח אותי לגמור את העסקה. לא צריך להגיד לך, שיוולי השאיר כזה בלגן שהייתי צריך שבועות בשביל לתקן את הברוך. אבל, אצלי העורכת דין עבדה כמו שצריך, אני החזקתי אותה קצר. גם עלי היא ניסתה את השטיקים שלה, היא מרוקאית, ואתה יודע אין להן אלוהים לאלה. אבל מה איטלקי כמון מבין בזה? אתם הרי ישרים ונאמנים כמו סרגל! בכל זאת - שמע, אני משביע אותך, אף מילה על מה שאני אמרתי לך. זה רק מידידות שסיפרתי לך, לא רצייתי שתיפול גם אתה לאותו פח שנפלת, וחוץ מזה נדמה לי שעד עכשיו אשתו לא יודעת מכל הסיפור.

לקוח א' - הכישורים שלך ממש מרשימים, אתה בדיוק מי שאנחנו מחפשים, אבל בכל הכנות אנחנו לא יכולים לעמוד בתעריפים כל כך גבוהים לבדיקת החברה הצרפתית. אם היית גובה אלפיים עד שלושת אלפים שקל אני מבין, פלוס הוצאות כמובן, ואתה בטח תהנה להיות בפריס. עם ניסיון עשיר כמו שלך, בטח יש לך איזו ג'אקלין או בריגיט שם, אז זו תהיה הזדמנות טובה בשבילך להיפגש איתה. אשתך תחשוב שאתה בעסקים ואתה תוכל להתעסק בערבים עם מי שתרצה...

נכנסת לקוחה ב'. כבת חמישים וחמש, שיער מקורזל ובלונדיני, בתסרוקת של בחורה צעירה. שמלת מיני עם מחשוף ענק ושסע עמוק לאורך הרגליים. על פניה מסכה של סירנה. מדברת במבטא אנגלו סאכסי.

לקוחה ב' - ...עם כל הרצון הטוב, אני לא רואה איך אוכל לשלם לך חמישים אלף דולר בשביל התוכנית העסקית שעשית. זאת לא רמה שאני מצפה מאדם שגובה תעריפים כל כך גבוהים. עם תוכנית כזאת אין לי סיכוי למצוא משקיעים. חוץ מזה אני מבינה שגם עם מולקולה לא כל כך הצלחת והחברה פשטה למעשה את הרגל. אבל בכל זאת עשית עבודה, אז מה דעתך שנתפשר על עשירית מהסכום. אם זה לא נראה לך, תוכל תמיד לתבוע אותי, אבל לא היית רוצה שיצא לך שם שאתה תובע את כל הלקוחות שלך לשעבר, נכון יולי?

נכנס לקוח ג'. איש ענק, עם שיער מקורזל ושופע. לבוש עם מקטורן מרופט ומלוכלך. עם מסיכה של קיקלופ. מדבר במבטא רוסי.

לקוח ג' - ...אנחנו חברה קטנה, אין לנו הרבה משאבים ולכן לא נוכל לשלם לך בשביל הטיפול שלך במציאת סוכנים למוצרים שלנו באירופה. מובן מאליו שאם תצליח, תקבל

עמלות של עד 2% מהיצוא. אני מעריך שהיצוא בשנה הראשונה יהיה ארבעים עד חמישים אלף דולר, כך שכבר בשנה הראשונה תוכל לקבל עד אלף דולר, שיכסו לך חלק מהוצאות הנסיעה שיהיו לך לאירופה. אנחנו גם לא חותמים חוזים, כי לא רוצים להיות קשורים עם גורם אחד בלבד. אנחנו מאמינים בשוק חופשי, אתה מבין.

נכנס ידיד א'. גבר נאה, כבן חמישים, מקריח, ספורטיבי, עם חולצה פתוחה, מכנסי ג'ינס וסנדלים. נראה, מדבר ומתנהג כקיבוצניק. על פניו מסיכה של עובד אדמה יווני.

יולי - יענקלה', טוב שאני פוגש אותך, אני צריך את הייעוץ שלך. איפה הימים הטובים שהיינו מבלים כל שנה ביחד ששה שבועות בחטיבה. הם כבר לא צריכים אותנו, אנחנו זקנים בשבילם. אבל טוב שאפשר תמיד לסמוך על OLD BUDDIES שטעמו ביחד את טעם כל המלחמות. אני תקוע עם התביעה שלי נגד היפוקרטס, כי כולם מפחדים לשתף אתי פעולה. הם גם עושים לי בעיות עם הלקוחות שלי ומנסים לייבש אותי. הדרך היחידה לפוצץ את המורסה היא שתפגיש אותי עם איזה עורך דין מהרשות לניירות ערך ועם עיתונאי ממולח מהעיתון שלך שמבין עניין.

אלי - יענקלה', לא נפגשנו מאז מסיבת ההפתעה של נלי, ואני רוצה להתייעץ אתך בקשר לכתבת תדמית מעמיקה על היפוקרטס, במיוחד על רקע הרכישה של מולקולה וההנפקה שאנחנו מתכננים. אנחנו גם רוצים לגייס הרבה עובדים חדשים ולפרסם את המוצרים החדשים שלנו בצורה בלעדית בעיתון שלך. מדובר בתקציב של כמה מאות אלפי דולר. אם אתה רוצה, אני יכול לדבר גם עם העורך שלך. אבל, דיר באלאק, אף מילה מהשיחה שלנו ליולי, אני יודע שהוא חבר שלך מהצבא, אבל מאז שהוא השתחרר ממילואים ועזב אותנו, הוא לגמרי ירד מהפסים. ניסינו לעזור לו עם העסק החדש, אבל הוא הכניס לעצמו כל מיני הלוצינציות שרודפים אחריו. פרנואיד אמיתי, אני לא אתפלא אם הוא לא יעבור לאלימות בקרוב. אני מקווה שאין אצלו בבית איזה קלצ'ניקוב שלל? הייתי מארגן ביקורת של משטרה צבאית ליתר בטחון. אם יקרה משהו, שלא תגיד שלא הזהרתי אותך.

ידיד א' - חביבי, אני מוכרח לציין שאתה תלוש לגמרי מהמציאות, רק עכשיו אתה מגלה את אמריקה, שאנחנו נמצאים במדינה שהשחיתות בה הולכת וגוברת, אוכלת כל חלקה טובה. מדינה, שאתה לא יכול לקבל בה אישורים בלי להפעיל איזה מאכערים, שמצדם משמנים גם את הפקיד המתאים. רק כשזה מגיע אליך אתה פתאום מתעורר? אתה יושב לי שם בספירות העליונות, באולימפוס, מסתכל מגבוה בבני התמותה המסכנים, שנאבקים בתוך ההמון הזועם, הצפוף, המסריח, את מאבק ההישרדות היומיומי. אני לא כל כך מאשים את אלי ואת אריה, בישראל של היום אי אפשר להצליח בלי שחיתות, בלי שוחד, בלי הרצת מניות, בלי כל אותם הדברים שאתה סולד מהם. הו כן, אדם פרטי כמוך, שיש לו מספיק כסף בשביל להתקיים בכבוד בלי להתלכלך, יכול להישאר יפה נפש. אבל לכל שאר בני התמותה אין ברירה, קל וחומר לארגונים גדולים שרוצים להתרחב עוד יותר. שמע, באמת ובתמים אני רוצה לעזור לך, ולו רק לזכר הימים הטובים ההם. קודם כל, אני רוצה להזהיר אותך - אני משוכנע שיש עליך האזנה, כי אני כמעט בטוח שהם ידעו על השיחה שלנו. הם מנסים לטרפד את הקשר בינינו ואני די מוגבל, כי הם יכולים לעקוף אותי וללכת ישר לעורך של העיתון. אני אראה מה אפשר לעשות על מנת שגם אוכל לעזור לך ושגם לא אסב נזק לעיתון. אז תהיה אתי בקשר! אבל ניפגש בבית קפה ולא בבית.

נכנס ידיד ב'. לבוש כעסקן פועלים, עם שפם ענקי, שופע ביטחון עצמי, טי שירט ומכנסי ג'ינס מרופטים, טבעת ענקית על ידו. על פניו מסיכה של לוחם יווני. מדבר במבטא מרוקאי.

ידיד ב' - ...זה לא מסוג הסקנדלים שמעניינים את הכנסת. אני אומנם חבר כנסת, אבל זאת תהיה התאבדות אם אצא נגד החברה לתרופות, שמעסיקה כל כך הרבה עובדים באזורי פיתוח ובישוב שלי, ועושה כל כך הרבה יצוא. נניח שכל מה שאתה אומר נכון והם עשו את כל הנבזויות שאתה אומר, אז מה! תחזור ל-BASICS, הם עדיין תורמים ליצוא ולתעסוקה. אז למה להילחם בהם בשביל כמה מליאנים שהשקיעו את כספם והפסידו אותו. המליאנים האלה יתמכו בי בפריימריס? כמה מנדטים הם כבר יכולים להביא לי. תבין, את הבוחרים שלי בעיירות הפיתוח לא מעניין אם אדם גנב לעצמו קצת כסף, הם לא יפי נפש כמו הצפונים. ממילא הם משוכנעים שכולכם גנבים, כי אחרת לא הייתם מתעשרים. אז אחד גונב מהשני, SO WHAT, הגונב מגנב פטור. אותם מעניין אך ורק איך לגמור את החודש. אין להם את הלוקסוס לבדוק אם ריבת התות על פת הלחם מרוחה מעט בדם. יש לחם עם קצת ריבה, זה העיקר בשבילם. ואם הגברת הזקנה שבאה לבקר בעיירה דורשת שיערפו את ראשו של מישהו בשביל שהיא תתרום מליון דולר להקמת מרכז קהילתי, אז הם מקבלים אותה בתשואות, ולעזאזל המסכן שמאבד את ראשו.

נכנסת ידידה ג'. אישה כבת ארבעים עם הופעה גברית, לבושה במדי משטרה, תסרוקת קצרה. עם מסכת אמזונה. מדברת במבטא עירקי.

ידידה ג' - ... יולי, באת בדיוק לכתובת הנכונה. בדיוק בשביל דברים כאלה קיימת המחלקה לחקירת הונאות במשטרה. אני ביחסים מצוינים עם המפכ"ל ואני בטוחה שאוכל לעזור לך. אבל, בשביל זה אתה צריך גם לעזור לי. כל מה שאתה מספר זה טוב ויפה, אבל זה רק הוכחות נסיבתיות. בשביל לתפוש את החברה' האלה צריך הוכחות מוצקות. הם כולם אנשים מכובדים, עתירי ממון, עם קשרים בכל חוגי השלטון, אפילו במשטרה, וסתם כך הם לא יאשרו לי להתחיל לחקור את זה. תביא לי הוכחות מוצקות על הרצת מניות, הברחת מטבע, השתמטות ממס, שיחוד פקידים, מצידי - אפילו רצח, ויש לי על מה להתבסס בחקירה. הרעיון שלך להכשיר את הקרקע עם חקירה של הרשות לני"ע הוא רעיון טוב, כי זה סוף סוף בעיה שלה. גם פתיחת קמפיין עיתונאי יכולה לתת לכל העסק תהודה ציבורית טובה. לך על זה, ואחרי שיהיו לך תוצאות תחזור אלי.

נכנסת עיתונאית. מאוד רזה ואלגנטית, שערות קצוצות בצבע בלונד לבן. חליפה אופנתית עם בלייזר אדום. על פניה מסכה של נימפה. מדברת בהיגוי שינקינאי.

עיתונאית - תשמע יולי, זה סקופ לא נורמלי מה שאתה נותן לי כאן. אבל כאן זה לא ארה"ב שהייתי מקבלת פרס פוליצר על הכתבה. כל העיתונות של ישראל זה המשפחה של זליג, של שמיל ושל אבולעפיה. הם כולם מתחככים עם אנשי העסקים שלך, נמצאים באותם חוגים, שייכים לאותן אליטות. תן סיפור לזליג נגד שמיל, סחתן, זה יתפרסם בעמוד הראשון של העיתון. אבל למה להם לכתוב נגד אריה. יענקלה' בטח סיפר לך שהם הזמינו אצלנו כתבת תדמית ומפרסמים מודעות במאות אלפי דולר. הוא באמת ביקש שאני אעזור לך, אבל מיד אחר כך קרא לי העורך ורמז לי שאמצא את הדרך איך לרדת מהעניין. הוא ביקש שתבוא עם הוכחות מוצקות לטענות שלך, כי אחרת אנחנו נחשפים לתביעה על הוצאת דיבה. הוא גם אמר שלא ייתן לי אגורה אחת על הפעלת משרדי חקירות. אתה מבין את זה, יולי, נגדך מפעילים משרדי חקירות והאזנות ומה לא, אבל לי לא מאשרים כסף לכלום. אם אתה מוכן

להיחשף ולהאשים אותם מעל דפי העיתונות בגלוי, אז אין בעיה, אבל אז כל הסיכון עליך. גם כאן, אני לא בטוחה שהעורך שלי יסכים, כי אנחנו נקבל אחריות עקיפה לפרסום. אני בעצם לא יודעת למה אני מספרת לך את זה ואם תצטט אותי אני אכחיש.

יולי - (בקול רפה) הבטחתי ליענקלה' שהכל אוף דה רקורד ואני באמת מעריך את הזמן שאת מקדישה לי.

עיתונאית - אני לא אומרת, אם היית מביא לנו פרשיית שחיתות עסיסית על העדפה של מקורבים במשרד השיכון, היינו ישר מדפיסים את זה בעמוד הראשון. הרי, משרד השיכון לא מפרסם מודעות אצלנו ושר השיכון לא ברוטרי יחד עם העורך שלי. אולי יש לך משהו על איזה רב שאנס תלמיד שלו בפנימייה חרדית, זה תמיד הולך טוב אצל הקוראים החילוניים שלנו. אבל הסיפור שלך! עד עכשיו אני לא מבינה את התייחסות של החברה' שלך, ואם אני עם תואר שני בתקשורת לא מבינה, איך אתה מצפה שעמך יבינו את זה. אין בפרשה הזאת עניין ציבורי, בדיוק כמו שלא היה עניין ציבורי בפרשת המניות הבנקאיות. ומה יצא מכל הבוגר'ס הזה של הבנקאיות אחרי עשר שנים של דיונים - גור נישט מיט גור נישט. מנהלי הבנקים לא ישבו אפילו יום אחד בבית הסוהר! ומדובר בפרשה שבה לא היה אחד כמעט שלא איבד את מיטב כספו והמדינה הפסידה מילרדים של דולרים. אז הבנקאים נתנו את הדין? הם הפסידו את הכסף שלהם? מצביעים עליהם באצבע? קדחת! בכל האירועים החברתיים הם גיבורי הערב, ובמקום להוקיע אותם, כולם מקנאים בהם והיו רוצים להיות כמוהם. תשמע ממני, יולי, אתה חי ברפובליקת בננות, שמנוהלת על ידי אוליגרכיה של כמה מאות משפחות, ויד רוחצת יד ופונטיוס פילטוס עומד לו בצד ומגחך ואומר - ידי לא במעל! אז, אם אתה רוצה להיות ישר - זו זכותך, אבל אני לא מוכנה להיות מריה מגדלנה. החיים יותר מדי יפים על מנת שאבזבז אותם על מלחמות דון קישוטיות. לא בשביל זה קיימת עיתונות פסדו חופשית בארץ הזאת!

נכנסת עורכת דין מהרשות לניירות ערך. אישה כבת ארבעים, שמנה עם פנים נאות. נראית טובת לב, אך מדברת בקול מריר ועייף. לבושה בשמלה ארוכה ושחורה. על פניה מסיכה של כוהנת דת יווניה. מדברת בהיגוי מלומד.

עו"ד מהרשות לני"ע - מדי פעם באים אלי אנשים כמוך, פחות ופחות אני מוכרחה להודות, וחושבים ובצדק שהמחלקה המשפטית ברשות לני"ע קיימת בשביל לטפל בפרשיות כאלה. אני מבינה שאני המוצא האחרון שלך, אחרי שהעיתונים, המשטרה, בעלי המניות והמתחרים סרבו לעזור לך. והאמת היא שרק אני מבינה מה באמת קרה כאן. לכאורה, הם לא עברו שום עבירה. נעשתה השתלטות ידידותית של חברה אחת על חברה שניה, בהסכמת המנכ"ל שלה ורוב בעלי המניות שלה. יש כמה מבעלי מניות המיעוט שהצביעו נגד ואתה ביניהם, וכנראה שאתה יכול להתלונן על כך רק בתביעה אזרחית. עד כאן אין שום עבירה נגד חוקי הרשות. את כל ההאשמות שלך צריך להוכיח עם הוכחות מוצקות, מסמכים, עדויות, הקלטות חוקיות. יש לך פה עסק עם אנשים מאוד מתוחכמים, שיהיה לנו קשה מאוד ללכוד אותם. כולם מפחדים לדבר, כי נגד כל אחד תלויה קופת שרצים כזאת או אחרת. האמת, שאני די מתפלאה איך הם לא הצליחו לגלות שום דבר נגדך.

אלי - (סרקסטי, בחצי פה) - תתפלאי, תתפלאי, אין אפילו צדיק אחד בסדום!

עו"ד מהרשות לני"ע - אני מתארת לעצמי שהם חיפשו, וכל הכבוד שהצלחת להישאר נקי עד עכשיו ובכל זאת להצליח בעסקים. תוכל לכתוב על זה ספר - איך להצליח בעסקים מבלי להתלכלך. אבל עכשיו ברצינות! לקיים כזאת חקירה - ייקח לי כמה חודשים של עבודה מאומצת ואין לי זמן לזה. אני עדיין שקועה ראשי ורובי בחקירה נגד הצמרת של איזה בנק ועד עכשיו הצלחתי רק לתפוש את דגי הרקק. אין לי תקציבים, אני לבד, כולם אומרים לי "מלדיין", את בחורה כארז! אני יוצאת מהשוחות עם חרב שלופה להילחם בדרקון ואומרת "אוואנטי" והקולגות שלי נשארים לשכב בשוחות וצועקים לי "בראור". האמת שאף אחד לא מתרגש ממה שאני עושה. לי זה עולה בבריאות, נהרסה לי המשפחה מזה, קיבלתי אולקוס, את הילדים אני בקושי רואה, אבל לא כותבים על זה בעיתונים, או שכותבים במדור הכלכלי בעמוד 46 כתבה מוצנעת של עשר שורות. לא מקדמים אותי בתפקיד כי יש לי יותר מדי שונאים ואני בקושי מתקיימת מהמשכורת הממשלתית שלי. עורכת דין מבריקה כמוני מזמן יכלה להצליח אם הייתה פורשת לפרקטיקה פרטית ומגינה על הכרישים במקום לנסות ללכוד אותם באמצעות חכה לדקי רקק. וכמו שאתה רואה אני לוכדת רק דגי רקק. לכרישים יש את מיטב עורכי הדין שמוכיחים באותות ובמופתים שלילה זה יום ויום זה לילה. אתה בן 50 כבר, אתה לא חושב שזה קצת מאוחר בשביל להתחיל בקריירה של דון קישוט? חוץ מזה מכל החברים שלך שנפגעו יחד אתך מההשתלטות אין אפילו אחד שמוכן ללכת יחד אתך. מה, אתה חושב שאתה היחידי שצודק וכולם טועים?

יולי - (בקול חרישי שכמעט אינו נשמע) אני בעצמי כבר לא יודע איפה אני חי ואם הייתי צריך להתחיל בכל הפרשה.

עו"ד של הרשות לני"ע - אני מאמינה לך שאתה צודק, שמעתי על שיטות העבודה של אריה עוד מכמה מקומות. אז אם אתה רוצה להזיז משהו - תסכן גם אתה משהו. אתה איש עסקים, יש לך הרבה משאבים. אם תחקור עם משרדי חקירות את כל ההאשמות שאתה מעלה, זה ייקח לך חודשים, יעלה לך מאות אלפי דולר ובכלל לא בטוח שתצליח לדלות משהו. אבל אם אתה באמת משוכנע שתצליח, אז לך על זה. הכי חשוב שלא תתבע אותם לבד, אף פעם לא. למרות כל מה שיחנטרש לך עורך הדין שלך. אני יודעת, כי גם אני עורכת דין. הוא יגיד לך שיש לך סיכוי לזכות, ובינתיים המונה שלו דופק. אבל אם ייגמר לך הכסף, הוא ישליך אותך לכל הרוחות בבעיטה, כי איכפת לו ממך כמו מהשלג דאשתקד. הקולגות שלי שעברו לפרקטיקה הפרטית הם כרישים לא פחות מסוכנים מאנשי העסקים שלך. אם אתה רוצה ללכת על משפט, לך רק עם גוף גדול או אל תלך בכלל. רק אל תסתבך עם האזנות לא חוקיות, כי הן לא קבילות והנבלות יוכלו להכניס אותך על זה לבית סוהר. אבל תנסה אתה לאתר את ההאזנות שלהם, אני אתן לך את הטלפון של ידידה טובה שלי שעבדה בשב"כ ושמומחית לעניין. אולי היא תוכל לעזור לך. וכשיהיו לך הוכחות מוצקות תחזור אלי, אני תמיד אשמח לעזור לך!

נכנסת מנהלת חברת החקירות. אישה כבת 35, נאה ביותר, אתלטית, לבושה בלבוש ספורטיבי ונעלי התעמלות. על פניה מסכה של אמזונה. מדברת במשפטים מקוטעים בסגנון צבאי.

מנהלת חברת החקירות - מצטערת, יולי, בדקתי את כל הבית, לא הצלחתי לגלות כל האזנה. אני מאמינה שמאזינים לך, אבל זה גם יכול להיות במרכזיה הראשית. אפשר גם להאזין לך ממקומות מרוחקים מאות מטרים מהבית. אתה רואה, הבאתי לך את המכשירים המתקדמים ביותר לבדיקת ציטוט. עברתי על כל התדרים, מהנמוך ביותר לגבוה ביותר. שמת במיוחד

מוסיקה ערבית שמאוד נדירה ב-FM, והצמדתי לרדיו את האפרכסות של הטלפונים בשני הקווים. אם הייתה לך האזנה בבית, הייתי שומעת במכשיר שלי את המוסיקה הערבית. אבל כלום. אתה יכול כמובן לדרוש מהבזק שיבדקו אם יש האזנה במרכזיה שלהם. אבל בשביל זה אתה צריך להביא הוכחות לחשד שלך שמאזינים לך. אני יודעת שזה CATCH TWENTY TWO, אבל אין מה לעשות, אחרת הבזק היה בודק כל הזמן אם יש האזנות, כי מאזינים לפחות לעשרות אלפי אנשים בארץ הזאת. אפילו הסקוריטה ברומניה לא הגיע לתפוצה ותחכום כזה בהאזנות. גם אם תוכיח לבזק שמצוטטים לך, אם יש להיפוקרטס מישוהו בבזק, הוא ידע על כך מיד ויוריד באופן זמני את ההאזנה ומיד אחרי שתיערך הבדיקה הוא יחזור וישתול אותה. אני גם לא אציע לך מכשירים מיוחדים למניעת האזנה, כי אם הם מאזינים דרך המרכזייה, זה ממילא לא יעזור וחבל על הכסף שלך. בינתיים תשלם לי אלפיים שקל על הבדיקה ואני תמיד לשירותך!

נכנס העו"ד של יולי. גבר כבן חמישים, נאה, מקריח, שמנמן, פנים עגולות, דבריו מופסקים מדי פעם בצחקוקים ציניים. לבוש בחליפה שחורה של עורך דין עם גלימה. על פניו מסכה של ומפיר. מדבר במבטא הונגרי מתנגן, במתיקות מעושה.

העו"ד של יולי - יולי, מה קרה לך? אתה נראה לי שבור. אז, לא הצלחנו כל כך. אתה לא סומך על עורך הדין שלך? מעבר לכל השיקולים המקצועיים אני החבר הטוב ביותר שלך, אעשה הכל למענך, אתה יודע את זה יולי! ניסיתי כמיטב יכולתי, שאלתי אותם שאלות מאוד מביכות, אבל הם התחמקו גם מזה, הם אפילו לא נכנסו לעימות. לא נראה לי שתהיה מסוגל להרים לבד תביעה משפטית. זה יעלה לך מאות אלפי דולר וסיפרת לי שנגמרו לך כבר החסכונות. חוץ מזה, אני לא יכול יותר להרשות לעצמי להשהות את העבודה שלי עם היפוקרטס. אריה הוא לקוח חשוב שלי, שאמנם אתה הבאת לי אותו, אבל כל יום הוא מפציץ אותי בטלפונים. הוא טוען שיש לו המון נושאים שהוא רוצה להעביר לי והוא לא יכול לעשות זאת בגלל שאני מייצג אותך בשטות הזאת. זה בניגוד לאתיקה המקצועית שלי לייצג את שניכם ואני חייב לקבל הכרעה קשה. השותפים שלי לוחצים ואין לי ברירה. אמרתי לך שזה לא יהיה פיקניק, אבל זה לא סוף העולם. הרי, אנחנו לא מכירים מהיום וכבר הולכים ביחד כברת דרך ארוכה. אני לעולם לא אשכח איך הבאת לי כמה מהלקוחות החשובים ביותר שלי ובזכותם הרווחתי הרבה מאוד כסף, והכרת תודה זה ערך עליון אצלי!

יולי - אז עכשיו יש לך הזדמנות לגמול לי קצת על כך ואל תעזוב אותי ברגע הכי קשה בקריירה שלי!

העו"ד של יולי - שמע ממני, תנסה לגמור את הפרשה בטוב. תבקש סליחה מאריה על כל הצרות שעשית לו ועל האשמות השווא שהעללת עליו. הוא הרי הסנדק של דודי ויש לו לב רחום וחנון. הוא יסלח לך, אני בטוח, אם לא בגללך, בגלל נלי. אני אדבר איתו, אני מבטיח לך, בגלל שאני ביחסים מצוינים עם שניכם יש סיכוי טוב שנגמור את זה ברוח טובה. בינתיים, בוא תסלק את החשבון שלי. עשיתי לך תעריף של חבר ואני מחייב אותך רק במאתיים דולר לשעה במקום במאתיים וחמישים. בוא נראה, החשבון שלך, בלי האלמנט (צוחק בציניות), כבר מסתכם בחמישים אלף ש"ח. זה לא כל כך הרבה, בהתחשב בעבודת ההכנה הסיזיפית שעשיתי, כולל בדיקת כל התקדימים של השתלטות רוזנקרנץ על גילדנשטרן. טוב, צריכים לבוא עכשיו לקוחות חשובים, אז תעשה לי טובה, שלם לי את החמישים אלף ש"ח עוד השבוע. לא נעים לי מהשותפים שלי, זה הרי לא עסק פרטי שלי וזמן זה זמן, אתה יודע! ד"ש לנלי ותקפצו לבקר, לא אחייב אותך על הביקור, סתם צחקתי!

יולי - (בצעקה קורעת לב) גם אתה ברוטוס? (צונח מתייפח על ריצפת הספינה)

לקראת סיום התמונה הזאת הולכת ומתגברת המוסיקה ובאמצע דברי העו"ד של יולי מתחילים לשמוע את השיר של לואיס ארמסטרונג NOBODY KNOWS THE TROUBLE I HAVE SEEN. עם תום דברי עורך הדין, יולי כורע על ריצפת הספינה, שפוף, אוחז את ראשו בידי ומתייפח חרישית. הצל שלו הוא זעיר וכמעט שאינינו קיים. לעומת זאת הצל של אלי הוא ענק. אלי עומד באמצע הספינה, אוחז בהגה בגאון ומשיט את הספינה. לאט לאט, יורדות אל יולי נלי בדמות פנלופי והאלה אתינה עד שהן מגיעות אליו באלם. הן מלטפות את ראשו ברוך ומנסות להרגיע אותו. המוסיקה הולכת ומתגברת.

תמונה שלישית

בסלון בית דורון. שומעים עדיין את ארמסטרונג בקול. המוסיקה הולכת ונחלשת כשאור עמום מתחיל להאיר את יולי היושב שפוף באותה תנוחה שישב בסוף התמונה השניה ומתייפח חרישית. נכנסת נלי.

נלי - (מחבקת את יולי ברוך) דורילה' חמוד שלי, מה אתה יושב לבד בחושך. בוא אלי שאני אפנק אותך. משכיבה אותו על הספה כשראשו בחיקה ומלטפת ברוך את שעריו. (ההתייפחות של יולי הולכת ושוככת עד שנפסקת). ככה, ככה אני אוהבת אותך, עכשיו אתה שוב פעם היולי שאני מכירה, הגיבור המיתולוגי שלי, שאחרי האודיסיאה שהוא עבר שב אל חיק אשתו האהובה.

יולי - בשינוי אחד, שאני לא יולי של הומרוס אלא יולי של שקספיר, יוליוס קיסר, שכל הקרובים שלו בגדו בו, קסיוס, קסקה ואפילו החבר הכי קרוב שלו, ברוטוס. כולם נעצו בי את הסכינים אחד אחד ואפילו מרק אנתוני לא נשאר בשביל להספיד אותי. אני חי כמו בסיוט, כאילו שאני מיטלטל בספינה בים סוער. אני שומע צרחות מרות, סירנות שמפתות אותי לצלול למצולות, קיקלופים מתנפלים עלי, ומפירים, יצורים מעולם הרוחות מנסים לקחת אותי אליהם. בינתיים כל החברים שלי נופלים מסיפון הספינה ואני נשאר בסוף לבד, עייף ותשוש, כשאני מגיע בשארית כוחותיי לחוף שומם ועזוב. כנראה שככה הרגיש איוב, כשבישרו לו על כל האסונות שפקדו אותו.

נלי - תתבייש לך! מה אתה משווה את עצמך לאיוב. איוב איבד את אשתו, את ילדיו, את כל רכושו. מה אתה איבדת, בסך הכל קצת כסף וקצת חברים שגילו את פרצופם האמיתי בשעת צרה. אל תהיה כזה דרמטי, מה פתאום אתה הגעת לחוף שומם? אתה הגעת הביתה, יש לך אותי, את הילדים, ברוך השם אתה בריא, אנחנו בריאים, יש לנו בית, פרנסה, קצת חסכוניות, זה לא סוף העולם. יש אנשים שכל המשפחה שלהם הולכת בתאונת דרכים או בפיצוץ. יש הורים שכולים, אלמנים, אלמנות. שים את הדברים בפרופורציות הנכונות!

יולי - אני יודע, אבל אני לא מסוגל, זה יותר חזק ממני. את צדקת כשאמרת שהחינוך הספקני שקיבלת אצל הוריך ניצולי השואה הכשיר אותך לבגידות ולכפיות טובה. אבל אני בכל זאת האמנתי בחברים, האמנתי בעקרונות הצדק, שאנו חיים במדינת חוק, שאדם נותן את הדין שלו על פשעיו. האמנתי שהחברים יעמדו לצדי בעת צרה, בדיוק כמו שאנחנו עמדנו לצידם. האמנתי שהלקוחות שלי מעריכים את מה שאני עושה ושהקולגות שלי הם אנשי מצפון. האמנתי שהעיתונות היא לא מטעם כמו במדינות טוטליטריות. האמנתי אפילו שאלי והדוד שלך, למרות שידעתי שהם נבלות, לא ירדו לדרגה כזאת של שפלות. ברוב תמימותי, האמנתי גם שהחבר הכי טוב שלי, שהיה עורך הדין שלי ושהבאתי לו לקוחות שהכניסו לו מליונים, לא יעזוב אותי ברגע הקשה ביותר כשנגמר לי הכסף.

נלי - כאן כבר הגזמת. אם יש ציבור שאני לא מאמינה אף למילה שיוצאת מפיו זה ציבור עורכי הדין. מספיק ראיתי איך הם שיסו את החברות המסכנות שלי שהתגרשו להיכנס למלחמות גוג ומגוג, שכולם הפסידו בהן, שהרסו את הילדים, ושרפו כל חלקה טובה. רק עורכי הדין גרפו את הפקעלה שלהם ועוד ליבו את היצרים. גם לי מאוד כואבת הבגידה של החברים. אנשים, שכל כך עזרת להם בעת צרה, לא מוכנים אפילו לשמוע אותך. כל מכה כזאת היא כמו דקירה בלב. אבל זה רק צריך לחשל אותנו, שנהיה יותר מאוחדים ונאמנים, כי את התא החם שלנו אף אחד לא ייקח מאתנו. כל השאר זה רק כסף ונחשב כקליפת השום.

יולי - הבעיה, שזה הכל ביחד. זה גם כסף, את יודעת שאחרי ששילמנו לכל החברים שלנו כביכול, לא נשארו לנו כמעט חסכוניות. זה גם הבגידה, אצלי החברות בצבא ועם החברה הייתה תמיד ערך עליון, ועכשיו גם החברות הכזיבה. אבל זה גם העבודה. יבשו אותי לגמרי, אני מרגיש כמו דג בבריכה שהוציאו ממנה את המים ונשארה רק שלולית קטנה והוא צריך להישאר עם דגי הרקק, כשקשה לי יותר ויותר לנשום ככל שהמים אוזלים. זה כאילו שארכיטקט שבנה את רובע לה דפנס האולטרה מודרני בפריס צריך עכשיו לבנות דירות שיכון ביד אליהו. יש לי כוח להרים את העולם וכל מה שאני עושה עכשיו זה עבודות דחק. ומה שאוכל אותי זה שאני אישית הבאתי על עצמי את כל הצרות. אני החלטתי להשקיע את כל הכסף במולקולה בניגוד לעצתך. אני זימנתי את אריה והדס למסיבת ההפתעה שלך, כשהחושים המחודדים שלך אמרו לך שטעיתי. אך מעל לכל אני פתחתי במסע הצלב נגד הנבלות האלה ואני אפילו לא מצליח לשרוט אותם. והיחידי שמפסיד כסף, מוניטין, עבודה ובריאות זה אני, האידיוט. זה כאילו איזה כוח מאגי מושך אותי לתהום ואני לא יכול להתנגד, כאילו שהתעוורת ויש לי ליקוי מאורות ואני לא מצליח לצאת מזה. אולי החברה באמת עוסקים במאגיה שחורה, כמו שנהגת להתלוצץ בזמנו, לוקחים בובה ונועצים בה סיכות, תוך כדי לחישות מפחידות: יולי, יולי...

נלי - אני רואה שאתה מתחיל להזות ולדבר שטויות. רק שזה לא יפגע בבריאות שלך! על הכל נצליח להתגבר, אך אם פתאום תחסוף אירוע מוחי או משהו, אני לא אסלח לעצמי לעולם שנתתי לך לפתוח במאבק. אני מסכימה בלית ברירה שתמשיך באודיסיאה שלך ואהיה מוכנה לעזור לך, אבל אם אראה שאתה שוקע בדיכאונות או שמשוהו הכי קטן יקרה לבריאות שלך, אני אתייצב כמו לביאה ולא אתן לך להמשיך, כי אתה יותר חשוב לי מכל דבר אחר בחיים, וזה אוכל אותי לראות אותך לוקח את זה כל כך קשה!

יולי - את יודעת שאני מעריץ אותך, אבל את באמת לא יכולה לעזור לי במלחמה הזאת. את נותנת לי תמיכה מוסרית, כוח ואהבה, כל הכבוד! אבל עם כל הרצון הטוב אין לך את

המפתח להתיר את הסבך. זאת בעיה עסקית, לא רגשית, וההכשרה שלך כמורה לא נתנה לך את הכלים להתמודד עם אנשי עסקים מלוכלכים כאריה ואלי.

נלי - אתה טועה בגדול. אריה ואלי הם בסופו של דבר אנשים, ולא תעזור הדמוניזציה שאתה עושה להם. תנסה לחשוב על אלי מתנה אהבים עם אשתו השמנה ואת אריה, שסובל מעצירות כרונית, מנסה לעשות את צרכיו. נכון שהם מגוחכים? נכון שהם לא כאלה פופאיים? בלי בגדים, הם ממש נראים מצחיקים! אז ככה תדמיין אותם ותבין שאפשר להתגבר עליהם. דווקא אני עם האינטואיציה הנשית שלי ועם הרקע הפסיכולוגי, חושבת שניתן להכריע אותם. צריך לנצל את החולשות שלהם ואין אדם שאין לו עקב אכילס, גם אם הוא בן אלים. אבל לפני זה ננסה עוד מהלך. אני עשיתי את שיעורי הבית שביקשת ממני ובדקתי בכל הבנקים איזו קרן נאמנות הייתה מושקעת הכי חזק במולקולה. גיליתי היום שיש קרן של בנק גדול, שהשקיעה יותר מארבעה מליון דולר בחברה. הסתכלתי מי מנהל את הקרן והתברר לי שזה הבעל של חברה שלי מהסמינר. התקשרתי אליה, היא דיברה עם בעלה והוא מוכן להיפגש אתך מחר. אז איך אני בתור אשת עסקים, אני עוד אפתיע אותך ואפתח קריירה שנייה לצידיך!

תמונה רביעית

במשרדו של מנהל קרן הנאמנות. נוכחים יולי ומנהל הקרן, שמדבר במבטא רומני כבד.

מנהל קרן הנאמנות - בשביל זה אני פה, גם לי חרה להפסיד את רוב הכסף שהשקענו במולקולה. ארבעה מליון דולר זה הרבה כסף, אפילו לקרן ענקית כמו שלנו. ואתה לא צריך לחשוש, הנהלת הבנק לא יכולה להתערב בכלל בשיקולים שלי. במועצת המנהלים שלי יש מספר שווה של דירקטורים מטעם הציבור ושל נציגי הבנק. הקרן שייכת למשקיעים בה, לאלפי האנשים, הרבה מהם קשי יום, וזה החיסכון היחידי שלהם לעת צרה. אנחנו הפסדנו כמו כולם הרבה כסף בזמן המפולת של המניות ואם אצליח להנציל חלק מההפסדים עם התביעה שלך כולם יברכו אותי. יתירה מזאת, לפי החוק החדש, אני חייב להשתתף באסיפות בעלי המניות של כל החברות שבהן הקרן מושקעת. השתתפנו אומנם באסיפה של מולקולה, אבל לא ראינו שום דבר חשוב. אני זוכר שעורך הדין שלך שאל כמה שאלות בצורה די אנמית ולא משכנעת, אך לא היה בזה שום דבר חריג. תמיד יש בעלי מניות שמתנגדים למיזוג ועד כמה שאני בדקתי, אתם הייתם מיעוט מבוטל, כך שלא נדלקו אצלי נורות אדומות. חוץ מזה עורך הדין של מולקולה ענה לעורך הדין שלך תשובות לעניין וחשבתי שבכך תמה הפרשה.

יולי - עורך הדין שלי הציע לי לא לעשות סקנדל באסיפה המיוחדת שהצביעה על המיזוג, כי הוא אמר שזה לא יעזור בגלל שיש להם ממילא רוב. במקום זה הוא טמן להם פח ושאל אותם הרבה שאלות מביכות כביכול. אבל מי שנפל בפח זה אני, כי לפי השאלות הם ראו מה בדיוק הכיוון של התביעה שלי, תיקנו מה שיכלו לתקן, שיקרו בגדול על השאר, ועכשיו הם עסוקים במסע של העלמת עקבות וטשטוש ראיות אחרי שהם עלו על מה שאני יודע עליהם. על שירות הדוב הזה לקח לי עורך הדין, בגלל שהוא חבר שלי, "רק" חמישים אלף שקל ועכשיו הוא עזב אותי לאנחות כי נגמר לי הכסף. מי יודע, אולי ברגע זה הוא כבר חוצה את

הרוביקון ומספר להנהלת היפוקרטס את כל הסודות שלי מהחדר. זו כנראה האתיקה המקצועית של אותם עורכי הדין, הרוצים להתעשר בכל מחיר. הם עשו פרפרזה על הפתגם הערבי שאומר - תנצלו ותדפקו את הלקוחות שלכם עוד ועוד, ולעולם אל תתנו לשיקולים זרים של מצפון ונאמנות לבטל אתכם ממלאכת עשיית הכסף. אני יודע שלא כל עורכי הדין הם כאלה ונתקלתי באחרונה בכמה שהם על הכיפאק, אבל הם מיעוט מבוטל. האמת שאני כבר לא יודע מי לצדנו ומי לצד אויבינו, וממה שלמדתי בחודשים האחרונים על נאמנות ובגידה אפשר יהיה עוד לכתוב מחזה.

מנהל קרן הנאמנות - יולי, אני רואה שאתה כבר ממורמר וציני, אבל מה זה חדש בשבילך שכל אחד דואג רק לאינטרסים שלו? יש פתגם ברומנית שאומר שהחולצה קרובה לגוף, אבל העור עוד יותר. החבר שלך, עורך הדין, יודע בדיוק איפה מרוחה החמאה ולא הייתי סומך עליו בעד כל הון שבעולם. אבל, אל תדאג, לנו יש את מיטב עורכי הדין ואנחנו נלך על זה ביחד. אתה תיתן לנו את כל המידע שיש לך, אנחנו נעשה את השאר. אפשר פה להרים בקלות תביעה ייצוגית של מאה מליון דולר ואנחנו הולכים להרוויח על זה בגדול.

יולי - דיברתי עם עובדים של מוליקולה והם מאוד ממורמרים מהמיזוג כי הם נשארו בלי עבודה. היפוקרטס עושה שם כבתוך שלה. העובדים הבטיחו לתת לי חומר שמצביע על זיופי ספרים בעת המיזוג. מסתבר שהם זייפו את נתוני מלאי הפתיחה והמכירות של כמה מהמוצרים של מוליקולה ומסרו מידע מוטעה לרואי החשבון של החברה. דיברתי עם רואי החשבון והם מפחדים מהצל של עצמם, כי כבר תבעו אותם על התמוטטות חברה אחרת בבורסה. הם הבטיחו לי שיבדקו את הנתונים בשבע עיניים ואם ימצאו משהו לא כשר מיד יתקנו את הספרים. היפוקרטס יצטרכו להודיע על כך בהודעה מיוחדת לבורסה ויהיה על זה סקנדל גדול. אני אומר לך, רק צריך לפתוח את תיבת פנדורה וכל השדים יתחילו לברוח, כולם יתחילו לזמר וכל העסק יפול כמו מגדל קלפים, אתה תראה! ואז, כל השונאים של היפוקרטס, והם רבים, יעוטו על הפגר וינגסו ממנו בתיאבון. החברה' בהיפוקרטס הם אולי ומפירים, אבל הקולגות שלהם בענף הם שאקאלים. עד שהחיה לא מתפגרת, מפחדים ממנה, אבל מרגע שהיא מתבוססת בדמה, הם הראשונים שרוקדים על הדם. אך תסביר לי בכל זאת - הבנק שלך מושקע חזק במניות היפוקרטס, יש לו פיקדונות שלהם בהיקף עשרות מליוני דולר ומסגרת אשראי וערבוביות בהיקף דומה. אתה לא חושש שבצורה עקיפה יבקשו ממך לרדת מהעניין?

מנהל קרן הנאמנות - תפסיק להיות פרנואיד, אני לא אחד מאותם שאקאלים שאמרת. לי יש חוט שדרה, אני לא מפחד מהנהלת הבנק, מהיפוקרטס ומאף אחד. אתה עוד נראה, אנחנו עוד נעשה מזה אירוע שיילמד בפקולטה למנהל עסקים! רק תן לי להתייעץ ביועצים המשפטיים, במועצת המנהלים ובסגנים שלי ואני הולך אתך באש ובמים, סמוך עלי!

תמונה חמישית

ארוחת צוהריים במשרד של אלי. נוכחים אלי, יולי ואריה. מדי פעם נכנסת המזכירה של אלי ומגישה אוכל ושתייה לאלי ואריה.

אלי - יולי, אני רואה שאתה לא אוכל, מה יש אתה מפחד שנרעיל אותך?

יולי - אני יותר מדי אוהב אתכם ולא רוצה לסבך אתכם אם אתפגר פה גם אני, כמו שהתפגר סמנכ"ל המכירות שלכם. שמעתי שיש וירוס קטלני מזן חדש שתוקף רק את מי שמאיים עליכם. לא נעים לי שיהיו ועדות חקירה על הדוד של נלי, אני יותר מדי חרד לשם הטוב של המשפחה.

אלי - טוב שאריה לא מפחד לאכול מהמטבח של המפעל שלי, הוא לפחות סומך עלינו.

יולי - אתם צריכים לבחור בין תביעה ייצוגית של מאה מליון דולר לכל בעלי המניות של מולקולה לבין פיצוי נאות לקרן הנאמנות ולי. תעשו שיקול כלכלי קר, אתם הרי אנשי עסקים נבונים, ותודיעו לי מה החלטתם. אמרתי לכם שלא אעבור לסדר היום על המיזוג ולא אסכים שככה תמשיכו לדפוק את כולם. ושלא יבואו לכם רעיונות לחסל אותי או משהו כזה, כמו את הממציא שלכם שרצה לערוק לקונקורנציה וגנב לכם את הנוסחה של התרופה שפיתחתם. הוא כבר לא יכול היה למות מוירוס קטלני, כי בתירוץ הזה כבר השתמשתם, אז הוא מת מהכשת נחש בגינה שלו. מה שאני לא מבין זה איך היו לנחש ידים לקחת חזרה את הנוסחה שלא נמצאה עד עצם היום הזה. אז, יש לי חדשות בשבילכם, הבאתי גם את האפשרות שתחסלו אותי בחשבון והיו לי על כך שיחות ארוכות עם נלי. אני לא מפחד מכם, כמו שלא פחדתי מהמצרים בסיני ומהירדנים במלחמת ששת הימים. נלי אמרה שהיא מעדיפה לקחת את הסיכון שמהו יקרה לי במקום שאני אשב בבית כמו עכבר מפוחד. אבל, אם אני אתפגר, אני אגרור אתכם אתי להאדס. יש לי גלולת רעל, שלא חשוב איך השגתי אותה. הצרה שאני לא יכול להשתמש בה בעודי בחיים. אך, מרגע שאתפגר, או אעלם, או אפילו אשקע בתרדמת, היא תפורסם ותשלח את כולכם לקלבוש. גם אם ידכם לא תהיה במעל, ואני אתפגר סתם ככה בתאונה, הכל יתפוצץ. אז תתחילו להתפלל ששום דבר לא יקרה לי. חוץ מזה, אריה אני יודע שלא תרצה שנלושקה' שלך תתאלמן, אתה כל כך אוהב אותה, כמו שראינו מאז מסיבת ההפתעה שלה ועד היום, והבטחת לה שאם היא רק תצטרך אותך, תהיה תמיד לצידה.

אריה - (מדבר בפה מלא) איך אתה מדבר ככה, כפוי טובה, שכחת כל מה שעשיתי בשבילך, שכחת שאני הסנדק של הבן שלך!

יולי - אולי כבר תרד פעם אחת ולתמיד מההצהרות שלך שאתה בנית אותי. הרי אתה יודע שזה בדיוק ההפך, אני בנית אותך ובזכותי אתה היום מולטימיליונר ולי השארת את הפירוורים. אימצת את הסיסמה של גבלס, שכל כך נלחמת בחיילים שלו: לשקר עוד פעם ועוד פעם עד שבסוף יאמינו לך. נעשית לי מורם מעם, מסתכל עלי מגבוה, ממש אדון ליאון, כמו שקוראים לך במשפחה. או שמא אני צריך לקרוא למר אריה המכובד דון ליאון או אפילו דון קורליאונה, זה הרבה יותר מתאים גם לשם שלך וגם למוצא שלך היווני - ספרדי - איטלקי. בשביל זה כל כך רצית להיות הסנדק של הבן שלי, אתה ממילא הסנדק של כולנו. כולם מפחדים ממך, חושבים שתשים להם חתול מת לפני הדלת ותיתן להם הצעות שלא יוכלו לסרב להן. סנדק מהמאפיה, אבל מדבר לי במבטא האנגלוסקסי, שאימצת לך בזמן לימודיך בארה"ב. חביבי, בשבילנו אתה עדיין ליאוניקו שימון ולא ליאו סיימון, ואתה יודע איפה בדיוק אתה יכול להריח לנו... אתה מרביץ את ההופעה של הגביר המכובד, אבל מי שמכיר אותך יודע שאתה מכובד כמו מקי סכינאי ב"אופרה בגרוש", שאין שום סימן על הכפפות

הצחורות שלו מהפשעים הרבים שהוא מבצע! אני כבר מעדיף להתעסק עם אלי הכריש, שכולם רואים את המלתעות שלו הנוטפות דם. אבל אצלך, מקי, אף אחד לא רואה את הסכין שאתה מסתיר - DAS MESSER SIEHT MAN NICHT. אתם הכי מסוכנים, הסכינאים המכובדים...

אריה - (מפסיק לאכול, מאוד חיוור, רותח מזעם) נעשית לי ייקה פתאום, מצטט מאופרות גרמניות של ברכט! אתה מעיז ללגלג עלי שעוברתי את שמי מליאון לאריה, אתה אדון בוסקילה, שרצית להסוות את המוצא המצרי - מרוקאי - פרענק של אבא שלך. דורון נעשית לי פתאום, רק הגעת לגיל 18, חסל סדר בוסקילה, התגייסת לצבא וישר נעשית דורון. אבא שלך עד היום לא סלח לך על הבגידה שלך! אבל במי לא בגדת, במוצא שלך, באבא שלך, בדוד שלך, אני לא אתפלא אם גם בנלי אתה לא בוגד!

יולי - (בהתרסה) אדרבא, אני מתגאה במוצא שלי. מעולם לא הסתרת, לא את המוצא שלי, לא של אבא שלי ולא של אמא שלי. אבל כשהתגייסתי לצבא, כולם עיברתו את השם שלהם, חשבתי שיהיה לי יותר קל להתקדם בצבא ואחר כך במשרד החוץ, כי רציתי להיות דיפלומט, עם שם עברי ניטרלי, בלי שייחסו לי תווית של גזענות על ההתחלה. ותסכים איתי שבתקופה ההיא הייתה גזענות לא קטנה בארץ הזאת, דיברו על רמטכ"ל תימני, אבל תשעים אחוז מהקצונה הבכירה הייתה ממוצא אשכנזי, כנ"ל באוניברסיטאות, בממשלה, ובכל מקום. אפילו האמהות של החברות שלי, לא כל כך אהבו אותי, רק בגלל המוצא ולא משום סיבה אחרת. גם אבא של נלי שהוא אדם מקסים ובטח לא גזעני כי הוא עבר את השואה, קרא לי בדוו, מדיעה קדומה, כי הוא לא הכיר מצרים, אבל סיפרו לו שפרענקים הם מסוכנים. כשהתחתנתי עם נלי, שקלתי לחזור לשם המקורי שלי, כי הייתי כבר בן שלושים, בטוח בעצמי, וישראל בכל זאת קצת התקדמה מאז ששיניתי את שמי. לנלי לא היה איכפת, אבל אתה שכנעת אותי להישאר בשם דורון, אמרת שכולם מכירים אותי כבר בשם הזה ומה אני יו - יו, שכל פעם משנה את השם. אבל עכשיו אני חושב שאתה בעצם לא רצית שיקראו לסגן שלך בוסקילה, פחדת אולי שזה יפריע לך בעסקים והעדפת שאשאר דורון. אמרת אפילו בצחוק שבחירת השם הייתה אפילו נבואה שהגשימה את עצמה, כאילו שידעתי מראש שאתחתן עם יונויה, ולכן בחרתי בשם יונוי - דורון, ונלי היא הדורון שאתה נותן לי.

אריה כבר שותה את הקפה ופתאום יורק בשאט נפש מקק ענקי שהיה בקפה אל תוך הצלחת.

אלי נשאר המום ויולי מגחך. אלי לוחץ בפראות על הזמזם, המזכירה שלו נכנסת בבהלה.

אלי - תגידי לי, את השתגעת, להכניס ג'וק לקפה של אריה, מה קורה אתך בזמן האחרון!

המזכירה מנקה את הלכלוך מהשולחן, אריה עדיין יושב המום וחיוור, מכעכע בגרונו ומנקה במגבת ניר את פיו ואת מצחו.

המזכירה של אלי - (במצב של היסטריה מוחלטת) סליחה, באמת סליחה, אני לא יודעת איך זה קרה. פשוט הייתי כל כך עסוקה עם התיאומים של הביקור של יולי, ההודעות לקצין הביטחון, ליועץ המשפטי...

היא מפסיקה באמצע המשפט. אלי מסתכל עליה בעיניים מזרות אימים, יולי מאוד נהנה מהמעמד, אריה עדיין יושב קפוא, קרוב להתקף לב.

המזכירה יוצאת בריצה מהחדר. אריה מתאושש לאט לאט.

אריה - (בטון שמשתדל להיות רגוע) יולי, אתה יודע, אנחנו סוף סוף משפחה, ואני לא רוצה שייגרם לך ולנלי נזק אפילו בעקיפין. למרות שאני לא מסכים במילה אחת לכל ההאשמות הדמיוניות שלך ולמרות שנעלבתי מדבריך עד עמקי נשמת, אני רוצה להוכיח לך שאני סולח לך ולא שומר לך טינה. אני מוכן לפצות אותך בזה שנשלם לך במשך חמש שנים את כל הסכום שהפסדת על ההשקעה הישירה שלך בתור דמי ייעוץ, לא על האופציות, רק על הכסף שהוצאת נטו מהכיס שלך, כך שבסופו של דבר לא תפסיד דבר. עשית לנו כבר נזק של כמה מליוני דולר על לא עוול בכפנו והגיע הזמן שנקבור את גרון המלחמה. אני בכל זאת אוהב אותך ומעדיף שתהיה לצידי מאשר נגדי.

יולי - אני לא מוכן לחכות חמש שנים, יותר מדי דברים יכולים לקרות עד אז.

אלי - תהמר על האנושיות של אריה ועל מילת הכבוד שלו, תפסיק להיות כזה פרנואיד וחשדן, כאילו שכולם רוצים לדפוק אותך. אולי בכל זאת לא השתחררת מתסביכי הנעורים שלך? חוץ מזה מה האלטרנטיבה שלך, תמשיך להילחם בנו? הרי תמיד אנחנו נאמר את המילה האחרונה, כי יש לנו יותר זמן ויותר כסף. תראה כמה כסף כבר הוצאת עד עכשיו ולאן זה הביא אותך? וכמה זמן בזבזת וכמה עצבים! יותר טוב שתשקיע את הזמן שלך במציאת עבודות חדשות, או אפילו תבוא לעזור לנו למזג את מולקולה. תאמין לי זה יהיה יותר טוב לכולנו!

יולי - (ביבושת) אריה, בוא נהיה רציניים. ההצעה שלך לחלוטין לא מקובלת עלי.

אריה - או קיי. אנחנו נתן לך הלוואה עומדת על כל הסכום נטו של הסכם הייעוץ כבר עכשיו. ההלוואה תסולק לשיעורין לאורך תקופת הסכם הייעוץ ונבטיח בחוזה שבשום תנאי לא תצטרך להחזיר את ההלוואה. מובן מאלינו שגם לא תצטרך לעבוד בשביל לקבל את דמי הייעוץ. אתה הבנת את זה, יולי?

יולי - ומה עם קרן הנאמנות, בלעדיהם אני לא מגיע אתכם לשום הסדר.

אריה - אל תדאג, אני אסתדר גם אתם, אטפל בזה אישית כבר מחר. ועכשיו שפתרנו את כל הבעיות, תבואו בהזדמנות למרינה באיזו שבת, אקח אותך, את נלי ואת הילדים לשייט, קניתי יאכטה חדשה, פוסידון. הקודמת הייתה קטנה מדי ולא יכולתי לשוט איתה ועם האורחים שלי עד יוון.

יולי - לא תודה, יאכטה עושה לי מחלת ים וחוץ מזה אתה יודע שיוליסס ופוסידון לא כל כך מסתדרים ביחד. אני מעדיף לעבור את האודיסיאות שלי על היבשה, הייתי ונשארתי חי"רניק.

אלי - אז עשינו עסק. בואו נלחץ ידים ונשתה לחיים, ובשביל להפיג את החששות שלך, יולי, תשתה מהכוס שלי.

אלי, אריה ויולי שותים לחיים ונפרדים בלחיצת ידיים. יולי יוצא.

מתחילים לשמוע את הבלדה על מקי סכינאי מתוך המערכה הראשונה של "אופרה בגרוש" של ברכט וויל. בהתחלה בשקט ובסוף המערכה בקול רם עד לירידת המסך.

אלי - מה פתאום הסכמת לפצות אותו. אחרי כל הנזקים שעשה לנו וכל העלבונות שהטיח בנו, אתה עוד נותן לו פרס?

אריה - יש לך עוד הרבה מה ללמוד ממני. את המהלך הזה שלו עם קרן הנאמנות באמת לא צפיתי ואני לא יודע מה המנוף שיש לי נגד הקרן הזאת. אני אדבר איתם, אדבר עם הבנק שלהם ונראה מה אפשר לעשות. בינתיים תמשוך אותו כמה שאפשר ותתקדם בכל המהירות עם הנפקת הזכויות והאופציות. אני זקוק לשקט תעשייתי של כמה שבועות בשביל שההנפקה הזאת תצליח והדבר האחרון שאני צריך זאת אזהרה עם מסגרת אדומה ואותיות קידוש לבנה בעמוד השער של התשקיף על תביעה ייצוגית נגדנו בסך מאה מליון דולר. זה התפקיד שלך להשיג לי קצת שקט. אני אמשיך להיות האיש הטוב ואתה האיש הרע. מקי סכינאי הוא קורא לי! איפה שאני מסתיר את הסכין שלי הוא לעולם לא יגלה! את המכה המכרעת הוא עוד יקבל מכיוון שהוא בכלל לא ציפה לו. לא מוכרחים לרצוח מישהו בשביל להרוג אותו, מספיק שלוקחים ממנו את הרצון לחיות. הבחור הזה מתחיל להיות מסוכן מדי, הוא בלתי צפוי, הסב לנו כבר נזקים במליונים, ועוד ידו נטויה! כל פעם הוא ממציא לנו תחבולות חדשות והוא כבר עולה לי על העצבים. הגיע הזמן לשבור אותו אחת ולתמיד. אתה משוכנע שמה שסיפרת לי על יולי וסימה זה נכון? נראה לי שאם לא תהיה לנו ברירה, יתחילו לפקוד אותו כמה אסונות קטנים, פה פאנצ'ר, שם פריצה, אולי איזו תאונה! אם גם זה לא יעזור, נצטרך להקריב גם את נלי הקטנה שלנו, אבל זה רק כמוצא אחרון. אלי, אני מרגיש שתצטרך ללבוש עוד פעם את הפפיון שלך ולהמשיך בתפקיד הקונפרנסייה, אבל הפעם תהיה גם קונספירציה, ותספר לה, במסגרת "אלה הם חייך", מה באמת מסתתר מאחורי הזוגיות האידיאלית שלה עם יולי. יש לי הרושם שעוד לא נגמרו ההפתעות של מסיבת ההפתעה.

אלי ואריה צוחקים צחוק מרושע, כשהבלדה על מקי סכינאי נשמעת ביתר שאת.

מסך

מערכה רביעית

כמה שבועות מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

במשרד של אלי. נוכחים יולי והמזכירה של אלי.

המזכירה - אמרתי לך אלף פעם שאלי לא נמצא. הוא בחו"ל. גם אריה בחו"ל.

יולי - (רותח מזעם) נמאס לי לשמוע תירוצים. אני מחפש אותם כבר חודשיים וכל פעם נותנים לי תירוץ אחר. היה בינינו הסכם והם לא עמדו בו!

המזכירה - אז מה אתה רוצה ממני? מספיק שאלי יורד עלי בכל הזדמנות, ביחוד אחרי התקרית עם המקק, שהוא טוען שאני אשמה בה. תהרוג אותי אם אני יודעת איך זה קרה, אני דווקא זוכרת שניקייתי טוב את הכוס של אריה לפני שמזגתי לו את הקפה. אלא אם כן זו שוב פעם אחת מהבדיחות המקבריות של אלי...

יולי - את מי רצית שיאשים, את עצמו? זה דווקא מאוד אופייני לו ולאריה להאשים תמיד את הכפיפים שלהם על כל הפשלות שקורות פה. גם לי הם היו עושים אותו דבר בזמנו, רק לי הם נתנו לבלוע צפרדעים.

המזכירה - סבתי, מנוחתה עדן, היתה תמיד אומרת בתורכית שכשלושולטן יש עצירות, עושים חוקן לווזיר! שמע, יולי בחייך, היו בינינו תמיד יחסים טובים ואני לא יכולה לספר לך כלום ממה שקורה כאן, אבל בכל הרצינות תיזהר. אל תתעסק איתם, הם לא בליגה שלך, ואף פעם לא תוכל לרדת לרמה שלהם!

יולי - אז רק תגידי להם כשיחזרו שכבר פקעה הסבלנות שלי ואם הם לא מקיימים את ההסכם, גם אני כבר לא מחוייב בו יותר.

תמונה שנייה

במשרד של אלי. נוכחים אלי, אריה והעו"ד של יולי.

העו"ד של יולי - באתי לבשר לך שהפסקתי לייצג את יולי. הוא ירד לגמרי מהפסים בזמן האחרון. הסיפור הזה עלה לו לראש והוא חושב שהוא יכול להתמודד עם שועי הכלכלה, כשבקושי היה לו כסף לשלם לי את הכמה גרושים שחייבתי אותו על השירות שעשיתי לו כחבר. הוא רק חושב על נקמה ומדבר על גלולות רעל שיטביעו אותו יחד אתכם. דרך אגב, נדמה לי שאני יודע למה הוא מתכוון, וזה יכול להכניס אתכם לצרות די גדולות. הבחור הזה נעשה מסוכן לציבור ולעצמו. אני החלטתי שאני צריך לדאוג בסופו של דבר לאינטרסים שלי, יש לי פרנסה של שבעים שותפים ועובדים על הכתפיים שלי, ואין לי נטיות התאבדות כמו לוילדע חייע הזה.

אריה - טוב שבאת, ברוך השב הביתה. ידעתי שבמוקדם או במאוחר אתה תעזוב אותי, לאט לאט כולם עוזבים אותי, בסוף הוא יישאר רק עם האחיינית שלי, אבל גם היא תעזוב אותי. הוא טיפוס בוגדני, שבוגד בכולם, גם באשתו.

אלי - יש לו פרשה מהצד עם הקולגה שלך סימה. היא אמנם עורכת דין, אבל הדם המרוקאי החם שלה עובד שעות נוספות, מאז שהוא לקח אותה איתו לפריס. הוא גם הרביץ לה ילד ובעלה הפלנץ חושב שהילד שלו. הבעל בלונד שוודי והילד בדווי שחור, מה זה שחור! סיפרה לו שהצבע זה ממנה והוא בלע את זה. והצבוע הזה, יולי, עוד עושה מסיבות לנלי, שר לה על דבש ועוקץ ומה לא. אבל מאחורי הגב שלה, סימה מלקקת את הדבש על העוקץ שלו.

עורך הדין של יולי - מה אתה אומר, איך אפשר להידרדר לרמה כזאת של שפלות. אני ראיתי בחוש השישי שלי שאני צריך להפסיק את הקשר איתו, והחוש השישי שלי אף פעם לא מאכזב. תגיד מה שתגיד, אין מה לעשות נגד הגנים, ופרענק תמיד נשאר פרענק. ותסלח לי אריה אבל אני לא מתכוון ליוונים, אלה אירופאים, ס"טים עם ערכים מקודשים של כבוד. אבל מה אתה מצפה מאיזה בדווי שנולד בלב המדבר. אתה לא תאמין, אבל יולי חושב את עצמו לסאדאת. הוא אומר שכמו שהקומפטריוט שלו חיכה עם הנקמה שלו עד מלחמת יום כיפור, ובסוף הכריח אותנו להחזיר את האדמות השדודות, כך גם הוא, יולי, יכריח אתכם להחזיר את הכסף השדוד שלו.

אריה - כן, אבל בסוף חיסלו את סאדאת...

העו"ד של יולי - (מחוויר) אני מקווה שאתם לא מתכננים משהו. אני עו"ד אתה יודע, יש לי אתיקה מקצועית...

אלי - כן, אתם הורגים רק במלים.

אריה - נו באמת, זה הייתה רק הלצה, אתה הרי יודע שמעולם לא פגענו בזבוב. ואם מישהו נפגע במקרה מאתנו, זה לא היה אישי, זאת הייתה רק תאונה. בכלל בעסקים אין דברים אישיים. NOTHING PERSONAL, אתה יודע... יש לנו את הערכים שלנו, אנחנו אנשי כבוד. בסופו של דבר, כולם פועלים על פי האינטרסים הקרים שלהם, גם אתה, לא?

תמונה שלישית

בסלון של דורון. נוכחים נלי ויולי.

נלי - (בהסטריה) יולי, הייתה תאונה נוראה! רק יצאתי עם האוטו שלך מהחנייה, הלכו לי הבלמים והתנגשתי עם האוטו של השכנים ובגדר של הבית ממול.

יולי - (בבהלה) מה עם הילדים, איפה הם?

נלי - אל תדאג, הם אצל השכנה, לא קרה להם כלום. רצתי הביתה לספר לך. כולנו היינו חגורים ולא קיבלנו שום מכה. האוטו שלך ממש טנק, רק הפח בצד האחורי התעקם.

יולי - אבל איך הלכו הבלמים, רק השבוע האוטו היה בביקורת.

נלי - אין לי מושג. ניסיתי לעצור, אבל הבלם לא הגיב. אתה חושב שזאת היתה חבלה?

יולי - לא, מה פתאום? החברה' הם נבלות, וכבר עשו מעשים הרבה יותר אלימים בעבר, אבל אריה הוא הדוד שלך ואוהב אותך ואת דודי יותר מדי מכדי שיסכן את החיים שלכם!

נלי - הוא כנראה התכוון לפגוע בך, כי הוא יודע שאני אף פעם לא נוסעת בטנק שלך בתל אביב. אני מעדיפה את האוטו הקטן שלי, ורק בגלל שהוא במוסך והייתי צריכה להסיע באופן דחוף את הילדים, לקחתי אותו. אני אומרת לך שהם עשו את זה. תתקשר עכשיו למשטרה!

יולי - אם אני סתם ככה אתקשר למשטרה ללא ביסוס לחשדות, הם לא יתייחסו לתלונה שלי. קודם כל אקרא למוסכניק שלנו שיבדוק מה בדיוק קרה לבלמים ואם באמת היתה חבלה. אם כן, ארים טלפון לידידים שלנו במשטרה. העיקר בלי פאניקה ולא לפחד. צריך לשמור על עצבים חזקים דווקא ברגעים כאלה. תרגעי, לא קרה שום דבר, העיקר שאתם בריאים ושלמים. בואי נרד לילדים ונרגיע גם אותם. אף מילה על החשדות שלך לדודי ודנה, הם מספיק מבוהלים גם ככה!

תמונה רביעית

בבית קפה. המלצרים מגישים אוכל ושתייה ללקוחות. נוכחים סימה ויולי.

יולי - תאמיני לי שכבר התרגלתי לפנצ'רים בגלגלים, אין כמעט שבוע שאני לא מוצא איזה מסמר בגלגל. גם כשגנבו לי את ארבעת הגלגלים והשאירו את האוטו שלי על בלוקים לא לקחתי ללב. אפילו כשכבר גנבו לי את כל האוטו והמשטרה מצאה אותו הרוס לגמרי על יד מגידו, נשארתי רגוע. הביטוח כיסה את הנזק, אני שילמתי כמה אלפי שקלים השתתפות

עצמית ועברתי לסדר היום. אבל כשהם כבר פוגעים בנלי ובילדים אני כבר לא שולט במעשי. נלי לקחה במקרה את האוטו שלי, החליטה ברגע האחרון לקחת אותי, כי היא הייתה צריכה להסיע את הילדים והאוטו שלה היה במוסך. וכשרק יצאה מהחנייה הלכו לה הבלמים.

סימה - (מבוהלת) קרה לה משהו, מה עם הילדים?

יולי - היא התנגשה עם האוטו של השכן ועם הגדר של הבית ממול, אבל תודה לאל - האוטו שלי הוא טנק והיא נסעה במהירות נמוכה, כך שלא קרה להם כלום. אבל תארי לעצמך שזה היה קורה לי באוטוסטרדה, הייתי מקבל את הוירוס שלי בצורה מאוד אלגנטית, ואף אחד לא היה חושד בכלום, עם כל תאונות הדרכים שיש כיום! לקחתי את האוטו שלי למוסכניק והוא אמר שאם הייתה חבלה, היא נעשתה בצורה מאוד מקצוענית, כך שאי אפשר להתלונן במשטרה. יומיים אחר כך נעלם הכלב של דודי ודנה. הם היו היסטריים לגמרי וחיפשנו אותם בכל השכונה. בסוף מצאו אותם טבוע בבריכה של השכן! כלב שפחד ממים והיה נובח מרוב פחד כשרק היינו מנסים לרחוץ אותו. שלושה ניחושים איך הוא הגיע לשם. נלי והילדים כבר היסטריים לגמרי. אני מספר להם שזה רק צירוף מקרים, אבל את ואני יודעים בדיוק מי עומד מאחורי כל זה!

סימה - לא נעים לי, אבל תזכור שהזהרתי אותך שהחברה' האלה לא בוחלים באמצעים. אבל אני מתפלאת עליך שחשבת שהם יעמדו בהסכם אתך. למה לעזאזל לא סיפרת לי על זה, אני ישר הייתי אומרת לך שאין לך כל סיכוי. עם כולם כן, אתך לא, אתה יודע יותר מדי דברים עליהם ואתה לא לחיץ, שתי תכונות קטלניות שמחייבות הגדלה של פוליסת ביטוח החיים שלך.

יולי - האמת היא שלפני כמה ימים באמת הכפלתי אותה. בגילי זה עולה לי הון הביטוח הזה, אבל אחרי שכל החסכונות הלכו, לא הייתי רוצה להשאיר את נלי ואת הילדים בלי כלום, אם מה שהוא יקרה לי. מה אגיד לך, סימה, לא סיפרתי לך כי לא רציתי יותר לסבך אותך. אמרת לי שהם מאזינים לי ועוקבים אחרי. הם השביעו אותי על שמירת סודיות, כי אני נחשב בעל מניות עויין, אחרי השאלות של עורך הדין היקר שלי תרתי משמע. הם פחדו שההסדר איתי יהווה תקדים וכל בעלי המניות האחרים של מולקולה ידרשו גם הם פיצויים עקיפים כאלה או אחרים.

סימה - להבא תעדכן אותי בכל דבר. הייתי מספרת לך שכנראה הם רצו להרוויח זמן בשביל לבצע בשקט את ההנפקה של כמה עשרות מליוני דולר שעשו, כשהם שמרו אותך בתרדמת. הם בשום פנים לא רצו שעל עמוד השער של ההנפקה תתנוסס אזהרה על תביעה ייצוגית של מאה מליון דולר. אם היית לוחץ עליהם אולי היה לך סיכוי לקבל מהם משהו, אבל ההנפקה הייתה בשבוע שעבר, כך שעכשיו הם כבר לא מפחדים משום דבר. מה עוד שאני משוכנעת שהם כבר הגיעו בינתיים להסדר עם מנהל הקרן, או עם הקרן, או עם הבנק של הקרן. אין אצלם אפס, תן להם זמן והם יסתדרו גם עם מלאך המוות.

יולי - (תופש את ראשו, המום) הייתי כל כך משוכנע שיעמדו בהסכם, שהשליתי את עצמי שכך יהיה. רציתי להאמין שזה הסוף הטוב, כי לא היה לי כבר כוח להמשיך. שכחתי מה שאני מטיף לכולם שיש אויבים שלעולם לא מתפשרים איתם! איזה אידיוט אני, הם עשו לי תרגיל מס' 12 במו"מ, תרדים את היריב שלך, תבטיח לו הרים וגבעות, ואל תקיים כלום. אני לא יודע מה קורה לי בזמן האחרון, יש לי מין ליקוי מאורות ואני נופל בפחים, שבחיים לא הייתי

נופל בהם קודם. שום דבר שאני עושה לא הולך לי, הלקוחות שלי עוזבים אותי אחד אחד, הם מפחדים מסקנדלים, או שירדתי בביצועים שלי, או שהוציאו לי שם של סחטן. אולי הנבלות באמת מפעילים עלי את תוכנית המגירה של ההשמצות מאולפנו של דון בזיליו.

סימה - אתה הרי ידעת מה שעומד לקרות והחושים שלך היו צריכים להיות בשיא החידוד שלהם.

יולי - את צודקת, אבל זה כאילו שאני נלחם בעצמי ואני לא יכול להושיע. בהתחלה השקעתי את כל הכסף שלי בחברה אחת - במולקולה, אחר כך לא שעיתי לאזהרות שלך ולעשרות סימנים שהיו צריכים להדליק אצלי נורות אדומות, ומעל לכל, מה שאני לא עושה נגדם זה לא עוזר. אני כמו מתאגרף במשקל נוצה שניצב בזירה עם מתאגרף במשקל כבד, וככל שהרבע עוף מכניס לגורילה מכות חלשות בבטן, הבריון צוחק צחוק שטני, ומרביץ למסכן אגרופי תופת בפנים.

סימה - יולי, אני באמת מצטערת. הצעתי לך את עזרתי וסירבת לקבל אותה. לא הסכמת לתנאים שלי, למרות שלא דרשתי ממך הרבה. לא היית מוכן גם לבוא אלי סתם כך לשמוע בעצת ידיד. נראה לי עכשיו שהכל אבוד ואין עוד שום דבר שאתה יכול לעשות נגדם. הם פשוט יותר חזקים ממך. אני גם צריכה לדאוג לאינטרסים שלי. בעלי שוב פוטר מהעבודה ואני המפרנסת היחידה בבית עם ילד קטן על הגב ובעל בטלן. כל אחד והפקעלך שלו!

יולי - את צודקת, כנראה שאין כבר מה לעשות, יש לי הרגשה שה"ברקה" שלי עזבה אותי וצריך להשלים עם זה.

סימה - אם הלכה ממך הברקה, תבקר במערת אליהו הנביא. יש לי אפילו רעיון יותר טוב - לך למקובל הגדול, לבאבא יוסוף. הוא קרוב שלי ואני אבקש ממנו שייתן לך קמע נגד עין הרע.

יולי - אני רק התבדחתי, את יודעת שאני לא מאמין בברקה ובכאלה שטויות. אני בכלל אתאיסט, הדתיים במשפחה הם נלי והדוד שלה. נלי מאמינה באלוהים, אבל אני חושד באריה שהוא היה ונשאר פוליתאיסט. הוא מאמין שכשהיה בזמן המלחמה במחתרת ליד הר אולימפוס, הייתה לו התגלות והאלים משחו אותו באיזו משחה ששום דבר לא מסוגל לפגוע בו. כנראה שעם הטכנולוגיה המודרנית, האלים לא צריכים יותר להחזיק בעקב בשביל למשוח אנשים, והם עושים את זה עם ספריי או משהו!

סימה - יש לי אמנם תואר שני במשפטים, אבל אני אף פעם לא מתבדחת על דברים כאלה, כי יש בהם משהו. אני ראיתי בעיירה שלי דברים שאם הייתי מספרת לך עליהם השערות שלך היו סומרות. אבל אל תהיה עם כזה אגו מנופח, הקמע הרי לא יכול להזיק לך. צריך רק להאמין בזה ותראה איך שתתחזק מחדש ויחזור אליך הביטחון העצמי. בעצם, אל תשים לב למה שאמרתי לך על זה שהם יותר חזקים ממך. בתוככי לבי אני מאמינה שעוד תנצח אותם, כי אתה משכמך ומעלה והם לא מגיעים לקרסוליים שלך. ומעל לכל, תזכור תמיד שכל עוד יש לך את נלי, הם אף פעם לא יוכלו להכריע אותך, כי היא מקור הכוח שלך!

בסלון של בית דורון. נוכחים נלי ויולי. על הספה והרצפה מפוזרים באי סדר תמונות וקלטות.

נלי - (עם דמעות בעיניים, בהיסטריה גמורה, שורטת את עצמה, קורעת את בגדיה, מרביצה ביולי באגרופים קמוצים) מנובל אחד, חמש שנים אתה בוגד בי מתחת לאף שלי ואני לא יודעת כלום. כולם יודעים, כולם מדברים, ואני הנאיבית לא חושדת בכלום. ועם מי אתה עושה את זה, עם אחת שבאה אלינו הביתה, שעושה לי תוכנית למסיבת הפתעה, חמש שנים היא כבר עושה לי מסיבת הפתעה, הפוסטמה הזאת! מה מצאת בה שאין בי, היא יותר צעירה, היא יותר יפה, היא יותר חכמה? בזמן שאני קרעתי את עצמי בשביל לגדל לך שני ילדים לתפארת, אתה התעסקת עם הזונה הזאת. כן, בגלל זה שכבת איתה, היא יותר סקסית ממני, את זה כולם אומרים, יש לה גוף של פאם פאטאל, שלקוח ישר מהז'ורנל!

יולי - (שבור, עם דמעות בעיניים) די נלי, תירגעי, תני לי להסביר, זה לא ככה!

נלי - שקרן אחד, תכף תכחיש הכל. איך אתה יכול לעזאזל להכחיש את כל ההוכחות האלה. את הצילומים והקלטות, מפריס ועד היום. כשאני מלמדת בבית הספר, אתה מבלה איתה בבתי קפה, במסעדות, ואחר כך אתה הולך אליה הביתה לעשות לה עוד ילד. אחד לא מספיק לך ממנה! למה, למה, מגיע לי גורל כזה? אלוהים, מה עשיתי לך רע! אני הרי רק עוזרת לאנשים, רק עושה לכולם טוב. (בוכה בכי קורע לב)

יולי - הם משקרים, זה הכל חצאי אמיתות. רק עשרה אחוז מזה אמת, הם משלמים רק עשרה אחוז ממה שהם מבטיחים ומספרים רק עשרה אחוז מהאמת. נלי, אני אוהב אותך, רק אותך אני אוהב! (מנסה לחבק אותה).

נלי - (בצעקה) תסלק את הידיים המטונפות שלך ממני, אלה הידיים שהתמזמזת איתן עם הזונה הזאת, שנגעת בהן בשדיים שלה, בישבן שלה. מגעיל אחד! מגיע לך שיחתכו לך את הידיים. גם חכמה וגם סקסית, תואר שני במשפטים ובמזמוטים. רק אשתך - מטומטמת, חסרת השכלה. מה אני אשמה שהתחתנתי אתך כשהייתי פרגית בת 20. ישר מהסמינר קטפת אותי, אפילו לצבא לא הלכתי בגללך. פחדת שיקלקלו אותי שם. לפניך לא היה לי אף חבר רציני, בתולה רצית! 30 שנה הסתובבת עד שמצאת את הבתולה האחרונה במדינה הזאת. אתה כבר היית מנוסה, אולי הייתי אצלך מספר 30 או 50 או 100 שלך, אבל מה שבטוח אני לא הייתי המספר האחרון שלך.

יולי - (צורח) תתני לי אולי לדבר לעזאזל!

נלי - (צורחת יותר חזק ושוברת בכוח אגרטל על הרצפה) אתה, שלא תעיז להרים עלי קול! תסתום את הפה המלוכלך שלך, מגיע לך שיחתכו את הלשון שלך, אחרי שאני חושבת איפה שדחפת אותה, זיין אחד! כשרצית להתחתן אתי, איזו אהבה הרעפת עלי, אילו שבועות, איזה מכתבים, נופת צופים. את הירח הבטחת לי, ישר חתונה רצית, לא היית מוכן להתאפק. אמרת שתלמד אותי הכל, שאני כמו יהלום לא מעובד ואתה תעבד אותי ותגרום לי לנצוץ כמו כוכב בשמיים. איזה בולשיט מכרת לי, עיצבת אותי כמו ידך, היית הפיגמליון שלי. אז אם לא יצאתי מספיק סקסית וחכמה בשבילך, אתה האשם, כי ככה רצית! פחדת שאעוף

בכוחות עצמי, שמישהו אחר ישים עלי עין, שאני אאפיל עליך. פחדת מתחרות, אז החזקת אותי כזאת קטנה לידך, מנובל שכמוך!

יולי - (בהכנעה) תמשיכי, אין לי כוח להסביר לך את האמת.

נלי - מה יש להסביר, איזו אמת אתה עוד תספר לי? אתה בכלל מעיז לדבר על האמת, שקרן אחד. שפחת מין הפכת אותי! כל פעם שהייתי רואה אותך, הייתה צמרמורת עוברת בגופי. הייתי כזאת תמימה, גוף של אישה בת 20, אבל שכל של ילדה קטנה. בפעם הראשונה ששכבנו, רק נגעת בי וכבר הייתה לי אורגאזמה ענקית, מעולם לא הרגשתי כזה דבר, זרקת אותי לעננים! ואחר כך, כל פעם שהתראינו כשחזרת מהמילואים, ריחפתי, הייתי בטריפ, כולם חשבו שמשהו קרה לי. ובירח הדבש? אני אפילו לא זוכרת אם זה היה בנתניה או בנהרייה. שבוע שלם לא יצאנו מהחדר, לימדת אותי את כל הטריקים, את כל הדברים הנפלאים ביותר והמגעילים ביותר. רק שאמרת לי שאין שום דבר מגעיל באהבה ואני האמנתי לך. הו כן, האמנתי לך, כי אמרת לי שרק דבר אחד מגעיל וזה כשבוגדים אחד בשני, כמו שהיה כל כך מקובל אצל כל החברים שלך, בתקופה ההיא של דור ילדי הפרחים.

יולי - (במרירות) ובאמת לא בגדתי בך!

נלי - אתה שוב מתחיל, להכחיש! מראים לך תמונות, תכחיש! משמיעים לך קלטות, תכחיש! האישה הפתייה שלך תאמין ממילא בכל. אבל לא, עד כאן! אתם כולכם דומים הגברים, רק סקס יש לכם בראש! בחורה עושה לכם סימן קטן ואתם כבר מפשילים את המכנסים. אתה לא שונה מהאחרים, חשבתי שאתה יוליסס ואני פנלופי. עשרים שנה חיכיתי לך בסבלנות כשאתה הסתובבת בעולם, אתה היית איש העולם הגדול ואני הייתי האישה הקטנה, שנשארת בבית וטווה בפלך.

יולי - (בקול חנוק מדמעות) מה לעשות, לא אהבת לנסוע! אבל לא דאגתי לך, לא פרנסתי אותך בכבוד?

נלי - על זה אני לא מתלוננת, חיים טובים היו לי אתך, שני ילדים מקסימים, פרנסה בשפע, בית נאה. כל מה שבחורה חולמת שיהיה לה, כל מה שרציתי קיבלתי ממך, אבל את זה - לא רציתי ממך, ימח שמך! את זה שתבגוד בי בכל נסיעה שלך וכשזה לא הספיק לך - גם בישראל, גם בבית שלנו, מתחת לאף שלי! אני לימדתי בבית הספר ואתה שכבת עם סימה קאליפה שלך פה, בבית שלי! קאליפה אני אומרת, קאליפסו אני צריכה להגיד! זאת לא נימפה זו נימפומנית, היא מכשפה כמו סירסה, כישפה אותך עם פרצוף הפאם פאטאל שלה! (מתפרצת בבכי מר).

יולי - (בוכה, שבור, בהתמוטטות, כאדם שחרב עליו עולמו) עד כאן! את הכל סבלתי בשקט, הייתי מוכן להמשיך ולהילחם להמשיך ולסבול, את אריה, את אלי, את הלקוחות שהפסיקו לבוא ואת אלה שהפסיקו לשלם, אפילו את החברים שבגדו בי. כל הזמן אמרתי לעצמי, רק שלא יגעו באשתי, שלא יגעו במשפחתי. עכשיו הם עברו את הקו, הם חצו את הרוביקון ומכאן אין דרך חזרה. נלי, אני לא יודע מה סיפרו לך, לא יודע מה הראו לך, אני אספר לך את כל האמת, את תוכלי לאמת את כל מה שאגיד לך ואחר כך תחליטי מה שאת רוצה. אני לגמרי בידיים שלך, כי בלעדיך אין לי חיים, ואני באמת מתכוון לזה.

נלי - (קצת יותר רגועה) אלי פגש אותי היום וסיפר לי שאתה בוגד בי עם סימה מאז שהייתם ביחד בפריס ועד היום. שאתם ממשיכים להתראות, שהילד שלה הוא בכלל ממך ולא מבעלה. הראו לי צילומים שלך איתה בבתי קפה ובמסעדות רומנטיות, כשאתה מסתכל בה באהבה ומחזיק לה את היד. הראו לי צילומים שלכם במיטה בבית שלה ובבית שלנו, השמיעו לי הקלטות שלכם ביחד במיטה. בקיצור, הראו לי הכל, מה אתה יכול להגיד נגד זה? (מראה לו את כל החומר).

יולי - 90% ממה שהראו לך זה שקר ופיברוק ואני אוכיח לך. אני מאוד מעריך שאת מספרת לי הכל, כי מה שלא יקרה, ומה שהם לא יעלילו עוד, תמיד תדברי איתי על זה, על מנת שתוכלי לפחות לדעת את האמת. לפני חמש שנים בעת הנסיעה שלי עם סימה לפריס הייתה לי מעידה חד פעמית וביליתי איתה שבועיים. זה היה רק פעם אחת ומאז לא הייתי איתה, לא שכבתי איתה, כמעט ולא דיברתי איתה ובטח שאני לא האבא של הבן שלה. זאת הטענה שהכי קל להפריך, כי את תדברי עם סימה, אני עומד על זה, ותוכלי לעשות בדיקת רקמות לילד. התמונות שלנו במיטה הן מפוברקות, בתמונה הזאת במיטה שלנו, זאת את ולא סימה, למרות שהאור מטושטש. תראי שזה הגוף שלך עם הפנים שלה, היום בטכניקות המחשוב המודרניות אפשר לעשות גם סימולציות כאלה. לגבי התמונות אצל סימה, זו ממש עבודה חובבנית, ברור שהגבר זה בעלה, אין לי כזה עור לבן והוא הרבה יותר צעיר ממני. תוכלי ללכת לכל משרד שמתמחה בזה ולאמת את כל מה שאני אומר. ההקלטות של ההתעלסות של סימה הן כנראה אותנטיות, רק שבאותן הפעמים שהיא לוחשת יולי, הם השתילו את היולי ממה שהם הקליטו אצלנו במיטה, יחד אתך. הם פשוט החליפו ביניכן, וכל טכנאי טירון יוכל להוכיח לך שזה לא אותו הקול. הם כנראה האמינו שלא נדבר בינינו, שתעזבי אותי מיד, או שלא תרצי לחקור את האמת. אבל, אני עומד על כך שתבדקי הכל. מה שנורא מדאיג אותי, זה שהם נכנסו עד לחיים הכי אינטימיים שלנו והם מצלמים את כל מה שאנחנו עושים במיטה ומה שסימה ובעלה עושים במיטה, רק תראי עם מי יש לנו עסק!

נלי - (קצת יותר רגועה) ומה עם התמונות בבית הקפה ובמסעדות, גם זה פוטומונטאג'?

יולי - לא, אלה תמונות אמיתיות, אבל הן צולמו באותן הפעמים שנפגשתי עם סימה בשביל לתכנן את מסיבת ההפתעה שלך ובאותן הפעמים שסימה הציעה לי את עזרתה נגד אריה. אני תמיד נוגע באנשים כשאני מדבר איתם, וזה שנגעתי לה ביד, זה רגיל ביותר.

נלי - מה, היא הייתה מוכנה לעזור לך נגד אריה?

יולי - כן, היא הייתה מוכנה לעשות כל דבר, לגנוב מסמכים, לסכן את הרשיון שלה, הכל, ובלבד שאחזור להיות המאהב שלה. כשחזרנו מצרפת ניתקתי כל קשר איתה בצורה חדה והיא ניסתה שבועות לחדש את הקשר ללא הצלחה. אחר כך היא התחנתה, נולד לה ילד, ואני חשבתי שיצאתי לה מהראש. זאת הסיבה שהייתי משוכנע שאין בזה כל בעיה אם אזמין אותה למסיבת ההפתעה שלך ושהיא תשחק את הגב' רסקולניקוב, סימה תמיד הרי הייתה שחקנית מלידה. אבל, הסתבר שטעיתי, היא עדיין אוהבת אותי, היא לא סובלת את בעלה, ואחרי שראתה אותי ובמיוחד אחרי מסיבת ההפתעה, הכל התעורר אצלה מחדש. אני עסוק בזמן האחרון באיסוף של שגיאות פטליות, אחת יותר גרועה מהשניה, וזאת הייתה אחת מהן. היא הייתה מוכנה לעזור לי, לפני המיזוג עם מולקולה ואחריו. היא אפילו לא רצתה שאפרד ממך, רק שהיא תהיה הפילגש שלי, אבל סירבת. אמרתי שאני אוהב אותך יותר מדי ועד היום יש לי ייסורי מצפון על מה שהיה בפריס. אז נפרדנו כמו ידידים, היא לא עזרה לי,

ובסוף הפסדתי את כל הכסף. זה לא היה חשוב לי, כי את יותר חשובה לי מכל הכסף שבעולם.

נלי - היא לא הייתה מוכנה לעזור לך בלי שתחזור אליה, זו ממש סחיטה!

יולי - לא, זאת לא סחיטה. היא אמרה לי כי רק כשאוהבים מוכנים להקריב בלי שום אינטרס ובלי להתחשב בסכנות. היא אוהבת אותי, אבל היא לא קדושה. היא מוכנה לתת הכל ולקבל הכל, אבל היא לא מוכנה לסכן הכל רק לשם שמים. היא אמרה לי שגם אני לא הייתי פועל אחרת לו הייתי במקומה, ואמרת לי לה שהיא צודקת. אני לא כועס עליה, לא על מה שהיה עכשיו, ולא על מה שהיה בפריס. אני לוקח את כל האשמה על מה שהיה שם על עצמי.

נלי - אז לפחות באשמה הזאת אתה מודה?

יולי - קודם כל זה היה לפני חמש שנים, בחו"ל, וזה היה חד פעמי. לא שאני מצדיק את זה, אבל אנסה להסביר לך איך זה קרה. בתקופה ההיא הייתי במתח עצום, אריה ואלי ניסו להשפיע עלי לעשות מעשים לא חוקיים, שוחד, זיופי ספרים, העלמת מידע בזמן הנפקות ומה לא! התחלתי להישבר, חשבתי למה לא, כולם עושים את זה, זה הפך לנורמה במדינה הזאת. אני גם צריך לחשוב על הקריירה שלי, על הפרנסה שלך ושל הילדים. חוץ מזה, מאוד נהניתי מהעבודה שלי ופחדתי שאם אצא החוצה אשאר מובטל. גם הסביבה הייתה מושחתת, כולם בגדו בכולם, כל ההנהלה ובראש וראשונה, אלי. אני הייתי החריג היחיד מהנורמה הזאת, והרגשתי איך אני מחליק במדרון, ועוד מעט הולך להצטרף לבקחנליה עם דיוניסוס פוקס, המושחת והמשחית, אתחיל לרמות ולשקר, ואולי אפילו אבגוד בך, באחרים, בכולם. בסופו של דבר כמה זמן אתה יכול להילחם נגד הזרם?

נלי - אני זוכרת, שיתפת אותי אז בלבטים שלך, אמרת לי שהכי חשוב עבורך זה ערכי הנאמנות, המוסר, היושר האישי שלך, האינטגריטי המקצועי. אמרת שנשארתי כמעט היחיד בהנהלת החברה שלא גרוש או שלא בוגד באשתו. ולכן גם הצדקתי אותך כשהחלטת לעזוב את היפוקרטס ולקחת את הסיכון שתישאר בלי עבודה. השקט הנפשי שלך והאהבה שלנו היו חשובים לי אז וגם היום יותר מכל שיקול חומרי. אבל כל זה לא מסביר למה היית צריך לבגוד בי כשהיית עם סימה בפריס.

יולי - כנראה שאדם לא מקבל את הכוח להיחלץ מהתהום, אלא רק כשהוא נמצא כבר בתוכו. לא רציתי לקחת את סימה איתי לפריס, הרגשתי שהיא מחזרת אחרי כבר כשהיינו בישראל, אבל היה לי הכוח לעמוד בזה, כי היית לצידי. התייחסתי לחיזורים שלה בבדיחות הדעת, אמרתי לה שאני זקן בשבילה, פי שניים מגילה, נשוי, עם ילדים, כאלה דאוונינים, אבל היא התמידה. בסוף לא הייתה ברירה והייתי חייב לקחת אותה לפריס. רצינו לקנות חברה צרפתית בסכום עתק ורק שנינו יכולנו לבצע את זה, בגלל שצרפתית היא שפת האם שלנו, שנינו למדנו בצרפת והכרנו היטב את המנטליות הצרפתית. אף עו"ד אחר, שהיה פנוי באותו הזמן, לא ידע צרפתית, והיא גם מאוד רצתה לנסוע. את זוכרת שהתחננתי שתיסעי. הייתה לי מין תחושה כזאת שזה לא ייגמר טוב, אבל לא יכולת, המו"מ היה אמור להימשך שבועיים ולא יכולת להיעדר תקופה כל כך ארוכה מהכיתה שלך.

נלי - (מהורהרת) חוץ מזה נורא פחדתי לנסוע ולא רציתי לעזוב את הילדים. אבל למה חזרת רק אחרי חודש, בטח נשארתי שם בכוונה, היה לך טוב איתה. בפעם הראשונה טעמת את הפרי האסור והרגשת שוב צעיר ונחשק כמו בשנות השבעים העליונות.

יולי - בדיוק ההפך. שבועיים החזקתי מעמד ולא היה כלום בינינו, אבל המשא ומתן נתקע. אריה השתולל, אלי רתח מזעם, אמרו שאני מפשל להם בגדול, את יודעת גיבוי ופרגון זה לא בדיוק הצד החזק של החברה' האלה. רמזו שאני בטח מתהולל עם סימה ובגלל זה אין לי זמן לטפל בענייני החברה. את מבינה, אחרי 15 שנה שאני בחברה, שבנית אותה, מעיזים הליצנים האלה להטיף לי מוסר, כאילו שאני איזו שוליה, איזה טירון שרק עכשיו התחיל לעבוד. הייתה מריבה נוראית איתם בטלפון, אמרתי להם שאם ככה הם מתייחסים אלי, אני מוכן להחזיר את המפתחות ואני חוזר מיד הביתה. בסוף הם התנצלו וביקשו שאנסה להציל את העסק. הייתי עצבני בצורה יוצאת מהכלל, והחלטתי לקחת את סימה לאופרה. ידעתי שרק אופרה טובה תצליח להפיג את המתח.

נלי - אופרה טובה וחתיכה טובה...

יולי - אולי, לא יודע, אני לא מנסה להצטדק. רתחתי מזעם, עליהם ועל כל העולם, חשבתי שכולם נגדי. הלכנו לריגולטו. זאת האופרה האהובה עלי ביותר והיא באמת מזכירה לי את ימי ההוללות שלי. כשהייתי סטודנט, כשכולם לקחו את החברות שלהם לדיסקוטקים ובילויים, רק אני הדלפון לקחתי את החברות שלי לחדר שלי לשמוע את ריגולטו. זה היה התקליט היחיד שהיה לי והוא עבד שעות נוספות. היה בזה איזה קסם מיוחד עבורי, וזה עבד. גם הפעם, כשחזרנו למלון, היא באה באופן טבעי לחדר שלי ושכבנו. זה נמשך שבועיים. וכאילו השטן שיתף פעולה, פתאום הכל התחיל ללכת, הצרפתים התרצו, סיכמנו את העסקה בהצלחה אדירה. זו הייתה העיסקה הטובה ביותר של היפוקרטס מאז ועד היום, וגם עכשיו הם גורפים את מרבית הרווחים של החברה מרווחי החברה הצרפתית.

נלי - ואז חזרת לישראל, ולא יכולתי להקנות לך את הריגושים השטניים של לילות הזנונים שלך בפריס, והתאכזבת. השטן כנראה לא כל כך אוהב אותי. אני בכל זאת מהמפלגה של אלוהים ובגן עדן אסור להכניס את פלייבוי עד היום!

יולי - את טועה, למרות הגיחה שלי לממלכת מפיסטופלס, אני עדיין משתייך למפלגה שלך. אפילו ישו אמר שמי שלא חטא מעולם, שיהיה הראשון שיסקול את החוטא. (במרירות) אבל מה אני מדבר, את הרי לא מריה מגדלנה, את האמא תרזה ומעולם לא חטאת, את באמת האישה המושלמת ולא מגיע לי אישה כמותך.

נלי - אתה אולי רוצה שגם אני אחטא על מנת שארד מהאולימפוס שלי אליכם לבני התמותה? תתבייש לך, אני שעשיתי הכל בשביל לספק אותך במיטה, בשביל שלעולם לא תתפתה ללכת לנימפות כמו סימה, לי אתה קורא אמא תרזה?

יולי - את שמה לב למה שאת אומרת. את שכבת איתי רק בשביל שלא אתפתה ללכת לנימפות, לא בגלל שנהנית בדיוק כמוני! רק מתוך הרגשת החובה שלך, כי כך מצפים ממך, בשביל לשמור על התא המשפחתי הקטן והאהוב, ואת אומרת שאת לא אמא תרזה!

נלי - זהו, עכשיו, יש לך סוף סוף תירוע, אתה בגדת בי כי נמאס לך לשכב עם אמא תרזה, אז אולי אני עוד אפתיע אותך ואראה לך שגם אני יכולה להיות אפרודיטה אם אני רק רוצה, לא כולם חושבים שאני אמא תרזה.

יולי - נלוש סליחה, זאת הייתה התבטאות אומללה, אני מתנצל. אני לא מנסה להצטדק, רק להסביר. כל אותם השבועיים, המצפון ייסר אותי, אבל זה היה חזק ממני. התקשרת כל יום מהארץ והיית כל כך מתוקה, מרחמת עלי, אומרת לי - "יוליסס, המסכן שלי נמצא כבר חודש שלם בעיר האורות, עם כל הצרפתיות היפות, וצריך להתאפק עד שיחזור לאשתו האהובה." אמרת בטון עורג שאני לא אדאג, שתפצי אותי ברגע שאחזור לישראל, שנצא לירח דבש שני, נסע לאיזה אי קסום ביוון ולא נצא מהחדר שבוע שלם. וכל מילה שלך פילחה לי את הלב, סבבה את הסכין בתוך הבשר החי והדם נטף ממני.

נלי - זה לא הפריע ליוליסס המתייסר לנטוף לתוך קליפסו שלו גם נוזלים אחרים, מטובלים בדם שלי. בכית כל הדרך למיטה...

יולי - בהבדל אחד, יוליסס נשאר תקוע עם קליפסו שלו שבע שנים ורק אתינה הצליחה לשחרר אותו ממנה, ואילו אצלי זה נמשך רק שבועיים ושמתי לדבר קץ בעצמי. חזרתי הביתה והרגשתי הרגשת בחילה כל כך גדולה, שהחלטתי לגמור עם הכל אחד ולתמיד, עם העבודה, עם סימה, עם כל הסביבה המשחיתה הזאת, שכבר הביאה אותי בחצי הדרך אל התהום. הקרבתי הכל, את הקריירה, את הכסף את העתיד, בשבילך, בשבילך ובשביל הילדים. פחדתי שאם אשאר בחברה לא אוכל לעמוד בפיתוי. אני לא אל, אני לא בן אלים, אני בסך הכל בן אדם. בן אדם שמעיד פעם אחת בלבד במשך עשרים שנה, אבל התעשת אל מול התהום וחזר לעצמו. (מנסה לחבק את נלי. נלי לא מתנגדת ולאט לאט נצמדת אליו).

נלי - (רגועה, עם בת שחוק מריר בפיה) כשהייתי קטנה הייתי מאוד שובבה ואבא שלי היה מקלל אותי מדי פעם, אתה יודע קללות יווניות עסיסיות, שאם אמשיך ככה אצא לתרבות רעה, אף אחד לא ירצה להתחתן אתי, קללות חינוכיות כביכול שנועדו ללמד אותי ללכת בתלם. אני לא מאשימה אותו, הוא היה איש מסורתי והתום של בתו היה אצלו ערך עליון. באיזה יום, הייתי אולי בת 10, הוא ראה אותי מתנשקת עם הבן של השכן שהיה בגילי. זאת הייתה נשיקה כזאת תמימה, בלי שום כוונות זדון, אבל בשביל אבא שלי זה היה סוף העולם. הוא הוציא את החגורה שלו מהמכנסיים והתכוון להחטיף לי מכות בפעם הראשונה בחייו. אמא שלי, שמעולם לא המרתה את פיו, נעמדה כמו לביאה מולו וצרחתה לעברו בלאדינו - AHARVAR Y MALDIZIR NO! אל תרביץ כשכבר קיללת. עד היום אני רואה את אמא הקטנה רועדת כולה אל מול החגורה של אבי ומגנה עלי בגופה. חשבתי שהוא ירביץ גם לה, אבל הוא עזב את הבית בכעס והלך להשתכר בבית הקפה.

יולי - (ברוך) אף פעם לא סיפרת לי את הסיפור, זה בטח עורר אצלך טראומה איומה.

נלי - בזמנו כן, אבל כשאני רואה מה הילדים של ימינו סובלים בכאבים פיזיים ורוחניים, הטרומה שלי ממש נראית לי מינורית, אבל היא לימדה אותי לקח בל יימחה. שמה שלא יהיה בחיים, צריך לקחת כל דבר במידה הנכונה ואסור להגזים. הדוד שלי היקר, שהיה פי אלף יותר אכזרי מאבא שלי, ובגלל זה יצא לו בן דפוק, חושב שאם הוא ירביץ ויקלל וישקר ויאנוס ויעליל וירק ויבעט בנו הוא ישיג משהו. הוא ניסה עליך את תשע מכות מצרים וכשהוא ראה ששום דבר לא הולך, הוא היכה את המצרי במכה העשירית, וניסה להפריד

בינינו על מנת למוטט אותך סופית. הוא רק לא יודע שבזה הוא הגדיש את הסאה. אם היה מספר לי רק את הקטע של פריס, אולי לא הייתי סולחת לך. אבל זה לא הספיק לו, הוא דאג לספר לי באמצעות אלי/הרמס, השליח שלו לדבר עבירה, דברים שלא היו ולא נבראו, בשביל לוודא הריגה.

יולי - אל תאמיני גם לי, תבדקי עם סימה, תאמתי את התמונות, את הקלטות, אל תיקחי כמובן מאליו שום דבר, אפילו מה שאני אומר לך עכשיו.

נלי - אני עוד לא יודעת מה לחשוב. אני קודם כל אפגש עם סימה, כי אני רוצה לוודא מה מסתובב אצלה בראש. לגבי שאר הדברים, אני רוצה להאמין שאתה צודק, כי אם לא, אז אין טעם לכל החיים המשותפים שלנו. האמון בינינו נסדק ואם אתפוש אותך עוד פעם אחת כשאתה משקר לי, הוא יישבר סופית.

יולי - (בבכי עצור) את המפלט האחרון שיש לי בעולם, את המבצר שאף אחד לא יכבוש לעולם. את זוכרת את היווני הזקן שפגשנו בלאריסה ושומר לי שיש לי מזל שהתחתנתי עם בת המקום, כי לאריסה ביוונית זה מבצר, ואם יש לי אישה כזאת בבית שום דבר רע לא יכול לקרות לי. את לא יודעת מה שעובר עלי בזמן האחרון, אני לא מספר לך כי אני יודע שאת לוקחת יותר מדי ללב. מפריחים עלי שמועות שירדתי מהפסים, שאני מקליט את הלקוחות שלי בסתר בשביל לתבוע אותם, שאני בוגד בכלם. מדביקים עלי את כל הנבזויות שהם עושים, ממש בשיטות של הק.ג.ב.. ומה שהכי מדאיג אותי, שבניגוד לכל היגיון, אני ממשיך להילחם בהם, במאבק ללא תוחלת, שהורס רק אותי. (בקול חד) אבל, אני ממשיך לרדוף אותם עד המוות, וגם אם אמות ארדוף את נשמותיהם בעולם הרוחות, בהאדס. אחרי מה שהם עשו לנו זה מאבק לחיים ולמוות, למוות שלי קרוב לוודאי, כי אין טעם לחיים שלי אם אמשיך להיות מובס. זה כבר לא כסף, זה לא כבוד, זו סיבת החיים, ה - RAISON DETRE שלי. אין טעם לחיים שלי בלי הערכה עצמית, בלי אמונה בצדק ובטוהר! ועכשיו, כשאני לא מצליח במאבק שלי, אני מרגיש שאני נגמר לאט לאט, כשכל התסכול הנוראי הזה בוער כאש בעצמותיי ולא משאיר ממני דבר.

נלי - (מחבקת אותו בחום) אל תדבר ככה, אסור לך לדבר בקיצוניות כזאת, אתה כבר לא חושב בצורה רציונלית, ולמצב כזה בדיוק הם רוצים להביא אותך. אני עדיין לא יודעת איך אני צריכה להגיב לבגידה שלך ואם אני מסוגלת להבין ולסלוח. אבל, אני רואה שאני חייבת להיכנס בעצמי לעובי הקורה, כי אחרת, באמת לא יישאר ממך דבר. אנחנו צריכים להכות אותם בנקודות החלשות שלהם, את אריה אולי בכבוד שהוא כל כך רגיש אליו ואת אלי אולי מתחת לחגורה, במקום שהוא הכי מחשיב. צריך להשיב להם מלחמה שיערה בכלים שלהם, תוך ניצול החולשות שלהם! אנחנו צריכים להאמין בנשים, כי אחרי שהכל מתמוטט ומאבדים את התקווה תמיד יכול לקרות נס ומבירא עמיקתא עולים לאיגרא רמא. תזכור איך סיפרת לי שהרגשת לפני מלחמת ששת הימים ואיזה נס גדול קרה לנו!

יולי - נלוש, נשמה שלי, את תמיד האישה הטובה, הנאמנה והמעודדת. באמת שאלי צודק כשהוא אומר שהוא לא יודע למה דווקא אני זכיתי באישה כזאת מושלמת. כנראה שבגלגול קודם שלי עשיתי הרבה מעשים טובים. תעשי מה שאת חושבת לנכון, אך אל תהפכי להיות אחד מהם תוך כדי הניסיון הזה. כי איזה ניצחון פירוס זה יהיה אם אחרי שתנצחי אותם תהיי בדיוק כמוהם, תואם אריה ואלי, עם שיני ומפיר נוטפות דם ומבט זנותי בעיניים? (בעייפות) אני מרגיש שגמרתי את הסוס ואין לי הפעם שום סוס טרויאני להחדיר למבצר

שלהם. בלילות האחרונים, אני חולם שאני מטפס על קיר תלול אבל אין לי ידיים. אני מנסה לעוף, אבל אין לי כנפיים. ואני מחליק ונופל, מחליק ונופל, כמו בשיר הערש שאמא שלי הייתה שרה לי כשהייתי קטן על האיש המסכן שקיצצו לו את הכנפיים והשתיקו את קולו, ואני שומע את אמי שרה לי ברוך - DURME DURME MI ANGELICO, תישן תישן מלאכי הקטן.

ברקע שומעים את הרומנסה הספרדית בביצוע יהורם גאון, שהולכת ומתגברת אחרי שיולי משתתק. יולי ונלי מתגפפים ברוך, כמו לפי קצב השיר, ואט אט נשכבים על הספה, כשהאור הולך ונעשה עמום עד אשר הוא כבה.

תמונה שישית

בסלון של דורון. נוכחים נלי וסימה. סימה נראית מפוחדת ומתוחה, נלי רגועה ומחייכת.

נלי - אני יודעת הכל. זאת אומרת מה שאלי סיפר לי ואחר כך מה שיולי סיפר לי. עכשיו אני רוצה לשמוע מפיך מה באמת קרה ומה עוד קורה. האם התמונות והקלטות הן אותנטיות או מזויפות, האם הילד שלך הוא מיולי או מבעלך. האם את עוד אוהבת את יולי. מרגע שיולי הודה שהיה ביניכם משהו, ואפילו אם זה היה משהו רגעי וחולף, נשבר אצלי משהו מהותי, בסיסי. כל האמון העיוור שהיה לי בבעלי נהרס. ומעכשיו, מה שלא נעשה, זה כבר לא יהיה אותו הדבר. הנאמנות הייתה ונשארה עבורי ערך עליון ואתם הרסתם הכל. סימה, תשפכי הכל עכשיו, זו ההזדמנות שלך! אני כבר לא מאמינה באף אחד, כולם בגדו בי, אז את לפחות תגידי לי את האמת. נעזוב את הגברים הבוגדנים בצד ונדבר שתינו בגילוי לב מוחלט, כאישה אל אישה. אני לא שונאת אותך, אני אפילו מבינה אותך, חוץ מזה הבטחתי לסלוח לך אם תעשי לי משהו רע. אז אני מוכנה לשמוע אותך, תגידי לי מה את רוצה מיולי, ממני, מעצמך. ולפי זה אחליט מה לעשות, לעזוב את יולי או להישאר איתו. הכל תלוי רק בך, מילה אחת שלך ויולי שלך לנצח!

סימה - (מתפרצת בבכי ומחבקת את נלי) נלי, נלי, לאן הם כבר דרדרו אותנו, מה הם עוד יעלילו עלינו הנבלות האלה. איך הם יכלו לרדת לשפל כזה, לבוא, לצלם ולהקליט בחדר השינה שלך ושלי, ולזייף את הכל בנוסף לזה! תדעי שכל מה שיולי סיפר לך זה נכון והוא עוד תיאר את זה, לפי מה שהוא אמר לי, הרבה יותר חמור ממה שזה היה באמת. כל מה שהיה בינינו זה היה רק במשך שבועיים בפריס, לפני חמש שנים. היה בזה רק סקס ואינטלקט. שידרנו על אותו גל במיטה, בעבודה, באופרה. אבל חוץ מזה לא היה כלום. מצידו לא הייתה טיפה של אהבה. בכל השבועיים האלה היה לו פרצוף של תשעה באב, כאילו חרב עליו עולמו. ראו איך שהוא מתייסר, שזה עולה לו בבריאות, שהוא אוכל את עצמו על זה שהוא בוגד בך. קראת לי קליפסו, יולי אמר לי, אבל כמו באודיסיאה, הוא ישב על האי שלה כל הזמן ובכה מגעגועים לפנלופי אהובתו.

נלי - (בצחוק) אני רואה שההשוואה הזאת פגעה בך.

סימה - (ברצינות) את מייחסת לי קרדיט יותר מדי גדול. קאליפה זה לא קאליפסו, ומקור השם בערבית הוא - ח'ליפה, השליט החליף של מוחמד. אלא שאני הייתי רק החליפית שלך לשבועיים מסכנים ושלטון הח'אליפות שלי היה הקצר ביותר בהסטוריה. רק אותך הוא אוהב, ולמרות כל מה שניסיתי, הוא נשאר נאמן לך, כי איזו מין בגידה היא זאת כשהגוף שלו איתי, אבל המחשבה שלו אתך.

נלי - (משועשעת) אני מעדיפה את הגוף עם הנשמה ביחד, זה הרבה יותר מהנה.

סימה - ואיך את חושבת שאני הרגשתי, כמו זונה שמתמשים בה ואחר כך זונחים אותה. היה לו קשה לתפקד כגבר בלי אישה חודש שלם, אז תפש לו את הנקבה הראשונה שקפצה לו למיטה. ותאמיני לי כפיתי את עצמי עליו. בטח אמא שלי סידרה לו איזה שחור, על מנת שאתפוש סוף סוף חתן. היא אכלה את הלב שאני בת 25, כזאת מצליחה ועוד רווקה. בטח כישפתי אותו והמסכן נפל שדוד.

נלי - (מתפרצת בצחוק) אל תגידי לי שבחורה כל כך משכילה כמוך מאמינה בשטויות האלה, שאפילו מורה בורה של תלמידים ביסודי יודעת שהם לא קיימים.

סימה - (במבוכה) אל תצחקי, אני מאמינה בכוחות מאגיים. עובדה שכל כך רציתי את בעלך שהוא נעתר לי בניגוד לרצונו. הוא נמשך אלי כמו סהרורי, אני סתם אמרתי לך שהוא ניצל אותי, האמת היא שאני ניצלתי אותו, אני כל כך רציתי אותו שהצלחתי להשיג אותו. עובדה שהקסם פג כשחזרנו ארצה והכישוף לא יכול היה להתמודד עם האהבה שלכם. כי גם את, נלי, מכשפה לא קטנה, לא מהרי האטלס אבל מהרי יוון. כשהוא על ידך הוא לא רואה כלום, עשרים שנה הוא עיוור לגמרי לכל הנקבות שרודפות אחריו. שמעתי ששנים ניסו להתלבש עליו בחורות בחברה ובמקומות אחרים וכלום, הנ"ל תלוש לגמרי. את הצלחת לשים את הנשמה שלו בחגורת צניעות וזה הרבה יותר קשה מאשר את אזור החלציים... את המבצר שלו, כמו שהוא קורא לך, אבל את סוגרת עליו מכל הצדדים. פעם אחת הביט מבעד לחומות, חטף סחרחורת ומיד חזר הביתה.

נלי - אז אני צריכה בעצם להודות לך, כי בזכותך הוא למד להעריך מה שיש לו בבית. "גבר נשוי, לך למסעדה, על מנת שתזכה להעריך את האוכל הביתי!" (אחרי הפסקה קצרה) אבל בואי נשים לרגע בצד את כל הסיפור של הבגידה ומה אנחנו עושים בנדון. יש לנו דברים הרבה יותר חמורים שקורים ממש ברגע זה וצריך לטכס עצה מה לעשות.

סימה - (בפתאומיות, כשהיא מושכת בכוח את נלי) בואי תראי לי את הנוף שרואים מהמרפסת שלך, זה די נדיר לראות נוף כל כך יפה בתל אביב. (הן יוצאות למרפסת).

סימה - (בלחש, בהרגשה של פחד, מחבקת את נלי ורוכנת על אוזנה) אני מתארת לעצמי שאת יודעת, ואם לא - את צריכה לדעת שמאזינים לך 24 שעות ביממה, מצלמים, בולשים אחרים. הנבלות האלה יעשו כל דבר על מנת לדעת מה שאתם זוממים, ומה שאלי הראה לך זו רק דוגמה קטנה. גם אני אצלם על הכוונת, אבל הם עדיין חושבים שבגלל האהבה הנכזבת שלי לילולי אהיה מוכנה לשתף איתם פעולה בסופו של דבר. אבל מה שהם עשו עכשיו זה כבר שיא השיאים ונשבעתי שאני אתנקם בהם, אתכם, בלעדיכם, הכבוד המרוקאי שלי לא ייתן לי לעבור על זה לסדר היום.

נלי - (באמפטיה) מה את רוצה לעשות, להטיל עליהם כישוף, פולסא דנורא, אנחנו רק שתי נשים קטנות וחלשות והם ברקודות שמקבלים תמיכה מכל הכרישים האחרים.

סימה - אל תצחקי מהכישוף, הכישוף שלי הציל בסופו של דבר את יולי שלך. כי רק אחרי שהיה בזרועותיי הוא ראה לאן הוא יגיע והיה לו הכוח להפסיק את הקשר שלו איתם ולהתנתק מהם. מאז שיולי עזב אותם, הם השתחררו מהעכבות האחרונות שעוד היו להם. את לא יכולה לתאר לעצמך מה שהולך שם, הם מרמים את כולם, את הלקוחות שלהם, את מס הכנסה, את מס קניה, את בעלי המניות, את העובדים, את המתחרים, את כולם. ומה שמדהים זה שלא קורה להם כלום. כנראה שגם עליהם יש כישוף או שהם כרתו ברית עם השטן, כי שום דבר לא קורה להם. תובעים אותם, הם מסירים את התביעה. הם תובעים בחזרה וזוכים בתביעה הנגדית. העובדים הטובים עוזבים אותם, אחרי כמה שנים הם חוזרים על ארבע. הרשויות רודפות אותם, אבל בסוף תופשים את דגי הרקק, לא נוגעים בהנהלה והנבלות משלמים רק קנס סימלי. זה לא ייאמן! אני הצלתי את יולי מכל זה, כי אם הוא לא היה נופל איתי קודם, הוא היה נופל איתם אחר כך ומאבד את צלם האנוש.

נלי - אולי היו לו נסיבות מקלות, אבל מה שיולי עשה לי הוא איום ונורא ואני לא יודעת אם אוכל אי פעם לסלוח לו לחלוטין על זה. יחד עם זה, אם שמים את הדברים בפרופורציה, אז כל הגברים של החברות שלי עושים דברים הרבה יותר גרועים ולא מתחרטים כמו יולי. מה שכואב לי זה שהוא שיקר לי, שהוא לא התוודה אחרי שזה קרה. אם הוא היה מספר את כל מה שאת אומרת לי, הייתי סולחת לו, את הרי יודעת שגם אני לא רציתי שימשיך לעבוד עם המושחתים האלה.

סימה - הוא פחד שאמציא דברים ושאעליל עליו שהוא כבר מתעסק איתי חודשים. הייתי מטורפת אחרי ורציתי בכל מחיר להרוס את חיי הנישואין שלכם בשביל להשיג אותו לעצמי. גם כשסיפרתי לאלי על הפרשה שלי עם יולי, קיוויתי בסתר לבי שכבר אז אלי יספר לך ותעזבי את יולי. אבל, כמו נחש, אלי לא סיפר לך, הוא שמר על הנשק האולטימטיבי הזה, על חרב דמוקלס, לזמן המתאים, כשהוא יצטרך באמת לשבור את יולי. אלי היה משוכנע שלאסי תשוב הביתה כמו כל הכלבלבים האחרים ששבו למלונה, למדמנה החמה והמסריחה. אבל יולי לא חזר וזה אכל את אלי. וגם עכשיו, הוא חיכה בסבלנות לרגע המתאים כשיוולי היה שבור וחלש בשביל לבשר לך את הבשורה על פי פוקס, עם כל התוספות שלא היו ולא נבראו.

נלי - אז יופי להם, הם השתמשו בנשק האטומי, אבל זה לא עזר להם. הם יראו לתדהמתם שאנחנו לא מפחדים מוירג'יניה וולף ולמרות שהרגו את הילד הוירטואלי הכי יקר שלנו, את האמון ההדדי, לא נשברנו ואנחנו עדיין אוהבים. מה נשאר להם לעשות, לעבור לאלימות פיזית, להרוג את יולי, אותי, את דודי?

סימה - הם מסוגלים גם לזה. הם אומנם אלופים בשיטות של אינטימידיציה, במתן שוחד, בשכנועים עדינים וגסים. אך, אם זה לא עוזר, הם עוברים להשמצות, לאלימות מילולית, הם לא נרתעים מכלום, המאפיה יכולה ללמוד מהם. הם סומכים על זה שיולי ימשיך לפעול נגדם עם נשק טהור, לפי החוק. אבל במלחמת כנופיות אין נשק טהור, ההאזנות הן לא חוקיות, החקירות הן לא חוקיות. זה משחק מכור מראש, בקלפים מסומנים, כמו בקזינו של המאפיה. יולי מתכנן משהו, הם מאזינים לו, בולשים אחרי, מגיעים לכל מקום לפניו ומנטרלים את המוקשים. מה שהוא לא יעשה, הם תמיד ימצאו את הדרך להתגבר על זה. כך הם מגיעים לכל בעלי המניות של מולקולה, לכל הלקוחות של יולי, לרשות לני"ע, לעיתונות, למשטרה,

אפילו לער"ד שלו הם הגיעו. ואין אחד שהם לא מצליחים לשכנע כי כולם מושחתים בדיוק כמוהם.

נלי - שכנעת אותי, נצטרך לחשוב על משהו מקורי, בלתי צפוי, שרק נשים מודרניות יכולות לחשוב עליו. אצל הומרוס, פנלופי הפוסטמה ישרה עשרים שנה ליד הפלך וחיתה לבעלה. הוא נלחם עשר שנים - והיא ממשיכה לטוות. הולך לו לאיבוד בדרך חזרה הביתה, לא שנה, לא שנתיים, עשר שנים! ומה היא עושה הפלגמטית הזאת, סורגת ליד האח. זו התרומה שלה למאמץ המלחמתי. קליפסו מסובבת לו את הראש ומחזיקה אותו באי שלה שבע שנים, הוא בוכה בוכה, אבל בלילה היא מייבשת לו את הדמעות עם הנשיקות שלה. יוליסס משכיב את סירסה המכשפה, מתאהבות בו חצי הנקבות באגן הים התיכון, אפילו הקיקלופים שמים עליו את העין היחידה שלהם. ומה יש לגיבורה הזאת לעשות, עוד מקרמה, עוד סוודר ועוד שטיח קיר. ובמשך כל התקופה הזאת, יש לה מיליון מחזרים שצובאים על דלתה, אוכלים את האוכל שלה, שותים את היין שלה, מחסלים את הרכוש שלה. ומה היא עושה? מנפנפת אותם, תופשת לה איזה סטוץ מהצד כמו בעלה הנאמן, שולטת על המדינה במקום בעלה? כלום! סורגת, פורמת, סורגת, פורמת, סורגת בבוקר, פורמת בלילה, זה מה שהיא יודעת לעשות.

סימה - מה היא אשמה המסכנה, זה מה שהיא יודעת לעשות מהבית, זה תפקידה של האישה מאז ועד היום.

נלי - אני לא יודעת, שתעשה משהו. יולי שלה מכניע את טרויה, דופק את הקיקלופים ואת המכשפות, משגע את הסירנות, הופך עולמות. ולמה היא מחכה? שהפישר שלה טלמקוס יגדל, הוא כבר יפתור את הבעיות, אם יולי בסוף לא יחזור. בא לי לחנוק את הרכיכה הזאת. על שמה אני נקראת? זאת החוכמה האולטימטיבית של האישה מאז הומרוס ועד היום? לחכות ולקוות, זה מה שאומר מונטה קריסטו לאהובה שלו, זה מה שיולי שלי אומר לי כשאני רוצה להתערב. מה כבר מורה מטומטמת שבקושי גמרה סמינר יכולה להבין בעולם העסקים הקשוח של הגברים. אבל אל תדאגי סימהלה, אנחנו נחבר גרסה חדשה לאודיסיאה, נראה לסבא הומרוס העיוור, שבחיים שלו בטח לא ראה אישה על אמת, מה זו אישה מודרנית, נחבר את האודיסיאה הפמיניסטית של המאה העשרים ואחת.

סימה - ומה עם יולי, את באמת לא מתכוונת לשתף אותו? הוא ישתגע אם הוא יהיה מחוץ לתמונה, והוא בחיים לא ירצה לסכן אותנו.

נלי - יולי, עם כל ההשכלה והאינטלקטואליות שלו, הוא עדיין מצ'ואיסט מצרי, שראה את אמא שלו כזו קטנה ליד אבא שלו. אמא שלו בחיים לא יצאה לעבודה, ובעלה היה תמיד הדומיננטי בבית. איך שהוא היה בא הביתה, היא הייתה מביאה לו את הפנטופלות, וכשזרק אותן עליה מדי פעם, היא רק הייתה מנגבת את האבק שלהן עם הדמעות שלה, ואומרת שכן צריך להיות.

סימה - מי שמדבר. את לא רחוקה מאמא שלו. את אולי לא מביאה לו את נעלי הבית והוא בוודאי לא מרים עליך יד. אבל ביסודו של דבר, גם אצלך יולי והילדים מעל לכל. והם בטח מעל לקריירה הקטנה שלך כמורה, שבאה כל יום הביתה באחת בשביל להאכיל את המשפחה, לקרצף את הבית ולעשות שיעורים עם הילדים. את לא בדיוק הסמל של האישה המשוחררת.

נלי - תכנתו את אמא שלו ואותי באותה צורה, זה נכון, אנחנו הרי מאותו מוצא. אבל כל השנים בישראל נתנו בכל זאת את אותותיהן בי והתבגרותי. החודשים האחרונים ביגרו אותי יותר מכל ארבעים השנה שקדמו להם. אם יולי היה צריך להגיע אל פי התהום בשביל להחליט את ההחלטות הנכונות, גם אצלי קרה אותו התהליך ואני עכשיו מכירה את עצמי הרבה יותר טוב.

סימה - הוגו כבר אמר שהאדם מגיע להכרת עצמו רק מבעד לסבל. גם אני למדתי שיעור מאלף, אבל לא הייתי מעיזה לעשות משהו בלי לשתף את יולי.

נלי - הוא מעולם לא יסכים למה שאני מתכוונת לעשות ולכן לא אשתף אותו. זאת אחריות שלי והגיע הזמן שאקח את הגורל של שנינו בידיים. יוליסס שלי תש כוחו וכהו עיניו. מה שהוא עבר יכול היה להכריע גם אנשים חזקים ממנו פי אלף. הוא הולך ונגמר לי מול העיניים ואני חוששת שיקרה לו משהו אם לא אפעל מהר. הוא עוד יכול להתאבד, לקבל התקף לב או להישאר נכה ברוחו לכל ימי חייו. אני חייבת להציל אותו ולא משנה מה הקורבן שאצטרך להקריב. אני ארד להאדס, כמו אורפיאוס שהציל את אורידיקי, אחרי שמתה מנשיכת נחש. גם הנחשים האלה הכישו את יולי, בדיוק כמו שעשו לממציא שלהם שחיסלו אותו. אבל, אני אוציא אותו מהאדס, מסדום, מכל מקום, בלי להתבונן לאחור, עד שאביא אותו לחוף מבטחים, לארץ החיים. אהיה מוכנה אפילו להשתתף בבקחנליות, להפוך למינאדה, להתמסר לפולחן של דיוניסוס באקסתזה שלוחת רסן, למכור את גופי ולהקריב את מה שחשוב לי יותר מהחיים - את התום והטוהר שלי, הכל - רק בשביל לקבל אותו חזרה. כי אני אוהבת אותו עדיין, למרות הבגידה שלו שכל כך הכאיבה לי, ואין מחיר שלא אהיה מוכנה לשלם בשביל להציל אותו! אין לו למסכן שום דרך לצאת מהסבך בלי עזרתי, הוא בעצמו אמר לי שנגמר לו הסוס. בטרגדיה היוונית, כשהעלילה הייתה מסתבכת, היה המחבר משתמש בטריק העתיק ביותר של DEUS EX MACHINA. זאוס בכבודו ובעצמו היה יורד מהאולימפוס ופותר את סבך העלילה שבני התמותה המסכנים לא יכלו לפתור בעצמם. רק שכאן זה לא יהיה זאוס, זאת תהיה אתינה, שכמו באודיסיאה, באה תמיד לעזרת יוליסס, והצילה אותו ברגעים הקריטיים ביותר.

סימה - (בצחוק) ומאיפה תמצאי את אתינה, יש ליולי עוד מעריצה חוץ משתינו?

נלי - את רואה אותה לנגד עיניך. אתינה הרי לובשת צורה ופושטת צורה ומקבלת את דמות גיבורי העלילה בהתאם לצורך. אז מרגע זה היא השתלטה על הדמות של פנלופי, בשביל להציל את יוליסס ולהילחם בפוסידון, דודה שנוא נפשה, אחי אביה - זיאוס. אז מה יותר טבעי שהיא תרצה להתנקם בדודי, שחושב את עצמו לפוסידון ואנחנו נעשה ממנו פוסיקאט. כמו אז גם היום, אתינה תמיד מנצחת את פוסידון. אבל הפעם, אתינה לא יוצאת למערכה לבד, היא כרתה ברית עם אפרודיטה היפה, לשעבר קליפסו, וביחד הן ינצחו את כוחות האופל.

סימה - (מחבקת את נלי) אתינה מתוקה שלי, אם מלכתחילה היינו כורתות ברית ולא מתחרות על חסדי הגברים, כל מלחמת טרויה לא הייתה קורית והיינו מחלקות את התפוח בינינו. פריס הטיפש לא היה מקבל ממני כפרס את אהבתה של הלנה, ומנלאוס הקורנוטו שלה לא היה אוסף את החברה' בשביל לרדוף אחריהם עד טרויה.

נלי - את רואה, קינאה מובילה לבגידה, שמובילה למלחמה. זה תמיד אותו הסיפור. אבל אנחנו נשבור את מעגל הקסמים ואתינה תרשה לאפרודיטה להתחלק בתפוח.

סימה - אני מסכימה בשתי ידיים, כי מה שזכיתי לקבל עד עכשיו מהתפוח שלך זה רק את הקליפה, כי זה מה שמגיע לקאליפה היפה... (צוחקת צחוק טוב)

נלי - (בצחוק) לתת לך חצי מהתפוח אני לא מוכנה, אפילו לא בשביל למנוע מלחמה, אבל להשאיל לך אותו מדי פעם לסוף שבוע זה יכול להיות רעיון לא רע.

סימה - (במבוכה ובתקווה) את באמת מתכוונת למה שאת אומרת, כבר לא איכפת לך?

נלי - (בקול תקיף) אני מתכוונת שאם תנסי עוד פעם אחת לרמוז ליולי, ואפילו במבט, שאת עוד מעוניינת בו, אני נשבעת לך שאני אבוא אישית, אני נלי, לא אתינה, ואנעץ לך פגיון בלב. שלא תחשבי שכל הרומנסות הספרדיות על הנשים הנבגדות נכתבו על גיבורות מהמיתולוגיה. הן מבוססות על מקרים אמיתיים שקרו לאורך מאות בשנים. אצלנו הס'טיות, נאמנות זה לא צחוק. אם הבעל בוגד, קודם כל הורגים את הפילגש ואחר כך...סולחים לבעל!

סימה - (בלהט) נלי, אני נשבעת לך, אני גמרתי עם הפרשה הזאת של יולי! אנסה להסתדר עם הבעל הפלנץ שלי ואם זה לא יעזור, אתגרש ואמצא לי מישהו פנוי. אני התחשלת בחודשים האחרונים ואני אשאב כוח מהבן שלי ומהידידות החדשה בינינו. אני מוכנה לעשות כל מאמץ בשביל לעזור לכם לצאת מהפלונטר. כי הם הפכו אותי עכשיו לחלק אינטגרלי מכם, בהשמצות אם לא במציאות. זה ה- MENAGE A TROIS המתסכל ביותר, שיכול להיות. אבל במקום להפריד בינינו הם קשרו אותנו יחד לאותה ספינה ואני משוכנעת שבכוחות משותפים נתגבר עליהם.

נלי - קודם כל, נחגוג ליולי יום הולדת 50, בשקט, בתוך המשפחה. אני לא רוצה לגרום לו זעזועים, הוא מאוד חלש ואני חוששת שיקרה לו משהו. בינתיים כל אחת תחשוב מה לעשות ונראה איך אנחנו נתקדם הלאה.

תמונה שביעית

בסלון של דורון. נוכחים יולי, נלי, דוד, דנה, מעט מאוד אורחים - המשפחה המצומצמת וכמה ידידים. אין קישוטים, פרט לכרזה אחת מאחורי הבמה עליה כתוב - מזל טוב אבא ליום הולדתך ה-50. אין מוסיקת רקע, יש רק מעט כיבוד על אחד השולחנות הצדדיים. מסיבה עצובה, שמחת עניים, כקונטרסט מובהק למסיבה העליזה בראשית המחזה.

נלי - (בקול חנוק) התכנסנו כאן בחוג המצומצם של המשפחה והידידים הקרובים באמת, לחגוג את יום ההולדת החמישים של בעלי האהוב. יולי, אני מאחלת לך את כל הטוב שבעולם, שתהיה לנו בריא ותצליח בכל דרכיך. מי ייתן ואזכה לחיות לצידיך בחמישים השנים הבאות, ואמשיך ליהנות מהאהבה הרבה שאתה מרעיף עלי ועל הילדים. כל יום אני אוהבת

אותך יותר, ביום הדבש וגם ביום העוקץ (מחניקה את הדמעות), ומודה לאלוהים שאתה איתנו. תודה לך על הפרגון שלך, על הנתנה שלך, על הפיכחות והחכמה שלך. אתה תמיד מעניין ומקורי, רציני ויצירתי, יוזם ומנסה. אתה ממש הבעל המושלם, נאמן לי, לילדים, למשפחה ולחברים, שאפשר תמיד לסמוך עליך בעת שמחה כבעת צרה. (הדמעות זולגות מעיניך, הפסקה ארוכה, יולי מנגב בהיחבא דמעה מזווית העין).

דנה - (מביאה מטפחת לנלי ומנגבת לה את הדמעות) די אמא תפסיקי, בחייך, זה יום הולדת של אבא. צריך לשמוח, לא לבכות!

נלי - (מתעשתת) למרות החזות הקשוחה שלך, אתה מפנק את הילדים הרבה יותר ממני, מזדהה איתם, מקשיב ומייעץ להם כשווה אל שווים, ומשתדל לחנך אותם בדרכי נועם. אני חייבת לספר לכם, שבכל פעם שדודי או דנה לא ישנים בבית, שמתי לב שהכרית שלהם זזה בלילות. מכיוון שאני לא מאמינה ברוחות, עשיתי מארב באחד הלילות וראיתי את יולי מתיישב על המיטה ומנשק את הכרית, כמו שהוא רגיל לנשק את הילדים לפני שהם הולכים לישון. כי יוליסס הגיבור כשמדובר בטלמקוס בנו או בביתו הקטנה, הוא רך כטלה.

יולי - רק אל תספרי להם מה אנחנו עושים אחרי זה, כשסוף סוף הילדים יוצאים מהבית, ואילו כריות אני אז מנשק... (צחוקים)

מתחילים לשמוע את WE SHALL OVERCOME בביצוע ג'ואן באז, את שיר הקרקס בביצוע חווה אלברשטיין ואת השיר IL FAUT SAVOIR בביצוע שארל אזנבור.

נלי - רק כשיולי יוצא מהבית, אל קרבות הרחוב ואל מסעותיו הרחוקים, הוא עוטה את שריון הקשקשים ונלחם כאריה ו...באריה, על פרנסתו, כבודו ומקומו תחת השמש. זה לא סוד שעברנו לאחרונה תקופה קשה (דמעות זולגות מעיניך), אבל נשארנו חזקים ואיתנים כסלע. הרבה חברים עזבו אותנו, הרבה קולגות, אבל אלה שנותרו יקרים לנו פי כמה. כי A FRIEND IN NEED IS A FRIEND INDEED. לא קל לחיות במדינה שלנו, השחיתות הולכת ומתפשטת ומשחיתה כל חלקה טובה. יש כאלה שטומנים ראשם בחול ומעדיפים לא לראות, יש כאלה שבורחים לחו"ל כי לא סובלים את הסרחון, אך הרוב מצטרף לחינגה ועט על הפגרים. יולי, שייך לזן אחר, ההולך ונכחד, של אלה שלא מהססים לעמוד ולהתריע בשער. גם אם מקדמת דנא סוקלים באבנים את נביאי האמת, גם אם לועגים ובורחים מהם כמו מפני מצורעים. אבל יולי לא שותק, הוא עומד על שלו, מזהיר את האחרים, למען לא יפלו בבורות שהוא נפל בהם. כי בקרקס של החיים, האנשים הקטנים עומדים בתור לגלות איזה סוד כמוס. אולי הם חושבים שיגלו את סוד ההצלחה, הזכיה בפיס, ההתעשרות הקלה בבורסה... והסוד הוא שבתוך האוהל הענק יושב לו בריון, מזן הנפילים, מהשולטים האכזריים, מקברניטי המשק... וכל מי שנכנס לאוהל, האיש הפשוט, העמך, הפרייעאר, שחושב ולו לרגע שיוכל להתחלק עם הבריונים בעושר, בשררה, בפריבילגיות... חוטף סטירה אדירה בפנים! והאיש הקטן בורח מהר ולא מספר דבר לאחרים. לא יאמינו לי, לא יאזינו לי חושב מי שחטף. הם לא הזהירו אותי, אז למה לי להזהיר אותם עכשיו? והבריון ממשיך לפגוע, אבל איש לא מתלונן, והלב נשבר בפנים לראות בין המחכים בתור את כל הילדים הקטנים. אי אפשר לעצור בעדם, הם שומעים רק את עצמם, אף אחד לא לומד מאף אחד...

יולי תופש את ראשו ומכסה את פניו. דוד ניגש אליו.

דוד - תהיה חזק אבא, אנחנו כולנו אתך, אל תדאג עוד נצא מזה!

נלי - ובכל זאת, יולי קם והזהיר ושילם את המחיר, מחיר כבד. עזב מקום עבודה מושחת, וכאשר השחיתות הגיעה אליו גם בתור עצמאי, יצא באומץ להילחם בכל הקיקלופים, גם אם הם בני אלים. למען עצמו, למען משפחתו, למען האחרים שלא מוכנים לשמוע, למען עתיד טוב יותר, נקי יותר, צודק יותר לכולנו... רק שמור על הבריאות שלך יולי, אני יודעת שעברו עליך חודשים קשים, מהקשים שידעת מעודך. אתה נהגת לתרגם לי את השירים האהובים עליך של אזנבור, ואני שרציתי לדמות לך בכול, הטמעתי אותם בתוכי. אני נזכרת עכשיו בשירו IL FAUT SAVOIR, שבו הוא אומר שצריך להישאר קר ושקול כשהצרות ניתכות עליך, כשאתה נעזב לנפשך. הוא יודע, הוא מבין, אבל הוא לא מצליח להתגבר על כאבו, כי הוא חד מדי, הוא לא מצליח להשתיק את ליבו, כי הלב כבר מת. אין כאב חזק יותר מכאב של בגידה של אהובה, של אהוב... (נלי בוכה בכי חזק קורע לב, יולי בוכה אף הוא. הפסקה ארוכה. אחר כך נלי מתעשתת) אין כמו כאב על בגידה של ידידים, של קרובים. יולי אהובי, אני יודעת שקשה לך, שלא תמיד אתה מסוגל להישאר קר ואדיש, כמו שהיית כשנלחמת נגד אויבים. כי להילחם נגד אויבים זה קל, הקושי הוא להילחם בידידים, או בכאלה המתחזים כידידים ומחביאים את הפגיון בתוך הכיס של הטקסידו. צריך ללמוד להחניק את הדמעות, ללכת קדימה מבלי להביט אחורנית, על מנת לא להישאר בממלכת הרפאים, לא להפוך לנציב של מלח... (מתפרצת בבכי, הפסקה ארוכה, יולי מאוד מתרגש ניגש אליה)

יולי - די, נלי, זה לא עושה לך טוב, תפסיקי עם זה, בפעם אחרת.

נלי (כובשת את דמעותיה, בקול שבור) אני כבר גומרת. יולי, אתה תמיד תוכל לסמוך עלי, אני תמיד אהיה לצידיך, אשאר נאמנה לך, כי אתה הגדול מכולם, בשבילי תישאר תמיד גיבור נעורי ואף אחד לא יצליח לקצץ את כנפיך. כי את הכנפיים אני הדבקתי לך ומאז שנישאנו למדנו לרחף באושר ובאהבה מעל לכל צרות היומיום, מעל לכל הבלי העולם הזה. גם אם הניצחון לא נראה באופק, אתה את המלחמה שלך כבר הכרעת, אתה נתת את הכיוון, אתה הראית את הדרך. כי הניצחון הוא בנחישות, בעוז, בעצם הרצון לצאת למלחמה כנגד כל הסיכויים. עצם העובדה שיש עוד צדיק אחד בסדום, יכולה להציל את העיר כולה מאבדון. זהו הניצחון האמיתי, זה מה שנותן לנו את האמונה כי כוחות השחור לא ישתלטו על הארץ הזאת. וגם אם כל האורות ייכבו בה, עדיין תישאר קרן אור אחת במקום אחד קטן, בדירה צנועה, בבית חם ואוהב. כי את הלפיד הזעיר שלנו - אף אחד לא יצליח לכבות...

דממת מוות משתררת. יולי מרותק קפוא על כיסאו. נלי ניגשת אליו ומנשקת אותו בחום, דוד ודנה מנשקים ומקיפים אותו משני צדדיו.

יולי - (מאוד מתרגש, קרוב להתמוטטות, תשוש ושפוף, הוא מדבר בצורה מקוטעת עם הפסקות ארוכות בין המלים, כאילו שאובד לו חוט הזיכרון. הוא רק הצל של האדם הבוטח של המערכה הראשונה) נלי, רק עכשיו אני מבין מה משמעות הברכה שמברכים את הזוג הצעיר לדבוק יחדיו בטוב וברע, במעלות ובמורדות, באביב ובסתיו. כי בחודשים האחרונים התגלית בכל גדולתך, היית כסלע איתן לצידי ונתת לי את הכוח להמשיך ולהילחם. הכלבים יכולים להמשיך לנבוח, אבל השיירה שלנו תמשיך להתקדם, כי יש לנו עוד אומץ, יש לנו עוד כוח. לי יש את הפריבילגיה שלא הייתה ליוליסס, שנזקק לעשר שנים ולכל צבאות יוון על מנת להכריע את טרויה. אני זכיתי שפנלופי תילחם לצידי במאבק נגד כוחות השחור, נגד

אימפריית הרשע. אתך אני משוכנע שננצח לא בעשר שנים ואפילו לא בעשרה חודשים, אבל הרבה לפני זה, כי עם אשתי הנאמנה, מנה, מנה....

יולי נחנק, מתמוטט, אוחז בלבו בחוזקה. כולם עטים לעזור לו, המולה גדולה.

נלי - (בצרחה קורעת לב) לא, יולי, לא, לא! (היא מתחילה להנשים אותו מפה לפה)

דנה - (מתייפחת כמו תינוקת) אבלה', אני צריכה אותך, אני כל כך קטנה, אני אוהבת אותך.

דוד - (בודק את הדופק של יולי, ניגש מיד אחר כך לטלפון) מגן דוד אדום, תשלחו מיד אמבולנס, אנחנו חוששים שהוא קיבל התקף לב, יש לו דופק מאוד חלש, עושים לו הנשמה. (בצרחה) תבואו מהר, כל שניה חשובה!

ברקע שומעים מחדש את שירו של אזנבור.

מסך

נלי דורון

מחזה בחמש מערכות

מאת

יעקב קורי

חלק שלישי בטרילוגיה

אפילוג - הגאולה

מערכה חמישית

כמה שבועות מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

בחדר השינה של דורון. יולי שוכב במיטה, נלי יושבת לצידו. ברקע נשמע השיר חיוכים של חווה אלברשטיין.

נלי - אני משביעה אותך, תפסיק לחשוב על זה, אתה רוצה לקבל עוד התקף לב, אתה רוצה לחסל גם אותי? די, תפסיק, עם המלחמה הזאת, זה יהרוג אותך! תראה מה זה עשה לך, זה לא מספיק לך? הבטחת לי שאם אטיל וטו, תפסיק עם זה, אז הנה אני מטילה, אני אוסרת עליך אפילו לחשוב על זה. אתה מחר יורד לאילת, תנוח, תסתכל על החתיכות, אבל אל תתרגש יותר מדי מהציצקס' של השבדיות, תזכור מה שהרופא אמר לך. אני מבטיחה לך שהגאולה בוא תבוא, היא קרובה, היא תגיע, גם אם לא תצטרך לנקוף אצבע. יש אלוהים בשמיים ששומע את זעקת לבך הקרוע, ואם הוא לא שומע מספיק חזק, אני אדאג שישמע ויעשה. אבל, אני משביעה אותך, תרד מכל העניין, אחרת זה יגמור אותך.

יולי - את יכולה לאסור עלי לפעול, אבל אינני יכול להפסיק לחשוב, זה יותר חזק ממני. רק שאת לא תעשי שום צעד קיצוני כשאהיה באילת. אם את רוצה לדבר עם הדוד שלך, תיזהרי ממנו, הוא מסוכן. ושלא תיגררי למעשים לא חוקיים, כי אני לא צריך אישה בבית סוהר. זה נראה לי חשוד שאת מרחיקה אותי ואת מתנהגת בכזו קרירות, אני מכיר אותך כבר עשרים שנה ואני מריח שאת זוממת משהו.

נלי - (מסתכלת באי נוחות אל הקירות כחוששת מהאזנה) אני נשבעת לך שאני לא זוממת שום דבר, אמרתי לך שאני עם החברה' האלה גמרתי, הם לא שווים שנקריב בשבילם את החיים. הייתי אתך כל יום וכל לילה כבר כמה שבועות בבית החולים ובבית. אני גם זקוקה לקצת מנוחה ואני נהנית להיות בבית שלי. דנה במחנה הצופים ודודי בטירונות, כך שאהיה לגמרי לבד. אני גם צריכה להיות בכוננות, כי אם דודי יתקשר מהצבא ויצטרך משהו, אני חייבת להיות בבית. ואם יתנו לו אפטר, אני אסע לקחת אותו מהבסיס ואכבס לו את הכביסה המלוכלכת.

יולי - אפרופו כביסה מלוכלכת רק שלא יבואו לך רעיונות לעשות לי איזה רבאנש קטן, כשאהיה באילת. אני יודע שאסור לי עדיין לספק לך את עונתך, אבל תתאזרי בסבלנות עוד כמה ימים עד שאחזור לעצמי.

נלי - (באי נוחות) תתבייש לך, לדבר ככה לאשתך, אחרי כל מה שעשיתי בשבילך, מה אתה חושב שאני?

תמונה שניה

בחדר השינה של דורון. נוכחים אלי ונלי. על שידה ממול למיטה עומדת מסרטה על כן, לידה טייפ ממנו שומעים הקלטה של השיחה של יולי עם הסוכן ביוון: "... אבל את הכסף לתביעה ולמשרדי החקירות, אתה תצטרך להשקיע, אתה והחברות האחרות שאיתרתי ושהפסידו כסף בפרשה...". נלי ניגשת למסרטה ומתחילה להפעיל אותה. היא מפסיקה את השמעת ההקלטה. אלי מתחיל להתפשט לאט לאט, ונשאר עם גופיה ותחתוני זלמן מיושנים ואפורים. הוא מתיישב על קצה המיטה. נלי מוזגת יין אדום, שניהם משיקים כוסות בזרועות משולבות ושותים.

נלי - יולי למעשה כבר לא מתפקד כגבר מתחילת הפרשה. יצר הנקמנות לקח לו גם את התיאבון המיני. הוא כל הזמן חושב על איך לדפוק אתכם במקום על איך לדפוק אותי. כשכבר התעלסו פעם או פעמיים זה היה כמו צל חיוור של מה שהיה פעם, אז העדפתי להפסיק עם זה. מה ששבר את גב הגמל של הבדווים, זה כשסיפרת לי איך הוא כבר בוגד בי חמש שנים עם סימה ואיך עשה לה ילד. העמדתי פנים שאני מאמינה ללוקש שלו שזה היה חד פעמי, רק שבועיים של שכרון חושים בפריס, וכל הבולשיט. אבל בלב שלי אני יודעת שאתה צודק. הגילוי של הבגידה והמלחמה חסרת הסיכוי שלו נגדכם היו כבר יותר מדי עבורו והוא התמוטט, ואחרי התקף הלב שלו הוא הפך להיות שבר כלי.

אלי - מידלה', את אישה צעירה בשיא אונך, רק בגיל 40 מגיעים לשיא האורגאזמה. אני עוד אוציא ממך את הנמרה שהייתה חבויה כל השנים עם יפה הנפש שלך. אמלך' פצלה' יש לו לסגפן שלך, שמוק חלבי! את צריכה ריגושים שרק אני אוכל לתת לך.

נלי - בדיוק בשביל זה פניתי אליך. אתה היחידי שהעזת להציע את עצמך, כל כך התעקשת שבסוף אמרתי, למה לא? אם יולי מרשה לעצמו להתפרפר על ימין ועל שמאל, אז למה לא אני. אם לא אעשה את זה עכשיו, אימתי? כשאהיה בת 80, בבית האבות? אני אישה בשלה, אני נקרעת מתשוקה והטבע החייתי שלי דורש את שלו. גם לי מגיע קצת הנאה מהחיים, נשבר לי להיות הילדה הטובה מלאריסה, רעיה טובה, אמא טובה, מורה טובה. מה יוצא לי מזה? אתה הראית לי שאני עוד רצויה, שאני נחשקת, שאני בשבילך צעירה ויפה. באיזה שהוא מקום נמאס לי מהאופי הסגפני של יולי, אז עברתי מהמחנה של סוקרטס ואפלסון למחנה של דיוניסוס.

אלי - אל תשכחי להגיש את כוס התרעלה לסוקרטס ואז נישאר רק שנינו.

נלי - בשביל מה, מה רע לך עם הסידור הזה, מה אתה צריך להתגרש מאשתך השמנה עם מזונות וסקנדלים. גם לי לא נוח להתגרש עכשיו מיולי. אני עדיין לא יודעת אם אני אוהבת

אותו או לא, למרות שאת הקריירה שלו בתור מאהב - אתם חיסלתם. פירקתם אותו מכלי הזין והשארתם לו חתיכת בשר קטנה וחמודה כמו תוסיק של תינוק.

אלי - אז למה כל השטיקים האלה עם הקלטות והסרטים. מה, את לא מאמינה לי שאני אשמור את הפרשה שלנו בסודיות, אני הרי ג'נטלמן!

נלי - בשלב זה אני לא רוצה שהרומן בינינו יתגלה. יש לי ילדים צעירים ואם יודע לילולי, הוא עלול עוד לרצוח אותי. אתה יודע שאצל הבדווים כבוד המשפחה הוא ערך עליון. הוא יכול להתפרפר עם כל העולם, אבל שאף אחד לא יעיז לגעת באשתו. אז, אני יודעת שאתה פטפטן, ואוהב להתרברב בכיבושים שלך וחופן מזה אתם מקליטים כל מה שאנחנו אומרים אפילו ברגע זה, כמו שהוכחתם לי כשנתתם לי את הקלטות והתמונות של יולי וסימה. לכן, הדרך היחידה לשמור על הפה שלך סגור זה שנבצע עסקה כמו שני אנשי עסקים, כמו שאתה רגיל. תחשוב שזה המחיר הצנוע שאתה צריך לשלם בשביל שירותי המין שלי. הרי אמרת לי במסיבת ההפתעה שאתה מוכן לכל עסקה, רק שאנקוב במחיר.

אלי - תמשיכי, תמשיכי, אני אוהב את הראש שלך, זה מתחיל למצוא חן בעיני.

נלי - אנחנו נסחר בסקס, אתה הרי לא מצפה שנתאהב או משהו כזה, עברנו את הגיל. אתה תיתן לי את כל הקלטות הלא חוקיות שהקלטת את יולי אצלנו ובכל המקומות האחרים ואני אתן לך להסריט את ההתעלסות בינינו. אתה תוכל לגרום לכך שיולי ירצח אותי אם יגלה שבגדתי בו ועוד אתך, עם האויב הגדול ביותר שלו, כשהוא שוכב תשוש אחרי התקף לב. במקרה הטוב, הוא יזרוק אותי לרחוב בלי כלום, כשהילדים שלי בזים לאמם הזונה. ואילו אני מצידי, אוכל אולי להושיב אותך בבית סוהר על זה שביצעת הקלטות לא חוקיות. אני יודעת שאתם לא כל כך חוששים מזה, כי אתם כבר רגילים. אבל הרי לא תיתן לי דברים אחרים, כי לא עשו אותך באצבע. אנחנו עושים דיל, כמו שני אנשי עסקים, עיסקה עם ערביות ובטחונות, כי מילת כבוד זה הרי לא מטבע עובר לסוחר אצלכם. NOTHING PERSONAL!

אלי - (קם בפתאומיות מהמיטה ורץ לבדוק אם יש מישהו שמסתתר בארון) טוב, תמשיכי...

נלי - (מתפרצת מצחוק) מה חשבת, אילו שלדים חשבת שאני מסתירה בארון? או שחשבת שיוליסס וטלמקוס מסתתרים שם ותכף יצאו עם חרבות שלופות ויהרגו אותך? תירגע חביבי, שלחתי את יולי לאילת, דנה במחנה הצופים, וטלמקוס המסכן בטירונות. רציתי שנישאר לבד בבית ונוכל להשמיע שאגות כמה שנרצה, עד שנפוצץ את האוזניים של טכנאי ההקלטות. אנחנו הרי לא חיים בתקופת המיתולוגיה, אלא בסוף המאה העשרים וסטוצים כמו שלנו הם מעשה של יומיום. תאמין לי, יולי גמר את הסוס שלו אצלי אחרי שהוכחת לי שהוא בוגד בי. אז תראה את האקט שלי כהבעת תודה, או כנקמה, או איך שתקרא לזה. אבל אני באמת רוצה לשכב אתך ולהרגיש פעם אחת ולתמיד מה זה גבר אמיתי. אתה הרי יודע שיולי היה הגבר הראשון שלי ואני מרגישה שפספסתי משהו ענק.

אלי - ומשהו ענק באמת תקבלי בובלה! משהו ענק שתצרחי: "די, די, אני לא יכולה יותר!", ותלחשי לי: "עוד, עוד, אלי שלא ייגמר לעולם!"

נלי - אז אתה מסכים לעסקה? אתה תהיה בידיים שלי ואני אהיה בידיים שלך, תרתי משמע. אתה תספר הכל ליולי אם אפסיק להיות הפילגש שלך ואני אאיים עליך בקלבוש אם תפטט יותר מדי. מין מאזן אימה או זימה, יד רוחצת יד, וגוף נדבק לגוף. עסקים וסקס, כסף ומספרים, סביב זה כל העולם מסתובב ואני מצטרפת למעגל. ועל מנת שהסרט של ליל הזנונים הראשון שלי לא יישרף, כמו זה של ליל אובדן הבתולים שלי, אני אפקיד אותו אצלך למשמרת.

אלי - ירדת מהפסים ממלה', אבל לא איכפת לי. כל עוד שהרכבת שלך מגיעה לתחנה שלי, אני לא שם קצוץ, ואני מסכים להשאיר אצלך את סרטי ההקלטה. אבל מספיק פטפטנו, תתפשטי כבר, תני לי למשש את הסחורה שקניתי ובואי פה על יד דיוניסוס החרמן שלך שיראה לך מה זה הילולה שלא ברא השטן.

האור הופך לאפלולי ונותן תחושה של אווירה חלומית, לא מוחשית. אלי קם מהמיטה ושולף מבגדיו מטה קסמים. מתחילים לשמוע את הארייה LE VEAU DOR, על עגל הזהב, ובעקבותיה את מחול השטן ET SATAN CONDUIT LE BAL, מתוך המערכה השניה של האופרה פאוסט של גונו.

אלי - מה חשבת, מידלה', שאני סתם אכניס אותך למיטה כמו איזה תיש? לא, ממלה', אצל אלי את תקבלי סקס בקלאסה. אני לא יבש כמו צנון, שמרים את הפילגשים שלי באיזה מלון מפוקפק בשאנז אליזה. זה מתאים לחנונים כמו יולי לעשות את זה בשדרות אלישע האלוהיות ולמות משעמום. אצלי כשבוגדים, אז הריר נוזל עד הסוף! תשחררי את חגורות הצניעות, נלילה', כי את עולה עכשיו לאייר פוקס, שיביא אותך בטיסה ישירה למרומי הר קיתירון. שם מחכות לנו כבר בהיכון כל המינאדות המשולהבות, הסטירים היפיפים, הסנטאורים הסקסים והנימפות החרמניות. אנחנו טסים להשתתף בבקחנליה עסיסית ותהיי אורחת הכבוד של עבדך הנאמן דיוניסוס ושל ידידו בנפש, מפיסטופלס. אני אלמד אותך לעשות חיים, לשכוח מהכל ולהפוך לאחת משלנו... (צוחק צחוק פרוע ונוגע במטה הקסם שלו במיטה)

האורות כבים. בצידי הבמה רואים באור אפלולי, מינאדות וסטירים עסוקים במחול אורגייטי סוער לצליל פאוסט, כשמפיסטופלס, עם גלימת קטיפה שחורה מנצח על המחולות והמוסיקה. נשמעים בעירבוביה, צחוקו השטני של מפיסטופלס וצחקוקי התאוה של המחוללים. נלי מגיעה בלבוש לבן, קצרצר וחושפני. היא עדיין המומה ונבוכה, כשהיא נזרקת מהאחד לשני על ידי המחוללים, המתגפפים איתה לצלילי ולס השטן. בינתיים התחלפה התפאורה בבמה המרכזית ובמקום חדר השינה של דורון, אנו נמצאים על הר קיתירון. על ההר ניצב מקדש יווני חצי הרוס, כשבמרכזו פסל של עגל מזהב, ובגן יש ספסלי אבן, פסלים, עצים ודשא. בהדרגה, המוסיקה מתחלפת לקטעים מתוך אורפיאוס בשאול והלנה היפה של אופנבאך. בין העצים מסתודדים זוגות זוגות בתנוחות של אוהבים - סנטאורים ונימפות, מינאדות וסטירים. מדי פעם מופיעים אליים מהאולימפוס, אפרודיטה, ארוס, הרמס, ארס, אפולו, אדוניס, גרציות ומוזות. לפתע מופיעה נלי, שלובת זרוע עם אלי, הלבוש כמו דיוניסוס עם שלמה ארוכה, כשלראשו עלי גפן ואשכולות ענבים. מאחוריהם פוסע לאורך כל התמונה יולי, הלבוש בחלוק של בית חולים והסוחר איתו עמוד אינפוזיה, כשהוא מתבונן המום במעשיהם. נלי ודיוניסוס משחקים במחבואים ובמשחקי אהבה, והם משוחחים תוך כדי המשחקים. מדי פעם, נלי ניתקת ממנו ומתגפפת עם סטיר, עם הרמס, או עם נימפה. כל

התמונה מתרחשת באווירה של חלום והזייה, כשאורות פסיכאדליים, מוסיקה עליזה של אופנבאך ועשן כמו של סם, תורמים לשילהוב היצרים בבקחנליה הסוערת שעל הבמה.

נלי - (במתיקות) אתה רואה, דיוניסוס תמיד משיג את שלו בסוף. אתה צוחק על עצמך שאתה נראה כמו סטיר ויש לך פרצוף של צפרדע, אבל אני רואה בך רק את החבר'מן שתמיד עושה שמח, מתבדח עם כולם וחרמן עם כולן. (מצחקקת) הו, הו, אני רואה שלא סתם אתה נאה דורש, כי עם המנוף שאני מרגישה עוד תרים אותי גם לאולימפוס. לא פלא שהדוד שלי העדיף אותך על פני יולי, אתה קורצת מחומר של כובשים ויולי - מחומר של כבשים. הוא סתם אידיאליסט חסר תקנה שלא נולד בשביל העולם הגשמי שלנו. כשאתה איתי, אתה חזק ושואג כמו אריה, זאב ושועל גם יחד (אלי נוהם בקול החיות האלה). אבל יפה הנפש שלי, הוא רך, פועה ומתנהג כמו טלה (נלי מצחקקת ועושה מה-מה-מה) ... (בהנאה) אם יש לך טמפרמנט בעסקים כמו שיש לך במיטה, אתה בטח עולה עליו בכל המובנים.

אלי - אני מעדיף לעלות עליך בכל התנוחות. האידיוט הזה לא יודע איזה אוצר יש לו בבית. עוזב אותך בשביל סימה - איזו פרח'ה מהמעברה. תאמיני לי, היה איזה לילה שהתפתיתי להרים גם את הק'אליפה הזאת, הרגשתי איתה כמו עם זונה ובבוקר רציתי להקיא. אני חושב שבמיטה צריך קלאסה, אחרת כבר עדיף לי לשכב עם אשתי השמנה. מה אני אגיד לך מידלה', נראה לי שאת פנלופי מזן אחר ובמקום לדחות את המחזרים שלך 20 שנה, התהוללת איתם בבקחנליות, עם היין מהיקבים של יוליסס הפריע'ר, שהתגעגע אליך בגלות.

נלי - אולי תפסיק לקשקש, ותראה לי שאתה באמת אל, דיוניסוס, הרמס, הכל הולך. אני רוצה שתעמוד במילת הכבוד שנתת לי ותראה לי זיקוקי דינור, בסדר, בסדר, אתה עומד. תמשיך לקשקש, עוד, עוד, אלוהים, אלי, אלי... המוסיקה הולכת ומתגברת.

אלי ונלי מתעלסים בתוך המקדש, בין העצים, על הדשא, מאחורי הפסלים, תוך כדי משחקי אהבה. מדי פעם אלי גונח - "בואי אלי סוסה שלי", "תפתחי לי את השערים", "תכניסי את מלך הכבוד". המוסיקה נעשית יותר ויותר צורמנית, ככל שהרוחות של אלי ונלי, המינאדות והסטירים ושאר המשתתפים הולכות ומתלהטות בבקחנליה פיראית. מפיסטופלס מנצח על האורגיה, כשהגלימה שלו מתנופפת ברוח וצחוקו השטני משתלט על המוסיקה.

המוסיקה נחלשת לאט לאט, אלי ונלי מותשים מדברים בקול מקוטע. אלי יורד לאט מנלי.

נלי - (גונחת במתיקות) אלי, אלי, למה עזבתני? (צוחקים)

אלי - בובלה', עזבתי אותך, אבל השארתי במבצר הפרוץ שלך כמה אלפי חיילים קטנים שלי...

נלי - (בהכנעה) אני מרגישה כמו טרויה אחרי הכיבוש - פרוצה, הרוסה, כנועה ואנוסה. אבל גם משוחררת, מסופקת ומאושרת, כי לא יכולתי להתפלל לכובש כל כך נפלא. אתה המלך שלי, האדון שלי, אדוניס שלי. ואני השפחה שלך, שתספק לך את כל הפנטזיות הכי פרועות שלך!

אלי - (בסיפוק) אוה, ממלה', כמה שעשית לי טוב! אני מרגיש בעננים, באולימפוס! אז היה כדאי כל מה שעשינו ליולי, אחרת לא היינו מגיעים לרגע הזה. את גדולה, זה היה פיצוץ, כבר עשרים שנה לא היה לי משהו כזה. איפה הסתתרת כל השנים? אני כל כך שמח שדפקנו ליולי

את הצורה. ועכשיו דפקנו גם את אשתו של השמגג הזה. סוף סוף נפתח לך הראש אחרי שפתחתי לך את הרגלים. הליבידו שלך העלה אבק אצל הבדווי שלך. היום טיטאתי אבק של עשרים שנה, עשיתי לך סופת חול מכל מה שהצטבר במערה שלך, מתחת השרוואל הארוך שלך. יש לך פוטנציאל להיות מלכת הבקחנליות, לארגן אורגיות המוניות. אני אזריע אותך, אני אטייב אותך. את ואני, נהיה צמד חמד. אלי ונלי, נלי הנננקה של אלי.

נלי - ואתה האאאאלוהים של נלי. אתה הגבר שלי, גבר שבגברים. אבל, אני מכירה עכשיו רק צד אחד שלך, ואם אתה טוב בעבודה כמו שאתה טוב במיטה, אז אתה באמת אלוהים, מלך מלכי המלכים! אני כבר מתה שתכניס אותי לעניינים כמו שהכנסת לי לעניינים. אני אומנם האחיינית של אריה, אבל אני מרגישה מבוזזת עם יפה הנפש שלי. אני זקוקה לדיוניסוס רב אשכולות כמוך, קזנובה במיטה ומקיאבלי בעבודה.

אלי - מידלה' אנחנו נעבוד על זה. אני אגלה לך רבדים שלא חלמת שהיו אצלך. שלום כיתה א', זה מה שעשית עשרים שנה, איזה בזבוז! אני אקפיץ אותך ישר לפרופסורה. תראי ממלה' עולם העסקים הוא עולם מלוכלך, אבל מרגע שאת מסתגלת לסרחון, את כבר לא יכולה בלי הריח. אני רואה שהתפוח באמת לא נפל רחוק מהעץ של הדוד שלך. אז עם הגנים שלך והזרעים שלי נוכל להוליד אדם עליון שאיתו נכבוש את העולם. אני אלבש את דמותו של הרמס, אפרה את פנלופי המיתולוגית שלי ונוליד ביחד את פאן. יהיה לפאן החמוד, פרי אהבתנו, את הקרניים של יולי, את האוזניים שלי ואת חמשת הרגליים של תיש חרמן. חוץ מזה הוא יהיה דומה לך שתי טיפות מים ויהיה לו את פרצוף המדונה שלך, או מה שנשאר ממנו, אחרי הנשיכות של הלילה. אבל, אל תדאגי, אני אבנה בשבילכם אימפריה, איתי עוד תגיעי לירח, לשביל החלב! רק תיצמדי אלי, בובלה', אני עובד על זה שאריה יפרוש, המקק שהכנסתי לו לקפה היה רק אזהרה, אצלי הוא יבלע כל כך הרבה צפרדעים עד שיתפוצץ. יש לי תוכנית ארוכת טווח.

נלי - אני מתה על המוח הקרימינלי שלך...

אלי - אנחנו זוג מהשמים, ממש בוני וקלייד. לבעלך עשיתי התקף לב, לדודך אני מתכנן מוסר כליות. את הרי יודעת שהוא סובל מעצירות, אז אני בשקט בשקט מחליף לו את הכדורים, במשהו יותר חזק עד שבסוף הוא יתפוצץ בתוך ערמה של שיט!

אלי צוחק צחוק פרוע, נלי מצטרפת לצחוק שלו.

אלי - (משוחרר) ואחרי שניפטר ממנו, נשלח את הבדווי שלך לסנטוריום להתאושש יחד עם השמנה שלי. מגיע להם שיהיו ביחד, יפה הנפש עם עבת הבשר. ואם יפריעו לנו, נשלח אותם ישר להאדס. בשביל אשתי אני אשלח שני מלאכים, כי אחד לא יספיק לסחוב אותה כל כך רחוק. ואז נישאר שנינו עם החברה, הכסף והלילות הפרועים, או, אני כבר מחכה לרגע הזה, רק את ואני, ממש חלום ליל קיץ. את תהיי שיפחת המין שלי ואני אהיה הפייגן שלך, פיגעלה! אלמד אותך את כל רזי המקצוע, אהפוך אותך לכייסת הכוסיית! רק תני לי זמן, מידלה', תני לי זמן ונעוף ביחד יותר גבוה מהאולימפוס!

נלי - למה לחכות, אהובי, בוא נתחיל עכשיו, יש לנו את כל הזמן שבעולם. אתה תרביץ לי שיעור ואחר כך מספר, שיעור ומספר, סקס ועסקים, מספר ומספרים. תפתח לי עולם חדש, תהיה הפיגמליון שלי ואני אהיה הלייזה דוליטל שלך. תברא אותי בצלמך, דיוניסוס שלי!

מרגע שאלי מתחיל לספר שומעים את דבריו בצורה מקוטעת, כשהאור מתחזק שומעים אותו יותר טוב וכשהאורות עמומים, נשמעים רק מלמולים, על מנת לתת תחושה של שיחה ארוכה, ארוכה, אל תוך הלילה.

אלי - אז הפרשה עם יולי שלך זה היה משחק ילדים בשבילנו, הוא בכלל לא פונקציה. אנחנו הרצנו את המניות של מולקולה באמצעות חברת קש בליכטנשטיין, בשם פוסידון, שכל המניות שלה מוחזקות על ידי חברה נוספת שלנו באיי קיימאן, ועשינו ארביטראג' באמצעות חברה שלישית בג'רסי. כל הפרטים נמצאים בכספת שלי במשרד ורק אני יודע את הקוד שלה. (צוחק צחוק שטני) המספר של הקוד הוא ... תאריך יום ההולדת שלך! זאת בדיחה פרטית שלי. השמגג שלך יכול היה לפתור את כל הבעיות שלו, אם רק היה זוכר מתי נולדת! הרעיון הזדוני בא לי אחרי מסיבת ההפתעה שלך. אמרתי שזה יהיה רק צודק, אם נחליף את קוד הכספת בתאריך שבו נפגשנו עם הדס ושסימן את ראשית המפולת של יולי. ויולי המסכן פרפר כמו זבוב בקורי העכביש שטווינו מסביבו וכל הזמן הוא לא יודע שהוא יכול להשתחרר מהם רק אם יזכור את תאריך יום ההולדת שלך. גם אני עשיתי לו מסיבת הפתעה, אם כל ההפתעות, שבה הוא איבד את כספו, את פרנסתו, את המוניטין שלו, והכי חשוב את אשתו האהובה והנאמנה! (צובט אותה)

נלי - (גונחת בהנאה) אוי, כמה זה טוב כשאתה מכאיב לי! איזה רעיון מבריק היה לך, זה ילמד אותנו לעשות לי מסיבת הפתעה ולהזמין אליה את הזונה שלו. תוכנית אומנותית הכינו לי, בטח הם עשו חזרות על המיטה שלי! אבל, אני אעזור לך לטוות עוד ועוד קורי עכביש מסביבו, אני הרי מומחית בטווייה בפלך. אטווה כל כך הרבה קורים, שנשכב במיטה שלו ממש מול עיניו והוא לא יוכל לראות את זה. אך מה אנחנו מדברים על השמגג הזה, הוא כבר PASSE. תספר לי דברים יותר מעניינים, איך להצליח בעסקים, כמו שאתה מצליח במיטה.

אלי - כלל ברזל, אף פעם אל תעשה דברים בצורה ישירה, רק באמצעות חברות קש, אנשי קש, בשביל לרמות את מס הכנסה, בנק ישראל, בעלי המניות, את כל העולם. ותעשה את זה כל כך מסובך שאף אחד בחיים לא יגלה את זה. כי אתה יכול לגייס לצידך את מיטב המוחות של עורכי הדין ורואי החשבון ואילו ברשויות יושבים פקידים בורים ומתוסכלים, שגם אותם אפשר לשחד אם מוכרחים. על בעלי המניות הקטנים אין בכלל מה לדבר. אלה, מיצווה לדפוק אותם. והם ממשיכים לחטוף את הזבטות כמו מאיזה בריון בקרקס, והפריערים לא מתים, הם רק מתחלפים. (קולות עמומים, מלווים בגניחות וקולות אהבים)

נלי - אני לא מאמינה לך שאתה בן שישים, אתה יותר חזק מיולי כשהיה בן שלושים! תניף את הדגל עוד פעם, אני ממש מרגישה איך הוא עולה לראש התורן!

אלי - הדוד שלך המפגר סיפר לי במשרד שלי איך שיחד את הדס ונתן לו חצי מליון דולר עלובים בחשבון בנק ממוספר בג'נבה, קרדי סוויס, ליד האגם. הוא נסע יחד איתו לשם ונשבע בנקיטת חפץ שהוא ייתן לו עוד חמישה מליון דולר כשיושלם המיזוג. כמובן שהוא לא עמד בדיבור שלו ואמר לו - SUE ME, שיתבע אותנו. הדס הפחדן הזה רעד כמו עלה נידף ואמר שיתנקם בנו ויגלה הכל. אבל צחקנו לו בפרצוף, כי הוא היה בידיים שלנו, עבר על חוקי המטבע, חוקי מס הכנסה, תקנות ניירות ערך, והוא צפוי לשבת עד סוף ימיו בקלבוש אם רק יפתח את הפה. תתארי לעצמך את כל הערסים האלה נועצים את השששש... שלהם בתוך התחת השמן שלו, והרגל שלו כל פעם קופצת בצליעה. כלל ברזל, תמיד תעמוד רק

בעשרה אחוז מההתחייבויות שלך ותדאג להחזיק את כולם קצר שלא יוכלו לפתוח את הפה.
(קולות עמומים)

נלי - אני מתעלפת, אני לא מסוגלת יותר, אתה הורג אותי... אל תפסיק!

אלי - חוץ מזה מרחנו את... איימנו על... מיידלה', כמה שאת עושה טוב לפצלה' של אלילה'... מכרתי דירה שלי בתל אביב לסוכן שלנו בדרום אפריקה במחיר כפול ממחיר השוק וככה הצלחתי להלבין מליון דולר... קיבלתי במתנה דירה בריבירה מהסוכן שלנו באיטליה, שנתן לי אותה קומפלט עם פילגש צמודה בחדר השינה ובתמורה שכחתי לקבל עשרה מליון דולר שהגיעו לנו מהלקוחות האיטלקיים שלנו... דאגנו להחביא נחש ארסי בתוך הכורסה בגינה של המדען, אך ליתר ביטחון הזרקנו לו רעל. אוח, פיגלה', תני גם לנחש שלי להיכנס לכורסה שלך...

נלי - תמשיך, תמשיך, הסיפורים האלה שלך מגרים אותי הרבה יותר, אני הכלבה המיוחמת שלך, תירה בכל הארטילריה שלך, בטח היית קצין בתותחנים, עוד פגז בבקשה, אני מתחננת....

אלי - עשינו קרטל לא חוקי עם מנכ"ל מדיקה... העלמנו מס קניה בעסקה עם... טוב לך מיידלה'? את קולטת את השיעור או שאת רוצה עוד תרגיל, שיעור ותרגיל, שיעור ותרגיל, שיעור לראש ותרגיל לרגליים, רגליים למעלה, למטה לצדדים, הורד... שיחדנו את מנהל המכרז של קופת חולים של... מרחנו את קצין המשטרה שחקר את... תישרטי יותר חזק, אל תפחד, יש לי עור עבה של תיש... קנינו את עורך הדין של יולי בשביל שימסמס את התביעה... הבטחנו את השתיקה של עורך העיתון עם תקציב פרסום ענקי....

נלי - אתה עושה לי זיקוקי דינור בקרביים, ממש חגיגות יום העצמאות....

אלי - איימנו על הסוכן שלנו בגרמניה שנגלה את העלמות המס שלו... מיידלה', זה סיליקון או טבעי, לא תיארתי לעצמי שלפרות היווניות יש עטינים כל כך גדולים... קיבלתי לכיס בעסקה סיבובית שני מליון דולר מהעמלות של הסוכן שלנו בצרפת... מה את מפחדת לנשוק, בשביל מה יש לך שיניים חדות כל כך, תנשכי את השועל שלך, כיפה אדומה, ואני אהפוך בנשיכות שלי את הכיפה שלך לאדומה, אדומה... העברתי בצורה פיקטיבית לחברה המשותפת שלנו עם הסוכן שלנו בהונג קונג חמישה מליון דולר והוא העביר לי חצי מזה חזרה לחשבון הבנק שלי בשוויץ... מימנתי את כל הנסיעות לחו"ל של אישתי השמנה ושל הילדים השמגנים שלי מכספי החברה, בלי שאריה ידע על זה ובלי לשלם מס....

נלי - אלי, תגיד שאני מספיק טובה בשבילך. תגיד שאני יותר טובה מכל הנקבות שהיו לך אי פעם, יותר טובה אפילו מהמסאג'יסטיות התאילנדיות שלך, תגיד לי שאני יותר טובה אפילו מאשתך... (מתפרצת בצחוק טוב)

אלי - אין סיכוי שתהיי דומה לאשתי, תצטרכי קודם לבלוע שלושים פרות. גם אם אביא את כל תל אביב לא נצליח לספק סוס יאור כזה. אין כמוך, שיינדלה', את עוד תשכתבי את הקאמא סוטר. יש כמה לקוחות, יפים ויפות כמו מלאך המוות אבל חשובים לעסק, שתצטרכי להתעסק איתם ולהשפיע עליהם את חסדיך, אם תרצי להתמיד בקורסים אצלי. אנחנו עוד נתעשר על חשבונך, ואת תהיי חבילת הפרס על כל חוזה שמן.

נלי - אני מתגרה מכל מה שאתה אומר, אני מוכנה לכל מה שתגיד, אין דבר שלא אהיה מוכנה לעשות למענך, תביא את כל הלקוחות, את אשתך, את כל תל אביב, כל עוד תמשיך להדריך אותי.

אלי - מימנו בצורה לא חוקית את הפריימריס של חבר הכנסת של... סגרנו עניין עם העורך דין של הבורסה על מנת שלא יחקור יותר מדי בפרשה... בובלה, בעדינות, זה לא אגרול, זה ארטיק... איימנו על הבנק של קרן הנאמנות שנמשוך את כל החמישים מליון דולר פיקדונות שלנו שהיו אצלו..., איימנו על המנהל של... שנגלה שהוא הומו..., איימנו על אשתו של... שאם היא לא תשפיע על בעלה הוא יקבל קלטת לוחטת שלה עם הנהג שלו..., איימנו על העו"ד של... שנגלה לכל הלקוחות שלו שהוא מכור להרואין...

נלי - אני מתה עליך, בחיים שלי לא היה לי פיצוץ אטומי כזה... למה לא התלבשתם על יולי כבר לפני חמש שנים....

אלי - אוי, כמה שאני מצטער שהתחלנו בזה רק עכשיו... אבל אל תדאגי הוא כבר חשוב כמו מת.... אנחנו מאזינים לכל השיחות שלו עם הלקוחות שלו ומשכנעים אותם שיפסיקו לעבוד איתו... אמרנו ללקוחה שהייתה חייבת לו עשרות אלפי דולר שלא תשלם לו גרוש, כי הוא כבר ממילא אימפוטנט, ובחיים הוא לא יעיז להגיש נגדה תביעה... אני רק מצטער שכששחררנו את הבלמים באוטו שלו, זו הייתה את שנהגת. אם היה קורה לך משהו והייתי מפספס את הערב הזה לא הייתי יכול לסלוח לעצמי את זה בחיים.... לא היית מרגישה את מה שאשתי הרגישה בליל הכלולות שלה איתי...

נלי- (בצחוק פרוע) איך אתה אומר שהיא הרגישה? (מדברת בידיש במבטא צברי) דה תוכעס צעריסען, מה זה צעריסען? (אלי נוגע בה) אאיי, אני מבינה, קרוע! (צוחקת) דה ציצעס צעביסן, זה אני מבינה, כי יש לי סימנים כחולים מכל הביסים שלך... אונד גוט וועס ווען איך קענען פישען. רגע אחד, איך אלוהים נכנס לתמונה, מה גם הוא בעסק, הוא גם לקוח שלך?

אלי - (צוחק) לא, זה פשוט - אלוהים יודע מתי אוכל שוב להשתין.

נלי- (מתגלגלת מצחוק) אלי, אני מעריצה את אשתך, זה בדיוק מה שאני מרגישה, אבל זה הכיף הכי גדול של החיים שלי, רק בשביל זה היה שווה לחיות עד עכשיו...

אט אט הקולות נעשים יותר ויותר עמומים. שומעים עדיין מוסיקה, האורות כבים. כשנדלק האור, עלה כבר השחר. התפאורה חוזרת למה שהיתה בראשית התמונה - חדר השינה של דורון. אלי ונלי שוכבים במיטה. המוסיקה נפסקת. אלי ישן ונוחר בנחירות חזקות. נלי קמה מבלי להשמיע קול, מוציאה את הסרט מהמסרטה ומחביאה אותו מתחת למיטה. במקומו היא שמה סרט אחר וחוזרת לשכב לצידו של אלי. בינתיים, כבר עלה בוקר בהיר ונאה. אלי מתעורר, כשהוא לובש את אותם בגדים תחתונים אפורים. הוא קם מהמיטה ומתלבש. נלי נותנת לו נשיקה לוחטת בפה. אלי נעצר ליד המסרטה, מוציא את הסרט, מקפיץ אותו מיד ליד והולך.

נלי נשארתי לבד. ברקע שומעים את MISERERE (תמונה 1, מערכה 4) מתוך IL TROVATORE של ורדי. נלי מוציאה את הסרט שהחביאה מתחת למיטה, מכניסה אותו לוידיאו. שומעים את אלי אומר לה - "אנחנו עוד נתעשר על חשבונך, ואת תהיי חבילת הפרס על כל חוזה שמן." נלי פורצת בבכי קורע לב, שהולך ומתגבר. היא שורטת ופוצעת את עצמה, כמו מקוננת יווניה המתאבלת על מות יקירה. היא קורעת בפראות את הסדינים, מכה את עצמה, מטיחה את ראשה בקיר, כשהבכי שלה הולך ומתעצם.

מאחורי הקלעים יוצאת אתינה, לבושה הפעם כאלת המלחמה, מלטפת אותה ברוך ומרגיעה אותה. ממשיכים לשמוע את ורדי על רקע קולות הנאקה של נלי ואלי בסרט, והבכי קורע הלב של נלי, שהולך ונרגע אט אט.

תמונה שלישית

בחדר של יולי בבית מלון באילת. נוכחים יולי ונלי.

נלי ויולי יושבים על המיטה ורואים את הסרט של ליל ההתעלסות של אלי ונלי. שומעים את נלי אומרת - "אלי, אני מעריצה את אשתך, זה בדיוק מה שאני מרגישה, אבל זה הכיף הכי גדול של החיים שלי, רק בשביל זה היה שווה לחיות עד עכשיו..." נלי ניגשת לאט, בתנועות מכאניות מאוד חדות, וסוגרת את הוידיאו. היא נותנת ליולי את סרט הוידיאו שהחליפה ואת סרטי ההקלטה שקיבלה מאלי. נלי מביטה באלי בקור רוח, ברוך, בחשש, ברחמים, אך גם בהתרסה. יולי נראה המום ממה שראה אבל מקבל את זה למראית עין בקור רוח.

נלי - וזה סוף המעשה. העדפתי להראות לך קודם את הכל בלי פרשנות ועכשיו אנסה להסביר לך את הרקע למה שעשיתי עם אלי. כשקיבלת את התקף הלב, הרגשתי שהחיים שלי נגמרים. הגעתי למסקנה שאם זה יימשך כך, בפעם הבאה אתה ללא ספק תמות, אם הם לא יחסלו אותך קודם. החלטתי להיות חזקה בשביל שנינו, למצוא מוצא מהסבך, שיחלץ אותנו מקורי העכביש שטוו סביבנו. בהתחלה חשבתי על פתרונות קיצוניים, אלימים אפילו, אבל נזכרתי שאמרת לי שבשום פנים לא תרצה שאסתכן בישיבה בבית סוהר, למרות שבשבילך הייתי מוכנה גם למות. לא רציתי לשתף אותך בלבטים שלי, היה לך מספיק על הראש גם ככה, ולעולם לא היית מסכים שאעשה מה שעשיתי בסופו של דבר. החלטתי שהפעם אפעל לבד ואקח על עצמי את כל האחריות.

יולי - לא חשבת שאת לוקחת הימור עצום ושאלי יוכל לסדר אותך כמו שהוא סידר אותי?

נלי - עוד לא נולד האדם שאי אפשר לסדר אותו. אבל, הכי קל לסדר אנשים שתמיד רגילים לסדר אחרים, כי הם מתחילים לסבול מעודף ביטחון עצמי. ידעתי שצריך להתחיל באלי, כי יש לו הכי הרבה חולשות, במיוחד בכל מה שקשור לסקס. לא יכולתי לדרוש מסימה לפתות אותו, למרות שהיא הייתה מסכימה, אבל זה לא היה פייך, והחלטתי לעשות את זה בעצמי. תכננתי את הכל לפרטי פרטים. קודם כל, הבטחתי לאלי שאתן לו את סרט ההתעלסות שנסרית באותו הלילה, על מנת להוריד את רמת החשדנות שלו ולהראות לו שאני אהיה

בידיים שלו. דרשתי ממנו רק את הקלטות הלא חוקיות שהם הקליטו אותך, אבל זה היה רק תמרון הסחה. אם לא הייתי דורשת כלום, הוא היה חושד, ואם הייתי דורשת ממנו משהו שהיה מסכן אותו על אמת, הוא לא היה בא. אז דרשתי את הקלטות וידעתי שהוא תמיד יוכל להתכחש אליהן ולהגיד שהוא לא נתן לי אותן וזו בטח אני שהקלטתי אותך, בשביל לבדוק אם אתה בוגד בי.

יולי - כל הקלפים היו בידי, הוא חשב שהוא מקבל את סרט ההתעלסות, הוא ידע שממילא הם מקליטים את הכל בחדר השינה שלנו, ושאין לו כל סיכון אם הוא נותן לך את הקלטות הלא חוקיות. אז מה חשבת להשיג?

נלי - חכה בסבלנות. קודם כל דאגתי לפרטים הטכניים. אמרת לי לא להסתבך במעשים לא חוקיים ולכן החלטתי להקליט את אלי ואותי, כי אם אני נוכחת בחדר, ההקלטות הן חוקיות. הזמנתי את מנהלת משרד החקירות שלך והיא דאגה לי לשיבוש האזנה חיצונית, אחרי שווידאה שאין שום האזנה פנימית בחדר. אחר כך היא סידרה לי הקלטה מקצוענית של כל מה שיהיה בחדר בעזרים מוסתרים שמסוגלים להקליט בלי בעיות כל הלילה. נשארה רק החלפת הסרטים במסרטה שהייתי צריכה לעשות בעצמי. אבל נזכרתי איך אשתו השמנה של אלי תמיד התלוננה שהוא נוחר בלילה ואי אפשר להעיר אותו. ידעתי שבאיזשהו זמן הוא יירדם ואוכל להחליף את הסרט וכך עשיתי. נתתי לו את הסרט הדפוק של הנסיעה שלנו ליוון שנשרף כולו, כך שלמעשה אין לו כלום.

יולי - אבל הוא יכול היה לשכב אתך ולא לספר לך כלום. את הרי לא בדיוק מטה הרי...

נלי - אחרי הלילה אני בטח גם לא אמא תרזה... אבל לא הייתי אומרת שאין לי סיכוי בתור מטה הרי. איך שלא יהיה, לקחתי הימור, שבמקרה הרע, אשכב עם בהמה ואאבד את תומתי, ובמקרה הטוב, הוא ייתן לנו את הכלים להרוס אותם. אתה רואה שבדיעבד ההימור הצליח וקיבלתי את כל מה שרציתי. לפני שבאתי אליך נפגשתי עם סימה אצל אחיה, שהוא קצין גבוה במשטרה, והראיתי לה את כל החומר. השארתי לה רק את העתק הקלטות הלא חוקיות שלהם ואת הקלטת הוידויים של אלי, אבל גם כך היה ברור מה הלך ביני לבין אלי באותו הלילה.

יולי - (בצינות) סימה לא התפלאה קצת?

נלי - סימה היא בחורה נפלאה שמגיע לה גורל קצת יותר משופר בחיים ואני לוקחת אותה בתור הפרויקט הבא שלי. היא הייתה איתי בראש אחד, למרות שלא התייעצתי איתה קודם, ואמרה שאני בחורה אמיצה מאין כמוה. כשהיא שכבה עם אלי, היא נתנה לו לסחוט ממנה את כל המידע שהוא רצה, ואילו אני שלטתי במצב כמו מקצוענית. היא ואחיה אמרו לי שהחומר שהבאתי להם הוא מדהים והם ינסו לראות עד כמה הוא מפליל את הנבלות. לגבי אלי זה די ברור, לגבי אריה זה יהיה קצת יותר מסובך, כי אלי הוא רק הרמס, שעושה עבור פוסידון את כל העבודות המלוכלכות. סימה גם תנסה לפרוץ לכספת של אלי, עכשיו שהוא פלט את הקוד הסודי, ולהביא מהחברה כמה שיותר מסמכים מרשיעים. הכנסתי אותה לאמביציה להיות מטה הרי יותר נועזת ממני.

יולי - (בציניות) ממש אידיליה. שתי האהובות שלי, האישה הלגיטימית והפילגש, עושות יד אחת בשביל להציל את אהובן השוכב על ערש דווי. האחת מוכרת את גופה והשניה מסכנת את מקום עבודתה, את רשיון עריכת הדין שלה ואולי אפילו את את חייה. אני ממש המום!

נלי - אתה לימדת אותי שנאמנות זה לא ערך עליון ואם מהבגידה שלך עם סימה קיבלת את ההחלטה הנכונה לעזוב את החברה המושחתת ולחזור הביתה, אז מה אתה מתלונן שאני מתפרפרת לי מהצד, כשאני צריכה אי אלו מסמכים שאחרת אין שום דרך להשיג אותם? אם יש משהו שלמדתי מכל האודיסיאה הזאת שעברנו זה שנאמנות היא יחסית לנסיבות ואם צריך לבגוד בשביל להציל את החיים של אהובך או שלך, חייבים לעשות זאת, כי פיקוח נפש דוחה נאמנות. אתה בטח שכחת שהלכו לי הבלמים כשהייתי עם הילדים שלך, שהנבלות כבר גרמו לך להתקף לב ושהם לא היו נרתעים עד שהיו סותמים לך את הפה סופית. אז כשאני שוקלת מה חשוב לי יותר - החיים שלך ושל הילדים או כמה נוזלים שעוברים מגוף לגוף, אין לי בכלל ספקות מה לעשות. אני לא שונה ממך, שירית מתוך התותח הקדוש שלך בפריס בשביל להשתחרר מהתהום שהחלקת לתוכו. גם אצלי המטרה מקדשת את האמצעים, בשביל להציל את האהובים שלי.

יולי - מה לגבי החיים שלך, לגבי הערכים שלך, שלוות הנפש והכבוד העצמי שלך, אין להם ערך לגבייך? אולי את בכל זאת אמא תרזה שמקריבה את עצמה בשביל חסרי הישע?

נלי - (ברצינות) זה כנראה נובע מנכות מובנית שלי, אני אוהבת אותך ואת הילדים יותר מאשר את עצמי. אני רוצה שתהנה במיטה ושתצליח בחיים יותר מאשר אני מעוניינת בהצלחה ובהנאה שלי. אני חרדה לכם כל הזמן ולא חושבת אפילו לרגע אחד על עצמי. מתחילת הפרשה לא נהייתי אפילו פעם אחת איתך, כי אני מתוחה ודואגת, ואצלך - כאילו כלום לא קרה, ממשיך לתפקד כטרזן עד להתקף הלב, למרות הלוקשים שמכרתי לאלי על האימפוטנטיות שלך. מי שהתוסיק שלו היה בשקט כמו תוסיק של תינוק זה היה התוסיק שלי דווקא.

יולי - עד אתמול בלילה כשהוא התחיל לעבוד שעות נוספות. נראית לי די משוחררת בסרט!

נלי - (במרירות) אתה בז לי ומתנהג אלי באכזריות, אבל בכל זאת אענה לך. בפעם הראשונה בחיים שלי עברתי רק חוויה מינית, ללא אהבה, ללא רגשות, עם מוח צלול לחלוטין. הרגשתי מה שאולי הרגשתי כששכבת עם סימה או עם אותן הבחורות שלא אהבת לפני שהכרנו. גם אלי המסכן נראה מאוד מורעב, אחרי שאשתו השמנה כבר הפסיקה לספק אותו לפני שלוש שנה, והחליפים שהוא מוצא הם כנראה לא משהו. אולי יש בכל זאת משהו בתוסיק שלי כשהוא מתחיל לזוז, בייחוד אם מה שמניע אותו זו גם נקמה מתוקה.

יולי - נקמה בי או באלי?

נלי - (בחיוך ממזרי) לא חשבתי באותו רגע במי בדיוק אני מתנקמת, פשוט נסחפתי. מתברר לי באיחור שאני מסוגלת להיות שחקנית מעולה, ואם אחבר את כשרון ההוראה שלי לכשרון המשחק שגיליתי עוד אוכל לפתח קריירה של SURROGATE. כבר לא נצטרך לדאוג לפרנסה, תהיה לי קליינטורה של כל האימפוטנטים שיבואו לאמא תרזה, שתעשה להם ניסים ותקים את המתים לתחייה.

יולי - אני עוד לא הצלחתי להבין אם הקרבת אל עצמך למעני ושנאת כל רגע, ואת מתריסה לעברי - "תראה כמה שאני עולה עליך מוסרית", או שההזדווגות שלך עם השטן עוררה אצלך יסודות נסתרים של תשוקה פראית שהיו חבויים אצלך, כך שהשטן מביט עלינו עכשיו מלמעלה ומחייך... מה שלא יהיה, נראה לי שמעתה ועד עולם, יישארו לנו צלקות, הצלקת שלי תזכיר לך את סימה ושלך תזכיר לי את אלי. וברור שאני אסבול יותר כי אני נשביתי על ידי נימפה ואת על ידי צפרדע.

נלי - נשבעתי שאומר לך את האמת, ולמרות שהיא קשה - אומר לך. באתי לאותו הלילה בהרגשה של קדושה שעולה על המוקד בשביל להציל את אהובה ולשחרר את נשמתו המיוסרת מהשואל. כן, בתחילת הערב הייתי אמא תרזה ושיחקתי את מטה הרי. אבל כשנכנסנו למיטה, הרגשתי הרגשה של שחרור שלא חוויתי מימי, זאת לא הייתה אורגאזמה, זה היה הרבה יותר מזה. זה היה כאילו בבת אחת השתחררתי מכל הכבלים שכבלו אותי ממתי שהייתי קטנה. מכל הטאבו שאבי החדיר לי לראש, שהמסורת המשפחתית הטמיעה בי מדורי דורות. השתחררתי מהסטיגמה של שמי - פנלופי הנאמנה, של תפקידי כרעיה נאמנה, שתישאר תמיד נאמנה לבעלה, כי כך היא צריכה. השם שאבי נתן לי וגם שם המשפחה שאתה נתת לי, לא נבעו מבחירה שלי. אתה ציפית שאשתך החסודה תהיה הדורון שממתין לך, בבואך הביתה עייף ותשוש מהעבודה וממסעותיך, הגיישה שתשחרר אותך מכל הלחצים. אתה אולי אפילו ציפית בתת מודע שלך, כשהרמת ידיים והודית שאתה לא יכול להכריע את הנבלות, שאשתך תקריב את גופה, תתן אותו באמת כדורון, כזבח, שאכפר בקורבני על הטעויות שאתה עשית. בדיוק כמו שאיפיגניה הקריבה את חייה על מנת שאביה - אגממנון החוטא - יירצה את האלים והם יפיחו סוף סוף רוח במפרשי הספינות השטות לטרויה.

יולי - זו האשמה שפלה, זו מכה מתחת לחגורה! אני אף פעם לא נתתי לך עילה לחשוב שאני רוצה שתקריבי את עצמך למעני. אדרבא, השתדלתי תמיד לא לסבך אותך עם הנבלות האלה והשבעתי אותך לא לקחת שום יוזמה שתסכן אותך. מזה ועד להאשים אותי שאני ביקשתי אותך לזנות עם אלי, זה להשליך את יסורי המצפון שלך לפתחי ולטהר אותך מהשרץ שבידיך! לא, נלי, אם זה היה תלוי בי, הייתי מעדיף להישאר מת על הריצפה בביתנו ורק לא לראות אותך שוכבת עם המפלצת המגעילה הזאת! המחיר ששילמת לא שווה את מה שהצלחת להשיג וההשלכות של מה שעשית הן מעל ומעבר לבילוי הלילי שלך. יש אנשים שקונים את עולמם ברגע אחד ויש כאלה שמאבדים את נשמתם בלילה אחד. אלי הדביק אותך במשהו הרבה יותר גרוע מאידס, הוא הדביק אותך בצביעות וברישעות שלו. את נעשית מניפולטיבית כמו הדוד שלך ומתחילה להאשים אותי בחטאים שאת עושה בהכרה מלאה. עשית מה שעשית, אז תהיי גבר, כמו שאת רוצה להיות, וקחי על עצמך את האחריות!

נלי - (המומה) יולי, אתה ממשיך לשפוט אותי על פי אמות המידה של נלי הישנה והטובה שהכרת. אבל מתי כבר תבין שזאת לא היא שהיתה עם אלי באותו הלילה. (בהתרסה) כשהייתי עם אלי השתחררתי לא רק מחגורת הצניעות ומתומתי, אלא גם מכל העכבות, השמות והאילווצים שכפיתם עלי. החלטתי לא להיות הקורבן, אלא לשתף פעולה ברצון, במין מנגנון הגנה שאיפשר לי לשרוד מהחוויה הנוראה והמשחררת הזאת. והרגשתי בפעם הראשונה בחיים שלי אישה משוחררת, שעושה מעשה מרצונה החופשי, ללא כפייה, מתוך בחירה, הרגשתי סוף סוף אישה חושנית, כמו שתמיד רציתי להיות, ושקיבלה את נשיותה כדורון מנסך הזנונים והרשע. פרצתי את הגדרות, מרדתי במוסכמות, מחקתי את התסביכים, אולי אפילו בגדתי באבי ובך. והרגשתי שאני סוף סוף נלי העצמאית, ששולטת בגורלה,

בעצמה, שעשתה את מה שחשבה שלעולם לא תעשה והנה היא מעזה לעשות זאת ונהנית מזה.

יולי - ממה בדיוק נהנית? מהחלפת הקשר המעיק שלך לאביך ולבעלך, בקשר מעיק עוד יותר עם רועה הזונות שלך אלי, שרצה להפוך אותך לחבילת הפרס שלו ולהציע את גופך ללקוחות החשובים בשביל לקבל חוזים שמנים?

נלי - לא נהינתי מאלי כאלי, למרות שהגוף שלי שיתף פעולה והוא מאהב לא רע. אבל להגיד לך שנהינתי ממנו כגבר, שחשקתי בו כפי שאני חושקת בך, מכל הלב, מכל הנשמה, בחיים לא. הוא היה עבורי סמל של השתחררות, אבל מרגע שזה קרה, הוא כבר לא נחשב. בשום פנים ואופן לא התמסרתי לו נפשית ובוודאי שלא התכוונתי להמשיך את הקשר איתו. השתמשתי בו ככלי להשגת המטרה, להתרת הסבך. ניצלתי אותו כמו הנקבה של גמל שלמה שאחרי שהיא מזדווגת עם הזכר טורפת אותו. רק שהזרעים שאני הייתי צריכה ממנו, הם הזרעים שנפלטו מפיו, הווידוי שלו. והזרעים האחרים לא נחשבים, הם היו רק פיתיון, מלכודת. אתה בטח מכיר את הביטוי מהמשנה - נכנס יין יצא סוד. אבל לא יכולתי להכריע את דיוניסוס בנשק שלו - ביי, למרות שדאגתי להשקות אותו כל הלילה. נאלצתי לשנות קצת את הביטוי, אבל שמרתי על החרוז, נכנססססין יצא סוד. ומרגע שהוא נכנס לתוכי, יצאו ממנו כל הסודות, אני הייתי שואב האבק שלו, ששאב את כל מה שהמטרה ובתי המשפט לא היו מצליחים מעולם לשאוב. מה שעשר שנות חקירה ומשפט לא היו עושים, אני הצלחתי לעשות בליל זנונים אחד. כי הוא בא בלי עורכי דין, בלי השריון שלו, בלי מגן. כלי הנשק היחידים שלי היו הגוף שלי והראש שלי, והם אלה שגרמו לו לאבד את הקרב הקשה בחייו.

יולי - מזה נהנית, מהרגשת הניצחון?

נלי - נהינתי מההרגשה שאני אישה שמנצלת גברים בדיוק כמו שהם מנצלים אותנו, ובסוף טורפת אותם לפני שיטרפו אותי, מתוך הגנה עצמית. לראשונה, הרגשתי כמו שגברים מרגישים מתחילת הדורות, כמו שיוליסס הרגיש כשרקם מזימות וניצח על קרבות. פנלופי יצאה לקרב להחליף את יוליסס הפצוע. היא סוף סוף עזבה את הבית, נטשה את הפלך, עטתה את גלימת הלוחמת של אתינה ויצאה לקרב, נגד הגברים האכזריים, ויכלה להם!

יולי - נלי, אני כבר לא מכיר אותך, את אדם חדש. את כנראה רוצה לחבר מחדש את כל הספרות העולמית, מהומרוס ועד מסכת יומא, שאומרת שאין חכמה לאישה אלא בפלך. אבל מאיפה לעזאזל היית כל כך משוכנעת שהוא יפתח, סמכת כל כך על הנשיות שלך? אני משוכנע שזה לא רק היין והמין שהכריעו אותו, היה דרוש עוד משהו, סם משכר. מה שמת לו ביי, אפרודיזיאק או משהו?

נלי - מי שהייתה זקוקה לאפרודיזיאק, זו הייתי דווקא אני, כי כפי שראית הוא לא נראה הכי מלבב בלי בגדים, עם הכרס המשתפכת שלו, הרגלים הקטנות ועיני הצפרדע. ובאמת הרגשתי שבתוך היין היה סם משכר, שבעזרתו חוויתי איך אני מתרוממת להר גבוה וקסום, ומשתתפת בבקחנליה המונית עם דיוניסוס, הרמס, סטירים וסנטאורים. מה שמפליא, שבכל אותו הלילה הרגשתי שאתה נמצא לידינו ורואה את כל מה שאנחנו עושים... בוא נגיד שכמו שסימה עשתה לך כישוף בשביל לפתות אותך, גם אני הרגשתי כמו טיטאניה, מלכת הפיות, שכישפו אותה וחשבה ש - BOTTOM עם ראש הצפרדע וגוף החמור הוא עלם חמד, ששותה

אותה לחיים ועושה לה מהפיכה BOTTOMS UP, מתמקד ב - BOTTOM, אבל לא בוחל גם ב UP - ! אך בבוקר, כשהתעוררתי מהחלום של ליל הקיץ המטריף, נשארתי רק עם הסרט הכחול, והבחילה הנוראה בפה... (לאחר הפסקה קצרה) אבל ברצינות, תתפלא שאת הרעיון לסם המשכר שהתיר את הסבך לא שאבתי ממטה הרי, כי אם דווקא מגב' אלחדף.

יולי - מה היא, מנהלת אגף בשב"כ?

נלי - (צוחקת) לא, היא הייתה המורה שלי לצרפתית בזמן השבתון שלי. אתה הרי היית עושה לי את כל השיעורים והיא הייתה קוראת לי MA PETITE PARISIENNE. יום אחד היא החליטה שאנחנו המורות חייבות ללמוד את משלי לפונטיין בשפת המקור. ומה המשל הראשון שלמדנו? העורב והשועל! אתה זוכר שהשועל רצה את הגבינה שבפי השועל והוא הליל ושיבח את היופי שלו - QUE VOUS ETES JOLI QUE VOUS ME SEMBLEZ BEAU! חי נפשי, אם שירתך משתווה ליופיך, אתה הפניקס של חיות היער. העורב היה כל כך מאושר, שמיד התחיל לשיר. ואז השועל חטף את הגבינה שנפלה מפי העורב ולימד אותו לקח - APPRENEZ QUE TOUT FLATTEUR VIT AUX DEPENS DE CELUI QUI LECOUTE. תלמד שכל חנפן חי על חשבון מי ששומע בקולו. המשל הזה כל כך קולע שלמדתי אותו בעל פה ומאז אני מלמדת אותו, בעברית כמובן, לילדים הקטנים בכיתות שלי. חשבתי איך אוכל להתנקם באל, ואז פתאום באה לי ההארה, אני אלמד את השועל הערמומי, את אדון פוקס, שתמיד משוויץ שכשמו כן הוא, מה זו חנופה. זה הסם שבסופו של דבר הכריע אותו. היין קצת ערער אותו, המין כבר סחרר אותו, אבל מה שהפיל אותו על הקרשים, זאת הייתה החנופה.

יולי - (בציניות) אני כבר רואה, רק מורה ופדגוגית כמוך יכלה למצוא פתרון בית ספר כזה. בטח הכנת מערך מפורט, עם ראשי פרקים והכל, כמו שאת רגילה.

נלי - בדיוק כך. החנפתי לו כמו שהוא מחניף לאחרים בשביל להשיג את שלו. החנפתי לגבריות שלו, לביצועים המיניים שלו, ואין גבר שלא מוחנף מזה. וככה הצלחתי להנמיך את רמת החשדנות שלו, שכפי שראית הייתה מאוד גבוהה כשהוא חיפש אותך בארון. חוץ מזה הוא כל כך נדהם כשנערתתי לו, זה כל כך היה מנוגד לתדמית שלי, הוא כל כך רצה את זה כבר שנים, הוא כל כך היה מאושר שהוא מכניס לך מכה אנושה, שהוא נפל במלכודת השועלים שטמנתי לו. בזמן המשגל נתתי את כולי, רצייתי שתהיה לו את החוויה של החיים שלו, והוא ממש נדהם.

הטרפתי את החושים שלו וזה הסיר את ההתנגדויות האחרונות שלו. הגוף שלי, זה היה הסוס הטרויאני שהשתמשתי בו. אמרתי לו שאני מרגישה כנועה כמו טרויה, אבל הוא לא הבין שהוא זה שכבוש כמו טרויה. שיחקתי את השפחה, אבל הייתי האדון שמושל בו. וכשהמסכן קרא לי סוסה שלי, תפתחי לי את שעריך, אני היא זאת שחדרתי לנשמתו, פתחתי את שערי ליבו וחרצובות לשונו, והכרעתי אותו. דווקא כשהוא חשב שהוא ניצח והיוונים עוזבים, אתה מובס ואני אנוסה על ידו, הוא לא שם לב שהסוסה שהוא גהר עליה, היא זו שמכריעה את טרויה. הוא לא יכול היה לתאר לעצמו שעם פני המדונה שלי אני מסוגלת לבצע את התנוחות הכי נועזות. אבל היה לי מורה טוב, כי כל מה שאני יודעת זה ממך, ואם אתה רוצה להחזיר את השד לבקבוק, בוא נגיד שאנחנו עכשיו תיקו ונפתח דף חדש.

יולי - (מתחיל להתרצות) זה תרגיל טקטי מבריק, להכריע את האויב ברגע שהוא הכי פחות מחכה לו כשהוא ערום במיטה, בלי הגנות, עם אגו מנופח ואבר מצומק. אז את באה וטורפת אותו! בואי, נלי, זה העוקץ המושלם, את נהדרת, מסוכנת, זנותית, אבל נהדרת!

נלי - (פורצת בבכי) יולי, אני כל כך אוהבת אותך, פחדתי כל כך שתשנא אותי אחרי מה שעשיתי, ואני רואה שסלחת לי, שאתה מבין את המניעים שלי, שכל מה שהיה לי עם פוקס זה היה כלום. אתה עוד תראה, אני עכשיו אדם חדש, אני לא אותה נלי שהכרת, אני אזום, אני אהיה שותפה פעילה שלך בכל התחומים, אני אפסיק להיות פסיבית, השתחררתי מהעכבות. בגיל 40 הפסקתי להיות ילדה של ההורים שלי! אנחנו נשכח כל מה שקרה, נחיה רק האחד בשביל השני!

יולי - (מלטף אותה ברוך) די, די, אתינה לא בוכה, את כבר לא נלי הקטנה, הפכת בעצמך לגיבורה מיתולוגית. עם אלי היית חזקה כמו סלע ואיתי את נמסה?

נלי - כי אותך אני אוהבת עם כל הנשמה שלי, ממך איכפת לי, כל פצע שפצעו אותך הקיז אצלי את הדם. אני כל כך מאושרת שאתה חושב כמוני, אנחנו באמת גוף אחד, נשמה אחת.

יולי - מה שאני לא מבין מכל הסיפור, זה איך עשית את הלינקאג', את הקשר בין הביצועים המיניים שלו לביצועים שלו בעבודה, הרי לכאורה אין כל קשר ביניהם!

נלי - (צוחקת) ומה הקשר בין יפי המראה של העורב לנועם שירתו. זה נבלה וזה טריפה. אבל, כשמחניפים לו לאדם, הוא מוכן להאמין בכל דבר, שהוא סופרמן, בטמן וספיידרמן ביחד. אחרי המשגל, כשהוא הרגיש בעננים, פלטתי בהיסח הדעת את משפט המפתח, שאם הוא טוב בעסקים כמו שהוא טוב במיטה, הוא מלך מלכי המלכים. עשיתי את עצמי כזאת קטנה על ידו שאני רוצה שהוא ילמד אותי הכל, שאהיה הלייזה דוליטל שלו. הוא אמר שכשהוא פתח לי את הרגליים נפתח לי הראש, אבל זה היה בדיוק ההפך. כשנפתחו לי הרגליים, נפתח לו הפה, הוא רצה להרשים אותי, לספר לי כל מה שהוא יודע, כל מה שהוא עשה, כל מה שהוא מתכוון לעשות, שמקיאבלי ודיוניסוס הם צמד חמד. הוא חשב שככה הוא יצליח לקשור אותי יותר חזק אליו, שאני אעזור לו לחסל את הדוד שלי, ששנינו נוכל להמשיך לשדוד את החברה ביתר שאת. עשיתי לו תרגיל הפוך על הפוך, אני הפכתי שועל והפוקס הפך עורב והוא זימר, הוא זימר... נעימות של עורב, מצמררות, קקופוניות, אבל זה בדיוק מה שרציתי לשמוע ולכן זה היה כל כך ערב לאוזני.

יולי - התחמן האבסולוטי שכח את הלקח שכל ילד בבית ספר יסודי מכיר, הפלת אותו בפח של עצמו, המקליט מוקלט, הדופק נדפק.

נלי - הוא לא זכר את משל העורב והשועל, אבל הוא גם לא זכר את המשל שאחריו בספר של לפונטיין, על הצפרדע שרצה להפוך לפר, השמין, השמין, עד שבסוף התפוצץ. אלי, עם פרצוף הצפרדע שלו הוא בסופו של דבר אדם קטן ועלוב, אבל יש לו אמביציות להיות אלוהים. אחרי שהוא חיסל אותך, כך הוא חושב, הוא רוצה עכשיו לחסל את אריה. הוא משוכנע שבימינו דיוניסוס יכול להכריע את פוסידון. אריה, כמה שאני לא סובלת אותו, הוא בכל זאת אישיות ובנה אימפריה. הוא מושחת מתוך הכרח, כי אחרת הוא חושב שלא יוכל לגדול, הוא אל רשע, אבל בכל זאת אל. ומי זה אלי, רוכל קטן של אלטע זאכן בשטטל של יהופיץ, צועני שגונב ארנקים מתיירות זקנות בפירנצה. הוא צפרדע שרוצה להפוך לפר, אבל

יש לו את הגנים של צפרדע, וככל שהוא אוכל, גונב, סוחט ודופק, הוא רק מקרב את הקץ שלו. ואני הכנסתי את העוקץ שלי, העוקץ של הדבורה לזכר שכבר לא נחוץ, והצפרדע התפוצץ. ובכך תם הסיפור על השועל עם ראש הצפרדע, ששר כמו עורב וניסה להפוך לפר, עד שהתפוצץ.

יולי - חכי רק רגע, אל תספידי אותו כל כך מהר. הוא עוד חי ונושם ורוקם מזימות. הוא יכול להיווכח שהסרט נשרף, שההקלטות של הלילה איתך לא הצליחו, שהכספת שלו נפרצה. אל תזלזלי בו. אני חושש לך מאוד ואני חוזר אתך לתל אביב בשביל לטפל בעניינים.

נלי - יולי, אני התחלתי במלאכה ואני אגמור אותה. אני איעזר בסימה, באחיה, בכל מי שצריך, הם כבר מפעילים את האינטרפול בשביל לאתר את חברות הקש. הם ידרשו אוטופסיה לחקירת המוות של המדען שלהם שמת. ההתפתחויות קורות בקצב מסחרר, בדרך לכאן סיפרה לי סימה שהיא רצה לפגישה דחופה עם הדס. כנראה שקרה שם משהו מאוד חמור. תישאר פה, תנוח, תאגור כוח, כי אחרי שייגמר הכל, מי שיצטרך לשקם את כל ההריסות בהיפוקרטס זה אתה. ואז אוכל לנוח. אבל אני צריכה גם לחטוף שיחה עם דודי היקר, שגם עליו תלויה קופת שרצים ענקית. צריך לסלק אותו מהדרך, כי הוא מסוכן לפחות כמו אלי, ואני עובדת על זה. אז אני טסה עכשיו לתל אביב ואעדכן אותך באופן שוטף.

תמונה רביעית

בפארק הירקון בתל אביב. נוכחים נלי וסימה ואחר כך הדס, ובתפקידים אילמים אלי, אריה, והאדס. השעה היא שעת בוקר מוקדמת. גברים ונשים בחליפות ג'וגינג חולפים מדי פעם לידם.

סימה - (בטון מבוהל) אני מקווה שלא עוקבים אחרינו, אבל רק כאן אנחנו יכולות לדבר מבלי שיצוטטו לנו. נראה לי שהם מריחים שאנחנו זוממות משהו. אתמול הוצאתי את המסמכים מהכספת של אלי וצילמתי אותם, אבל אחד הדפים לא יצא ברור, וכשרציתי לפתוח את הכספת היום, התברר לי שאלי החליף את הקוד. הוא הפתיע אותי בחדר שלו ושאל מה אני עושה שם. אמרתי לו שאני מחכה לו באיזה עניין, אבל הוא לא קנה את זה ואמר שלהבא הוא ישאיר את החדר נעול, כי אני תמיד מרחרכת.

נלי - אלי כנראה נזכר שנפלט לו מפיו הקוד של הכספת, אז ליתר ביטחון הוא החליף אותו. כשהוא התעורר מליל האהבים, חזרה לו החשדנות הטבעית שלו.

סימה - הוא באמת שאל עליך, אמר לי שאת ויולי נעלמתם והוא צריך אתכם באיזה עניין דחוף.

נלי - הוא עוד יראה אותי הרבה יותר מוקדם מאשר הוא חושב. אבל, ספרי לי מה בדיוק קורה עם הדס?

סימה - אתמול בלילה נפגשנו פה בגן הזה. הוא נראה מאוד מבוהל, אמר שעוקבים אחריו, שהוא חושש שרוצים לחסל אותו, כי הוא איים להפליל את אלי ואת אריה ולספר על כל השחיתויות שלהם. זה התחיל מזה שהם לא שילמו לו את כל החמישה מליון דולר שהבטיחו לו בבנק בשוויץ, אלא רק מקדמה של חצי מליון דולר. אחרי המיזוג הם אמרו שהם לא יכולים לשלם לו את שאר הסכום כי יש להם קשיי נזילות ודחו אותו בלך ושוב כמו את יולי. הם אלופים בזה, את יודעת. אחר כך הם השתלטו על החברה, פיטרו אותו, בטענה שהוא מעכב את גמר הפיתוח של התרופה. אמרו לו שלא ישלמו לו את ההפרש, כי הוא הבטיח להם חברה נקיה מתביעות ולא עמד בדיבורו. ועוד איימו עליו בתביעה נגדית, אם בעלי המניות של מולקולה יתבעו את החברה, כאשר הם יגלו שרימו אותם.

נלי - כמה שאני מכירה אותם, הם בטח גם אמרו לו שמי שמארגן את כל המהומות, ואולי אפילו מאיים על חייו, זה יולי.

סימה - נכון, ובגלל זה הוא בא אלי והתחנן שאשפיע על יולי שיסלח לו. אמרתי לו שיולי אף פעם לא יהרוג אותו או ייגרר למעשה אליים, אבל הכי טוב שיתן לי תצהיר ובו הוא מספר על כל השחיתויות שלהם. התיישבנו בבית קפה ורשמתי מפיו תצהיר עם כל הפרטים של החשבון בשוויץ והמעורבות של אריה בכל הפרשה. נראה לי שהם באמת ינסו לחסל או להשתיק אותו.

נלי - כל הכבוד לחכמה שלך, איך הצלחת לאסוף מתחת לאף שלהם מספיק חומר על מנת להפליל אותם, את המסמכים של הרצת המניות, אישורים על שאר השחיתויות מהכספת של אלי, ועכשיו התצהיר של הדס. סימהלה' את כנראה צודקת בקשר להדס, לא הייתי מוכנה להוציא עכשיו ביטוח חיים למסכן בעד כל פרמיה שבעולם. לי נראה, שאיתו הם יביימו התאבדות, כי הדס תמוי כזה והוא מועד להתאבדות. הוא גם בודד, אין לו אף אחד בעולם ואיש לא יהפוך עולמות אם הוא לפתע ייעלם.

סימה - אני מאמינה שהחברה' האלה באמת מסוכנים ואחרי שיגלו שאת רימית את אלי ואני גנבתי את המסמכים ועוזרת להדס, אנחנו המועמדות הבאות לחיסול. אנחנו צריכות לפעול מהר!

מתחילים לשמוע את השיר המכסיקני DOS ARBOLITOS GEMELES מפי לינדה רונשטט.

נלי - (בחיוך) אל תתרגשי כל כך, גם אותנו לא עשו באצבע ויש לנו עוד הרבה חצים באשפה שלנו. לא אתן להם את התענוג ששתינו נעלם בבת אחת מחיו של יולי ואיזו אחת שלישית, הרה או מישהי, תסחב אותו מאתנו...

סימה - הפכנו להיות אחיות לצרה תרתי משמע, סימון וסימון, סימה - לשעבר סימון, ונלי דורון - לשעבר סימון. התאגדנו יחד בשביל להציל את אהובנו ובינתיים הוא נופש באילת ואנחנו מועמדות לחיסול. מה אפשר להגיד, זה גורלן של נשים, איך אנחנו אומרות בצרפת - CHERCHEZ LHOMME. הצרה איתי שאני תמיד בוחרת בגבר הלא נכון.

נלי - אבל הפעם מצאת את האישה הנכונה. יש לנו כל כך הרבה משותף, חוץ מזיכרונות מחדר המיטות, אני מתכוונת. אנחנו גם מחליפות תפקידים בינינו, לא רק גברים, או ליתר דיוק, לא רק את הגבר שלי...

סימה - מצידי, את יכולה לקבל את הבטלן שלי בחינם, ובמקום לנעוץ בך סכין, אשלח לך פרחים!

נלי - (צוחקת), מה שהתכוונתי זה שאני הפכתי לאפרודיטה המפתה עם אלי, ואת הפכת לאתינה החכמה.

סימה - מה, את רוצה להגיד לי שלפני כן לא הייתי חכמה?

נלי - בטח שהיית, בדיוק כמו שגם אני הייתי תמיד יפה. בכל אישה, לפחות ברמה של שתינו, (צוחקות) יש שילוב קטלני של ממדי החכמה והיופי. אבל כל הגברים הם חד ממדיים וחושבים רק על דבר אחד!

סימה - על ממד העומק! (צוחקות) אבל, רק אם תזווגי את האישה עם הגבר, תוכלי לקבל תמונה תלת ממדית.

נלי - (מחבקת את סימה בחום, הן מתנשקות ברוך, נלי מחזיקה את כתפיה של סימה וצוחקת מכל הלב) אני חושבת שזאת תחילתה של ידידות מופלאה, שחקי אותה סאם, או סליחה - סימה!

שתיהן צוחקות ומתחילות להתרחק כשהן מחובקות, כאשר לפתע הדס מופיע בריצה כשהוא סוחב את רגלו הצולעת ונתקל בהן. המוסיקה נפסקת בפתאומיות. הדס נראה כאילו השתגע, מחוץ לאיפוס, ממלמל לעצמו משפטים מקוטעים חסרי מובן. ריר נוזל מפיו, שערותיו פרועות, נראה כאדם שלא ישן כל הלילה. עיניו מאוד אדומות מחוסר שינה ומבכי, בגדיו מוכתמים, הוא צולע הרבה יותר מכרגיל.

הדס - סימה, חשבת שאמצא אתכם פה, בעלך אמר לי שיצאת לטייל עם חברה. הי, נלי, מה עם יולי, הוא עוד כועס עלי? טוב ששתיכן פה, כי אני חייב לדבר אתכן. אתמול בלילה בא אלי טכנאי ההקלטות של אלי, זה שמארגן לו את כל ההקלטות הסמויות. מתברר שהם סידרו גם אותו, ובמקום חמישים אלף שקל שהבטיחו לו נתנו לו רק חמשת אלפים. הוא צעק ואיים לעשות סקנדלים, אז אלי אמר לו - "קפוץ לי, זאת תהיה המילה שלך כנגד המילה שלנו וברור לך שיאמינו לנו, כי אנחנו אנשים מכובדים ואתה סתם אפס. אנחנו נגיד שיולי שכר אותך בשביל להקליט אותנו ושנלי שכרה אותך בשביל להקליט את יולי. תשמח שאנחנו נותנים לך חמשת אלפים שקל מתחת לשולחן, בלי מס הכנסה, מע"מ, כלום. בחודשיים אתה לא מרוויח סכום כזה. תגיד תודה, כי אם אתה לא רוצה, יש עשרות כמוך שמוכנים לעשות את זה בחצי המחיר."

נלי - ייאמר לזכותם שהחברה' האלה ממש עקביים, הם תמיד משלמים עשרה אחוז ממה שהם מסכמים. גם לך, הדס, נתנו עשרה אחוז ממה שהבטיחו, לא פלא שהם כל כך מתעשרים...

הדס - בקיצור, הבחור רצה להרוויח בכל זאת עוד כמה גרושים ובאותה הזדמנות להתנקם בהם והוא הביא לי קלטת של שיחה בין אריה לבין אלי, שבה הם צוחקים ממני בצורה איומה ומתכננים איך לסדר אותי, הרבה לפני שבוצע המיזוג. אתם מבינים, אצלם כל אחד

מקליט את כל אחד, אז לא פלא שאין להם כסף לשלם לכל הטכנאים. נתתי לו עשרת אלפים שקל, אחרי שהבנתי שזה יעזור לי להפליל אותם, למרות שהקלטת נמסרה לי בצורה לא חוקית. הנה, קחו את הקלטת, תעשו איתה מה שאתם רוצים. כל הלילה שמעתי אותה, פעם אחר פעם, זה ממש מזעזע, איזו רשעות, איזו נבזות, איזו תמימות מצידי שנפלתי בפח.

נלי - אתה בחברה טובה, עד עכשיו הם סידרו את כולנו ולא קרה להם כלום.

הדס - בסוף, החלטתי לכתוב צוואה, כי אני יודע שהם יחסלו אותי. בטח הם האזינו לשיחה שלי עם הטכנאי ומי יודע אולי הם פה קרוב. (מסתכל בחשדנות מסביבו) אני לא יודע אם יהיה לי הכוח להילחם בהם ולהתלונן עליהם, או שהם יחסלו אותי קודם. אולי פשוט אני אתאבד, או אפילו ארצח אותם ואתאבד אחר כך. אתם רואים את האקדח הזה, אני מחזיק אותו ברשיון, ואני נשבע לכם שאשתמש בו!

סימה - הדס, אל תעשה שטויות, תן לי את האקדח, החיים שלך שווים יותר מכמה מליוני דולר!

הדס - זה לא הכסף, לא איכפת לי מהכסף. זה בראש וראשונה הרגשת העלבון שכך מסוגלים להתייחס אלי בני אדם. זה הבוז שהם רוחשים לי כאילו שהייתי איזה כלב שוטה ועזוב. זו הבגידה שלהם, אחרי שחשבתי שהם חברים שלי, איך שהם צוחקים מהנכות שלי, זו רשעות לשמה. והכל בא להם כל כך בקלות - VENI VIDI VICI, באים, שודדים והולכים! הם גונבים, לועגים, מתאכזרים, נועצים את הסכין ונהנים לראות את הדם פורץ מתוך הפצע!.. אבל הם גם לקחו לי את כל טעם החיים, הם שדדו את ההמצאה שלי, את החברה שלי, השתלטו על כל מה שעשיתי בחיים ושילמו לי נזיד עדשים. הם הרי עלוקות, ומפירים, אין להם את היצירתיות להמציא משהו מועיל. יש להם יצירתיות של גנבים, איך לסחוב, לעשוק, לרמות, לסדר אנשים. במו עיני ראיתי איך הם משלמים לסוכן המסכן שלהם ביוון עמלה של 1% בלבד על איזו עסקה, כשהיה להם הסכם חתום איתו על עשרה אחוז. כשהוא הראה להם את ההסכם, הם הראו לו שכתוב שם שהעמלה שלו תהיה עד עשרה אחוז. אתן הבנתן את זה - עד עשרה אחוז! אז שיגיד תודה שלא נתנו לו רק פרומיל.

נלי - מגיע לו, יולי התחנן בפניו שיתבע אותם אבל הוא לא רצה, כי הוא האמין בהם.

הדס - בסוף הם זורקים אותי לכלבים, הצולע עשה את שלו, הצולע יכול ללכת, הצולע יכול ללכת (צוחק לעצמו), אוי זו בדיחה טובה, הצולע יכול ללכת. (נראה לגמרי מבולבל) טוב, אל תדאגו, אני לא אעשה שטויות, אני נשבע לכם. אבל ליתר ביטחון הכנתי צוואה לפי דוגמא של הצוואה של אבא שלי. שתיכן מוזכרות בה ואני אומר לכן שהיא אותנטית, נכתבה בהכרה מלאה, אתן שתי העדות שלי וכו' וכו'... נכון סימה שככה צריך לעשות?

סימה - תפסיק עם זה, אתה לא הולך למות, אתה תתגבר על זה, אתה צעיר, כל החיים לפניך. כולנו עברנו חוויות קשות בחודשים האחרונים, אז מה התאבדנו? בוא, ניקח אותך הביתה, ניתן לך כדור שינה ותלך לישון.

הדס - (צועק כמו ילד קטן) אני לא רוצה לישון, אני לא רוצה לישון!

הדס זורק להן את הצוואה והקלטת ובורח מהן במהירות ובצליעה. מתחילה להישמע מוסיקה כנסייתית, רקוויאם, אולי של ורדי, קטעי AGNUS DEI ולקראת סוף התמונה ALLELUIA. בזמן שנלי מקריאה את הצוואה, הדס רץ לאורך הפארק בזיגזגים ונטמע בקרב הרצים. פתאום מופיעים אלי ואריה מאחוריו, אחרי שהוא התרחק מאוד מסימה ונלי. הם לא מדברים לכל אורך התמונה. הם עומדים מאחוריו, מלפניו, מצדדיו, והוא לא מבחין בהם. מדי פעם הם מגחכים, צוחקים צחוק לעגני, עושים להדס פרצופים, מחקים בצורה גרוטסקית את הצליעה שלו. הדס ממשיך ללכת בזיגזג, אם כי בקצב יותר ויותר איטי, אחרי שהתעייף. הוא ממשיך למלמל לעצמו משפטים מקוטעים, מגומגמים, ללא סדר, כמו הוזה. הדס מאוד מזיע, מדי פעם הוא מתפרץ בבכי. לפתע הוא נעצר ליד ספסל, מתיישב עליו, אלי ואריה מתיישבים משני צדדיו והוא לא מבחין בהם. הדס בוכה, צוחק, שר, אומר פתאום - "הצולע יכול ללכת" ואז שולף את האקדח ויורה בראשו.

כל אותה העת נלי מקריאה את הצוואה, בקצה השני של הבמה.

נלי - צוואה. אני, הדס שוטן, המתגורר בתל אביב ברחוב שמעון התרסי, 34, בהיותי בדעה צלולה ובאין אונס, מצווה בזאת לאמור כי אם אמות תהיה צוואתי זאת בתוקף ויחולו הכללים הבאים: כל רכושי, הדירה שברשותי, הפיקדונות שבבנקים וכל המניות שלי יימכרו, והתמורה תחולק שווה בשווה בין סימה קאליפה לבין יולי ונלי דורון. אני מודה לסימה שהייתה תמיד עבורי ידידה נאמנה, במיוחד בעת צרה, והייתה מוכנה להקשיב ולייעץ לי בכל עניין. אף ידיד אחר לא התנהג אלי בצורה כל כך יפה, פרט לסימה שעשתה זאת בשמחה, מבלי לצפות לתמורה. אני יודע שמצבה הכלכלי של סימה לא שפיר ואני מקווה שמעט הרכוש שתקבל ממני יסייע לה להיחלץ ממצוקתה. אני מבקש ממנה שתחזיר ארצה את הסכום של חצי מליון דולר שנמצא בבנק קרדי סוויס בג'נבה, מס' חשבון.... אני יודע שעברתי עבירה חמורה על חוקי המס והמטבע של ישראל ועל תקנות הרשות לניירות ערך. אני מצהיר כי אריה סימון, יו"ר חברת היפוקרטס, הוא זה שהדיח אותי לעשות זאת. הוא נסע איתי לשוויץ והעביר לי שם את הכסף, בהתאם לפרטים שמסרתי אמש לסימה קאליפה, כולל אישורי שהיה של שנינו במלון, אישורי טיסות וכדומה. זהו כסף ארור, כסף דמים ואני מבקש להחזיר אותו לבעלי המניות של חברת מולקולה, מהם גזלתי אותו כשנחמד. קיבלתי את השוחד, על מנת לסייע לאריה סימון להשתלט על החברה שלי, תוך הונאת שאר בעלי המניות, ועל מנת שאשכנע את המשקיעים האחרים לא להשקיע במולקולה.

סימה - (בבכי) הוא כנראה באמת הולך להרוג את עצמו, אני כל כך מצטערת שלא הצלחנו לעצור אותו!

נלי - יולי ונלי היקרים, אני יודע שפגעת בי בכך קשות. תמיד הייתם טובים אלי ועזרתם לי לכל אורך הדרך. אבל גמלתי לכם ברע על כל הטובות שהרעפתם עלי. בגדתי בכך כשכר על נאמנותכם. מאוד התרגשתי להיות במסיבת יום ההולדת של נלי ולראות איזו זוגיות נפלאה יש לכם, אילו ילדים מקסימים, איך היושר, האושר והנאמנות שורים בביתכם. נלי, את האישה המושלמת שתמיד רציתי שתהיה לי (מתחילה לבכות) ויולי, אתה הגבר האידיאלי שכל כך רציתי להיות. יולי, אתה ישר דרך, נקי כפיים ובר לבב, אתה כמו מצפן שתמיד מוביל רק לכיוון אחד בדרך הישרה, ללא משוא ופחד. ואילו אני איבדתי את הצפון. זה החל כשקיבלתי את האירוע המוחי ששיתק חצי מגופי וזה המשיך אחרי שפגשתי את אלי ואריה אצלכם. הם הפכו את הצליעה הפיזית שלי לצליעה מוסרית. שהדי במרומים יודע שעד אז הייתי אדם ישר, שמעולם לא פגע בזבוב ורק ניסה לעזור לאנושות בהמצאותיו. מכרתי את

נשמתי לשטן, כי אני חלש אופי, אינני גיבור כמוך יוליסס! אני יבחוש בן שלולית, השקוע עמוק בתוך הביצה ולא יכול להיחלץ ממנה, כי אין מי שאוהב אותי מספיק להושיע אותי. אלי ואריה השפיעו אלי, ניצלו אותי, השחיתו אותי, איימו עלי, גנבו אותי ואחר כך זרקו אותי לכלבים.

נלי מפסיקה את הקראת הצוואה ומתפרצת בבכי. סימה ניגשת אליה, מחבקת אותה, מלטפת אותה, מרגיעה אותה.

סימה - די, די, זה לא יעזור אם תבכי, אנחנו צריכות למצוא את הדרך להציל אותו, אם זה כבר לא מאוחר מדי, כי הוא משווע לעזרה ואין לו אף אחד שיעזור לו חוץ מאתנו. זה נורא להיות בודד, כשאינן לך אף אחד לצידיך כשאתה בצרה. איזה מאושר יולי שהתייצבת כמו לביאה לצידו!

נלי - אני הרסתי את חייכם ועל כך מגיע לי עונש. הלל הזקן אמר במשנה - "על דאטפת - אטפון, וסוף מיטיפיך - יטופון". ואכן, אני כמו אותה גולגולת של השודד, שהילל ראה אותה צפה על פני המים ואמר לה - "על זה שהטבעת אחרים, גזלת, הרגת, וכדי שלא יתגלה המעשה זרקת את קורבנך למים, משום כך הטביעו גם אותך, מידה כנגד מידה". אני גנבתי וגזלתי מכם ומאחרים את כל חסכונותיכם. למרות שנתתם בי את אמונתכם והשקעתם את כספכם בחברתי, בגדתי בכם, גזלתי את כספכם והעברתי אותו לשודדים האחרים. ועל כך מגיע לי העונש שקיבלתי כשהם הטביעו אותי. כשתקראו את הצוואה הזאת, כנראה שכבר לא אהיה בין החיים, כי או שיהרגו אותי או שאתאבד קודם לכן. וזה מגיע לי, כי פשעתי. אבל בקשה לי אליכם. עזרו לי לקיים את סוף הנבואה של הילל - "וסוף מיטיפיך יטופון". אל תתנו להם לחמוק גם הפעם מעונש. נקמו את נקמתי. הגשימו את קיללתי, כי אני מקלל אותם בזאת בקללה נוראה, יהי גורלם מר ונמהר מגורלי. מי ייתן וירגישו עשרת מונים את תחושת הייאוש שיש לי ברגע זה. DE PROFUNDIS אני מקלל אותם. עשו שיתנו את הדין וישלמו עבור מעשיהם, כי אני העני ממעש תש כוחי, אבל אתם חזקים מלוכדים, אוהבים, יש לכם את היכולת להביא אותם לדין צדק!

סימה - הלוואי שהיה צודק והיה לנו את הכוח הזה, אבל עד עכשיו הם התגברו על גדולים וחזקים מאתנו.

נלי - ואם תצליחו להתנקם, ירווח לי, ואוכל לנוח סוף סוף על משכבי בשלום. אני אמנם כבר אהיה בהאדס, בשאול, בעולם שתחתכם. אבל הבשורה תגיע אלי גם שמה, ונשמתי תיגאל סוף סוף מייסוריה. ואם לא תצליחו להתנקם בהם, רוחי תרדוף אחריהם עד יום מותם. וביום מותם כאשר יגיעו להאדס, אמשיך לרדוף אחריהם גם שם. אביא אותם בפני בית הדין הגבוה של העולם אליו אני הולך, ואדרוש שיפסקו את עונשם, שיישרפו עד עולם באש הגיהנום, כי לרשעים לא תהיה תקווה! אני מצהיר כי זהו רצוני האחרון ובזאת בטלה כל צוואה אחרת שלי, ולראייה באתי על החתום בנוכחות שני עדים ביום....

לפתע נשמעת ירייה. נלי וסימה רצות לכיוון הירי. הן נעצרות במרחק מה מהספסל עליו מוטל ללא רוח חיים הדס. אלי ואריה רוכנים על הגופה של הדס, מרימים את ראשו, מוודאים שהוא אכן מת ושומטים את ראשו. הם בודקים את האקדח של הדס ומכוונים אותו לעבר נלי וסימה בתנועה מאיימת, אך מבלי שהם מבחינים בהן. לפתע, הם שומעים המולה של אנשים המתקרבים לספסל. הם שמים בחופזה את האקדח בידו של הדס ומתרחקים

במהירות, כשהם מסתכלים מסביב בחשדנות, ממשיכים לחקות בלכתם את הצליעה של הדס, וצוחקים צחוק מקברי ומזעזע. מהגבעה הסמוכה לספסל יורד באיטיות האל האדס, מגיע להדס ונוגע בו קלות. הדס מתרומם, מחייך להאדס, תופש בידו, והולך יחד איתו בחיך רחב, בצעד בטוח וללא צליעה, כאדם שנפשו מצאה סוף סוף מנוחה, לאחר שנגאלה מייסוריה. מנגינת ההללויה נשמעת במלוא העוצמה, כאשר הדס והאדס מתרחקים אט אט במעלה הגבעה.

תמונה חמישית

במשרד של אלי. נוכחים נלי, אלי ואריה. על השולחן מפוזרים מסמכים וקלטות.

אלי - (בהיסטריה) בת זונה! זונה זולה שקרנית ובוגדנית, זה מה שאת! בוגדת בבעלך, בוגדת בי, בכל העולם. איך הצלחת לעבוד עלי! איזה ביטויים, אילו גניחות, נשמעת כל כך אמיתית. דיוניסוס שלי, אדון שלי, אלוהים שלי, איך גנחת מתשוקה - אלי, אאאאלי, שלא ייגמר לעולם. והכל היה זיוף, כל הזמן המוח התכנן והשפל שלך עבד ורקם מזימות. פתחת את הרגלים ואני פתחתי את הפה, ולא הבנתי שאת מנצלת אותי, שאני בסך הכל פיון במשחק השטני שלך.

נלי - (צוחקת) מה יש מתוק שלי, מה אתה כל כך מתרגש. מה אתה כל כך מזועזע שהסוסה המיוחמת שלך עלתה על הסוס האצילי שלה. זו פוזה חדשה, אבל אתה עוד תתרגל אליה. ככה זה במשחק האהבה, פעם אתה למעלה פעם אתה למטה. מה ציפית מזונה, שהיא תעמוד בדיבורה, ממתי לזונה יש מילת כבוד? אבל למה אתה מעליב אותי, למה אתה קורא לי זונה זולה? אתה חושב שהמחיר ששילמת על ליל האהבים שלך, היחיד והמיוחד, הוא כל כך זול? לא הייתי אומרת שכמה מליונים שתצטרך להחזיר ובילוי שארית ימך בבית סוהר זה מחיר זול כל כך. אפילו זונת צמרת לא גובה כאלה מחירים. תסכים אתי שכשפנוליפי מאבדת את תומתה, היא לפחות עושה את זה בגדול!

אלי - אל תשמחי כל כך מוקדם. אני לא הולך כל כך מהר לבית סוהר ויש לי עוד כמה טריקים שאת אפילו לא מדמיינת לעצמך.

נלי - מצטערת לאכזב אותך, אדוניס יפה שלי. אבל יש לי הפתעות בשבילך. כל החומר שאתה ראית, הצילומים על הרצת המניות, על החברות הפיקטיביות, ההקלטות על השוחד, הסחיטה והרצח, הכל כבר בידי המשטרה והרשות לניירות ערך. וליתר ביטחון באתי עם שני שוטרים שמחכים לך בחוץ לקחת אותך למקום המגיע לך ולהציל אותי אם יתחשק לך עוד פעם לבקע את החומות של המבצר שלי. פעם אחת זה די והותר, להרגיש שדודה, פרוצה ואנוסה, כי זו החוויה היחידה שאתה מסוגל להעניק לנקבות שלך.

אלי - קל לך לדבר עכשיו, אבל מי שיראה את הסרט הכחול שלנו לא יאמין שזייפת את ההנאה שלך. הכל היה אותנטי לחלוטין, וכאשר צרחת מתענוג, די נהנית להיאנס. (מחקה אותה) "אתה מרים אותי לאולימפוס, אני רואה זיקוקי דינור, אני מסופקת ומאושרת, אני אספק את כל הפנטזיות הכי פרועות שלך." (בשאגה) אלה לא היו בדיוק סימולציות על יבש,

זה היה אותנטי, ונהנית מכל רגע. אז אל תשחקי לי את המדונה האנוסה, את רק הזונה עם פני המדונה, זה מה שאת!

נלי - (בצחוק) אני חייבת לציין שאתה מאהב בכלל לא רע וכשסגרתי את העיניים ולא ראיתי את פני הצפרדע שלך, את הכרס המשתפכת ואת הגב השעיר, אפילו נהייתי פה ושם. רק חבל לי שזה היה חד פעמי ושבפעם הבאה שנוכל לעשות את זה ביחד, זה יהיה ביום ההולדת השמונים שלי, כשסוף סוף תשתחרר מבית הסוהר על התנהגות טובה. זה נורא שכשרון כמו שלך יבזבז עכשיו לכל כך הרבה שנים. אבל, כשאני חושבת על כך, יש בכל זאת שביב תקווה ונראה לי שהתחת השמן שלך עוד ימצא חן בעיני אי אלו בריונים מהחברה'. מה שברור שזה יפתור אותך פעם אחת ולתמיד מבעיות הטחורים. (מרצינה) מה חשבת לעצמך, שנכנסתי אתך למיטה כדי להתענג? הייתה לי רק מטרה אחת - להפיל אותך בפח, לשבור אותך, כמו שאתה הצלחת לשבור את הלב של יולי, של אהובי היחיד. אני מרחתי על גופי סם אמת, בשביל להניע אותך לדבר. וככל שנישקת אותי, כך בלעת את הסם. וככל שהתקרבת למקומות המוצנעים ביותר שבגופי, שם ליקקת את הסם במנות יותר ויותר מרוכזות. לא נתתי לך סם אהבה, כי אתה לא מסוגל לאהוב. לא נתתי לך סם חשק, כי אתה מתגרה גם מבובת גומי, קל וחומר מהנימפה הנימפומנית שהטריפה את חושיך באותו הלילה. סם אמת נתתי לך, וככל שנפתחתי יותר, כך חדר עמוק יותר הסם לקרביך, עלה לראשך ופתח את חרצובות לשונך.

אלי - לא סיפרתי לך כלום, אין לך שום תיעוד מאותו הלילה, את משקרת במצח נחושה.

נלי - הוכחתי לך כבר שזה לא נכון ושהכל מתועד וישמש כראיה נגדך. אצלי יש את כל החומר, לך אין כלום. אתה פתחת את הפה ועוד איך פתחת אותו, עד שהתחיל להפיק מרגליות. אבל, מה אני אומרת מרגליות, פרחים מורעלים יצאו ממנו, ריח נוראי של ביבים. כי אלי, אתה היית מגעיל במיטה, אבל היית מגעיל פי מאה בוידויים שלך. הגופות שלנו הדיפו מי בשמים עדינים ביותר בהשוואה לסרחון של המעשים שתיארת באותו הלילה. אתה רואה, מאהב יפה תואר שלי. זאת הייתה השתחררות הודית. אני השתחררתי מתומתי בזרועות הומפיר, השלתי מעורי את המוסר והטוהר, כשנעקצתי על ידך. אבל אתה השתחררת מכל מה שהעיק על מצפונך, אם יש לך בכלל משהו כזה, אולי בתת מודע שלך... אתה חדרת לגופי, אבל אני חדרתי לנשמתך. אתה ניפצת את הערכים המקודשים לי, אבל אני הצלחתי לנפץ את מבנה הרשע, שהקמת במשך שנים של תככים. שנינו השתחררנו גם פיזית וגם נפשית, אבל בסוף אתה נשארת מרוקן, עייף, מובס, מבלי שאף תחוש בכך.

אלי - את ממש זיקית, ממדונה חסודה את הופכת לנימפומנית אחוזת תזזית, ופתאום את לובשת צורה של מכשפה, של הידרה אימתנית שאוכלת את כל מי שנקרה בדרכה. מי את באמת, נלי?

נלי - אני שלושתן. אני כמו אתינה, לובשת צורה ופושטת צורה בהתאם לצורך ולאדם. אני אתינה, אלת המלחמה, המשמידה ללא רחם את כל אויביה ומנצחת אף את דודה, פוסידון הנורא. אני אתינה, המגנה על יוליסס, ומצילה אותו מכל הסכנות. אך אני גם אתינה, האלה הטהורה, המגנה על תומתה בחירוף נפש. וכמו שאתינה הצנועה השמידה את כל מי שניסה לפגוע בתומתה, כך אני אשמיד גם אותך, ואשחרר את האנושות מהנוכחות המפלצתית שלך. אתה חשקת ביחסים מסוכנים עם הבתולה החסודה ממסיבת ההפתעה. ורקמת מזימות, שלא היו מביישות את לאקלו על מנת להשיג אותה. וראה זה פלא, התמימה הצליחה להפוך על

פניהן את כל המזימות שלך. מרחח לך דבש של חנופה על עוקץ הנאפופים שלך, וכשנאנקת מתענוג, באה מלכת הדבורים ועקצה אותך בעוקץ שלך, העוקץ הנעקץ, תרגיל העוקץ המושלם. גרמתי לך לעלות השמימה באורגאזמה אחת אדירה, הרי זה מה שתמיד רצית, נכון, להגיע לסיפוק האבסולוטי, למות כמו קנאקר ולא כמו קאקר!.. ובהגיעך השמימה, אחכה לך שם בדמות מאאת, אלת האמת והצדק, בהיכל הצדק האלוהי. ועל מאזני הצדק שלי אשקול את לבבך שטוף הזימה והרשע ואשלח את נשמתך החוטאת לדראון עולם!

אלי - את יכולה להיות מצידי אפילו צרברוס, אבל אם את חושבת שאני אירתע מלפרסם את ליל הזנונים שלך את טועה. עוד היום יולי וכל חנויות הפורנו יקבלו עותק של הסרט, לי אין מה להתבייש בביצועים שלי! אבל אני לא הייתי רוצה להיות במקומך כשהילדים שלך יראו פתאום את אמא שלהן מככבת כנלי המנבלת בערוץ הגרמני בכבלים. ומה עם בעלך הפרענק, את חושבת שהוא יעבור לסדר היום כשהוא יראה את כל התנוחות שהרבצת איתי. הזונה הכי נימפומנית מעולם לא העזה להרביץ ביצועים כמו שלך. ואת עוד מכרת לו לוקשים שהיית בתולה כשהתחתנת איתו ועשית לו סקנדל שהיה לו איזה סטוץ תמים עם סימה בפריס. את כל השטיקים שלך לא למדת מבעלך הפלנץ, התחלת עם זה בשנות השבעים העליזות, באורגיות שלכן בסמינר עם המורים. ועכשיו את בטח ממשיכה את זה עם התלמידים הקטינים שלך, מלמדת אותם את עובדות החיים! אני בכלל לא אתפלא, אם כמו שפיתית אותי, הכנסת למיטת הזנונים שלך גם את סימה, על מנת לבדוק מה יולי מצא בה ולשכנע אותה לשתף איתך פעולה!

נלי - (בצחוק) אני יודעת שאתה לא מאמין לי, אבל אתה באמת היית הגבר השני בחיים שלי. ואם הייתי כל כך טובה אפשר לזקוף את זה רק לזכותך, ולזכות הזקפה שלך, שהצליחה לעשות לי כזאת מהפיכה בליבידו שלי, ששחררה בבת אחת את כל האינסטינקטים החייתיים שהיו חבויים אצלי כל השנים. סוף סוף אתה בעצמך אמרת לי באותו לילה שיולי הפרענק שלי הוא סתם הווילדע חייע, אבל אני הפרענקינה הזנותית שלך עמה חיה! ייאמר לזכותך שיש גם צד חיובי במסגל עם השטן, והנשמה הפדגוגית שלי רשמה כל הזמן הערות, כך שעכשיו כשאני עושה את זה עם יולי אני מברכת אותך יומיום ויולי מצטרף לברכות. הוא אפילו משוכנע שיש לי עתיד גדול בתור כוכבת פורנו והוא מוכן להיות האמרגן שלי. משהו נוסח מורה ביום, זונה בלילה. אתה מכיר את הסוג הזה של סרטים, בטח אתה גם צופה בהם, כשאתה מנסה להתגרות בשביל לספק את אשתך ההיפופוטם. הבעיה שלוקחים לנו את השחקן הראשי לקלבוש להרבה שנים, אבל יולי כבר פנה לרשויות בתי הסוהר שיעמידו לרשותנו חדר התייחדות. הם בטח יסכימו שנתייחד שוב פעם אל מול המצלמה בשביל לעודד את תעשיית הסרטים הישראלית המקרטעת ולהביא מעט דולרים למדינה.

אלי - אני לא מאמין לך שבכלל דיברת איתו על מה שהיה בינינו. לא היית מעזה לעשות זאת, כשהוא שוכב אחרי התקף לב, חצי מת. זה היה מחסל אותו. אבל גם אם סיפרת לו, כשהוא יראה את זה בווידיאו, זה יהרוג אותו סופית או שירצח אותך, כמו שעושים את זה אצלם בשביל להציל את כבוד המשפחה. אם תבטיחי לבטל את כל התלונות, אולי אשקול להחזיר לך את הסרט.

נלי - (בקלילות) אוי כמה שאתה טועה. יולי באמת ראה את הסרט ולא הזדעזע. המצרים של היום הם לא מה שהיו בשנות החמישים, הם למדו משהו מהאשכנזים. הוא דווקא אמר לי שעם כל אחד אחר הוא היה כועס, אבל לך הוא דווקא מפרגן, כי סוף סוף זאת מתנת פרידה לקראת המסע הארוך שלך אל תוך הלילה. אתה רואה כמה שאני נדיבה, נותנת לך כאלה

מתנות סקסיות. (בצעקה) מה שלא זכרת, זה שצריך להיזהר ממתנות של יוונים! מהדורון של נלי דורון... (מרצינה) אבל, ברצינות, מה אתה חושב, שהשארתי אצלך את הסרט האמיתי? הרי כשנחרת, אחרי שמילאת את הקרביים שלי באלפי החיילים הקטנים שלך ואת האוזניים שלי בכל הסיפורים על המזימות שביצעת, החלפתי את הסרט בסרט ישן ושרוף. ליתר ביטחון גם דאגתי לנטרל מבעוד מועד את יכולת ההאזנה שלכם לאותו הלילה ומילאתי את החדר במיקרופונים סמויים, כך שלי יש סרט וטייפים של כל הוידויים שלך, שחלקם שמעת. ואילו אתה, כשתרצה לשמוע את ההקלטות שכביכול עשית, תקבל רק צפצוף אחד חד וארוך, ומהסרט תראה רק כתמים צהובים ואדומים. אתה רואה, פיגמליון שלי, אתה לא רק מורה טוב בהלכות זימה אלא גם בהלכות מזימה.

אלי - את מבלפת, אני ראיתי את הוידאו, רואים שם הכל, עד הפרטים הקטנים ביותר.

נלי - מה, אפילו רואים את הנחש המיקרוסקופי שלך? לא ידעתי שיש למסרטה עדשה טלסקופית! אבל אתה הרי משקר וזה לא יפה לשקר לתאומה הסיאמית שלך, שנשבעה להיות איתך צמד חמד, נלי ואלי לנצח. אתה היית כל כך מלא מעצמך, אחרי שהתרוקנת, שלא חשבת אפילו שמשטים בך, שמחניפים לשועל על מנת שיפיל את הגבינה מפיו ויתחיל לזמר. הפכת אותי ממש לאלטר אגו שלך, ואני נלי השועלה הפוקסית, הפכתי את השועל הותיק לעורב. הילדה התמימה שנכנסה למיטה עם הפוקסי שלה והחניפה לכיעורו היפה רק בשביל לטרוף אותו יותר טוב, ינגלה! אתם כאלה טיפשים הגברים, קצת סקס וקצת חנופה והשכל יורד לכם לרגליים. לא בדקת את הסרט, כי חשבת שאני בידיים שלך, שניצחת את המערכה, שיוליסס נסוג והשאיר את הסוסה המיוחמת שלו בשערך. כשהשתן עולה לראש והזרעים לעיניים, והמצפן מתרוצץ כמוכה אמוק בין הרי האחוריים, רק אז עושים את הטעויות הגדולות ביותר. עודף ביטחון עצמי היה תמיד האויב הגדול ביותר של האדם, במלחמת טרויה כמו במלחמה הקטנה שלנו.

אלי - נניח שהסרט אצלך, אני אומר נניח, כי אני לא מאמין למילה אחת ממה שאת אומרת, ונניח שהיה לך את האומץ להראות אותו ליולי, בחיים לא תוכלי לשכנע אותי שהוא עבר על זה לסדר היום.

נלי - (מרצינה) אני לא אכחיש שבהתחלה הוא קיבל את זה קשה, כמו שאני קיבלתי קשה את הסטופ שלו עם סימה. אבל בסוף הוא הבין שבמלחמה טוטלית נגד כוחות הרשע לא בוחלים באמצעים והמטרה מקדשת את האמצעים, כשהמטרה צודקת. היינו במצב של לחיות או לחדול, אחרי שגנבתם לנו את כל הכסף! רציתם כבר ממש לחסל אותנו פיזית, כמו שחיסלתם בעבר את האויבים המסוכנים שלכם באמת. ואם המחיר של הניצחון היה בהשאלת הגוף שלי ללילה אחד לשטן, צריך היה לשלם אותו, כי הנשמה שלי הייתה ונשארה כל הזמן טהורה והייתה מרוכזת בכל אותו הלילה רק בדבר אחד, בהשגת הניצחון. אני לא אכחיש שכשהלכת הרגשתי מזוהמת, מוכתמת, בזויה וזולה, ובכיתי כמו שלא בכיתי בחיים. יולי הבין אותי וסלח לי, בדיוק כמו שסלחתי לו על סימה, כי כשאוהבים סולחים.

אלי - (בלעג) ממש אידיאליה, כשאוהבים סולחים. קיבלת עכשיו מיולי הקרנן שלך רשיון לזנות עם כל החברים שלך, כי את אוהבת אותו (מחקה אותה) "כי כשאוהבים סולחים". את מחברת LOVE STORY חדש, תבגוד ככל יכולתך, שלושה גברים בכרטיס אחד, הנחה להצגה יומית!

נלי - (בהתרסה) מה אתה בכלל מסוגל להבין באהבה! אבל כששונאים, כמו שאני שונאת אותך על כל מה שעשית לנו, לא סולחים לעולם, ובשביל זה אתה תשלם את מלוא המחיר! אלי, תכניס לך טוב טוב לראש הצפרדע שלך, נלי היא לא הנננקה של אלי, היא הנננקה הגמור שלו, סם המוות של אלי. היא האמזונה שירתה חץ מורעל אל ליבו של הסטיר והוא נפל שדוד. הייתי ונשארתי תמיד אישה של גבר אחד, של יולי בעלי האהוב. בשבילו הייתי מוכנה לעשות הכל, אפילו לשכב עם צפרדע, על מנת להציל את הנסיך הפצוע שלי. ואני אגיע לשיא האורגאזמה, כשאדמיין איך הגורילות הענקיים בקלבוש הופכים את הקרביים המסכנים שלך, כשהריר נוזל מפיהם ואתה זועק לרחמים. אבל אף אחד לא ירחם עליך, כמו שאתה לא ריחמת על אף אחד, כשהחזקת את שרביט המלוכה בידך, בעת שהתהוללת בבקחנליות של רשע, זימה ושחיתות, ועכשיו השרביט תקוע עמוק עמוק בישבנך.

אלי - אני עוד לא אמרתי את המילה האחרונה שלי, עוד תשמעו ממני, אריה לא יפקיר אותי, כי אני יודע יותר מדי דברים. אני עוד מקווה להיחלץ מזה בגדול כמו שתמיד נחלצתי מכל מזימה. גם אם יעשו נגדי משפט, הווידויים שלי כביכול מתובלים בגניחות הנאה כל כך חזקות שלך ובדברי זימה כל כך בוטים של המורה החסודה, שאין שום סיכוי שתרשי שיגררו אותך להביא את חומר הזנונים כראייה במשפט. יולי לא ייתן לך שקלונך ובגידתך יתגלו ברבים והדוד הס"ט שלך לא ירשה לחלל כך את כבוד המשפחה. נלי, את עוד תראי, אני אקרע לך את הצורה!

נלי - אלי, מתוק שלי, אתה שוכח שכבר קרעת לי את הצורה באותו הלילה, כך שאני כבר לא מפחדת מכלום. אני לא שואלת את הדוד שלי עם מי להתפרפר או לא, בדיוק כמו שהוא לא שואל אותי. יולי שלם במאה אחוזים עם מה שעשיתי, ובכל מקרה, כבר מסרתי את כל החומר למשטרה, כך שהפור נפל. אני לא נרתעת מכלום, לא מפחדת מכלום, סילקתי מעלי, בליל הזנונים איתך, את כל הפחדים והעכבות שהיו לי. אבל, שכח מזה שהדוד שלי היקר יעשה משהו בשבילך, אחרי שהוא שמע את ההקלטה שבה תכננת להרוג אותו בערמה של שיט, ושגנבת מהחברה מליוני דולרים. גם אשתך השמנה תעזוב אותך לאנחות, אחרי שתשמע איך תכננת לחסל אותה. זה דבר אחד כשאתה בוגד בה, לזה היא התרגלה, אבל היא לעולם לא תסלח לך על שני המלאכים שרצית לשלוח לה על מנת לגרור אותה לעולם האמת. היא תעזוב אותך ואולי היא תזכה למצוא סוף סוף מישהו נחמד שבשבילו יהיה לה כדאי לרזות. אין לך שום תקווה, על דלת העולם שאתה נכנס בו חקוקה הכתובת של דנטה ידיך - L'ASCIATI OGNI SPERANZA VOI QUE ENTRATE. היפרד מכל התקוות בהיכנסך לשערי הגיהנום!

אריה - למה את משתמשת במילים של שבת בשביל הדגנרט הזה, אני פשוט הייתי מצטט את סבי ז"ל שהיה אומר במאמע לושען שלנו - EL QUE VIVA ESPERANDO MUERA - CAGANDO, מי שחי בתקווה מת בצואה. אתה רצית להרוג אותי בערמת צואה, החלפת לי את הכדורים, תכננת להשתלט על הכל, להרוג את כולם. אז יש לי חדשות בשבילך, אני עוד אדאג שאתה תמות בערמה של צואה, שתתחנן בכלל למות, כי זה הרבה יותר גרוע לחיות בתוך הצואה. אבל עוד יהיו לך חיים ארוכים, אני אוודא אישית שתחיה הרבה שנים ותשלם את מלוא המחיר על כל הפשעים שביצעת. אני אשלח לך את מיטב הרופאים על מנת לתפור לך כל פעם מחדש את הישבן שלך ולהאריך את חיך העלובים. אתה תתחנן למות, אבל תחיה עוד ועוד, כי אתה תחווה את הגיהנום עוד בחיך! ואל תדאג, אני לא מפחד ממך ומאף אחד אחר, אני מעולם לא עשיתי משהו בלתי חוקי והמצפון שלי צח כשלג. וגם אם תפתח את הפה שלך, הסרחון שינדוף ממנו יהיה כל כך גדול שאף אחד לא יאמין לחלואה כמוך!

אלי יוצא.

אריה - (בחיוך רחב) נלי חמודתי, היית גדולה, הרבצת את הופעת חיך. אני רואה שהתפוח לא נפל רחוק מהעץ. מי יודע אולי יש לך עתיד בעולם העסקים ואת עוד תזכי לרשת אותי באחד הימים. אני הרי סוף סוף הדוד שלך והסנדק של הבן שלך!

נלי - (מרצינה) תפסיק עם הבולשיט, דודי היקר. יש לנו מספיק עדויות להכניס גם אותך לבית הסוהר לשנים ארוכות. מה אתה חושב, שאם נמשיך להילחם בך, מישהו יאמין לך שלא ידעת מכלום. הנה, קח צילום של תצהיר שהדס נתן בפני שני עדים על הנסיעה שלכם לג'נבה ועל הכסף שהעברת לו בצורה בלתי חוקית לבנק בשוויץ. יש צילומים של קבלות המלון של שניכם, יש את הפרטים של חשבון הבנק והוא ביקש מאתנו בצוואה שלו, שבה המסכן מוריש לנו את כל הכסף שלו, שנחזיר את הכסף ארצה ונשלם אותו לבעלי המניות המרומים של מולקולה. הוא התוודה בפנינו על כל השחיתויות והשוחד, איך ששכנעת אותו לייאש את המשקיעים האחרים, לרמות את בעלי המניות, את הרשות לניירות ערך, הכל. ועכשיו שהוא מת, התאבד כביכול, זה כבר המוות השלישי שקורה בחברה שלכם בצורה מוזרה מאז שיולי עזב. בהתחלה וירוס, אחר כך נחש, עכשיו אקדח. אתם משתכללים... אבל אתה לא חושב שיתחילו לשאול שאלות, מה זאת התכיפות הזאת, אילו נסים קורים דווקא לאנשים שמסכנים אתכם, כשהם מתפגרים להם פתאום אחד אחרי השני?

אריה - (פורץ בצחוק שטני) נלוש הקטנה שלי, מה את חושבת אותי לרכיכה? מה אני ליצן כמו המאהב הווסוסו שלך, אלי? באמת מצאת לך צמד חמד של גברים. אחד, יפה נפש שנשבר ומקבל התקפי לב, והשני חרמן, שמאבד את הראש שלו כל פעם שהוא רואה זוג שדיים. מותק שלי, אני קורצתי מחומר אחר. אם הנאצים לא יכלו לי, אם כל המתחרים והקשיים שהיו לי בדרך לא הפריעו לי להקים חברה לתפארת, מה את חושבת שמורה לכיתות ה' תוכל להכריע אותי? אני שואב את הכוח שלי מהרי האולימפוס, שם נולדתי. יש לי ברית עם פוסידון, עם האדס, אפילו זאוס הוא לצידי. הם כבר עוזרים לי 75 שנה, אז מה קרה דווקא היום שהם יעזבו אותי, למה מי מת? מה תנסי עכשיו עלי? אתי אין לך סיכוי לזנות, כי אני לא שוכב עם בנות משפחה שלי, ואני גם לא מתרגש מהשטויות של הדס שלך. קודם כל הוא מת, אללה ירחמו! ומתים לא עומדים בחקירה נגדית. אני אטען שנסענו להיפגש עם הסוכן שלו בשוויץ ובאמת נפגשנו איתו. אני אטען שהעללתם עלי את כל הסיפור הזה בשביל לקבל חזרה את הכסף שהפסדתם. אני אפילו אספר לכל החברים שלי במשטרה שרצחתם את הדס, כנקמה על מה שעשה לכם, סחטתם ממנו באיומים את הצוואה ואחר כך רצחתם אותו באקדח שלו. אני אפילו אדאג שטביעות האצבעות שלכם יהיו על האקדח!

נלי - (בשקט, כמעט בלחישה) דודי היקר. לפני שהדס התאבד, הוא נפגש עם סימה ואיתי בפארק הירקון. הוא סיפר לי שאתם רודפים אחריו ושהוא מפחד שתרכחו אותו. הוא כתב את זה גם בצוואה. פחדנו שיקרה לו משהו, או שהוא יעשה משהו לעצמו, וניסינו לעצור בעדו, אבל הוא ברח לנו. עקבנו אחריו וראינו את כל מה שקרה. ראינו איך נצמדתם אליו, מה עשיתם לו, איך וידאתם שהוא באמת מת, איך שמתם את האקדח ביד שלו ואיך אחר כך עזבתם את המקום, כשאתם צוחקים בצחוק מקפיא עצמות ומחקים את הצליעה של הדס. שכחתם רק דבר אחד - לנגב את טביעות האצבעות שלכם מהאקדח. חשבתם כנראה שאף אחד לא יפקפק בכך שהמסכן הזה התאבד. הייתם משוכנעים שבגלל שאין לו משפחה אף

אחד לא ידרוש את חקירת המוות. אז, יש לי חדשות בשבילך. אמרנו לאח של סימה שהוא קצין גבוה במשטרה שאנחנו חושדים בגלל הצוואה שהדס נרצח. המשטרה באמת זיהתה טביעות אצבעות נוספות על האקדח, אבל היא לא יודעת של מי הן. רק אנחנו יודעות! ושלא תחשוב לחסל גם אותנו, כי יש עוד אי אלו אנשים שיודעים, וברגע שיקרה לנו משהו, תיפתח תיבת פנדורה נוראה, שתוביל אותך לבית הסוהר לציידם של עוד הרבה סנדקים מסוגך.

אריה - (חיוור כסיד). אנחנו לא רצחנו אותו ואתן יודעות את זה!

נלי - רצח לא חייב להתבצע באקדח, הוא יכול להתבצע גם במילים, גם בלעג, גם בבגידה. זה לא משנה מה האמת. מה שחשוב זה שטביעות האצבעות שלכם נמצאות על האקדח ויש שני עדים שיטענו כל דבר בשביל שהאמת תצא לאור. עכשיו, אתה כבר קצת מכיר אותי יותר טוב. אני לא אותה נלי הפתיה והנאמנה ממסיבת ההפתעה. אם צריך, אני יכולה להיות אתינה, אלת החכמה והמלחמה. אם צריך אני יכולה להיות אפרודיטה המפתה. יש לי באשפה את החצים המורעלים של אתינה, ובגופי מתרוצצים אלפי זרעים של דיוניסוס התובעים נקמה. אני אכרות ברית עם אלי, עם דיוניסוס, עם הרמס השליח שלך, נגדך. אני אשכב עם כל מי שרק צריך בשביל להפליל אותך. כשאתה כבר חוצה את הרוביקון, אתה כבר לא מפחד משום דבר, מרגע שזנית אתה כבר לא מפחד לזנות עוד ועוד. אבל אהיה מוכנה ללכת רחוק יותר, עד האדס אגיע בשביל לשמוע מפי טרסיאס, איך ניתן להפר את מזימות פוסידון. אם יוליסס עשה את זה, גם אני יכולה. ובהאדס אמצא את הדס ואעלה את נשמתו על מנת שתבוא ותעיד נגדך. והוא יבוא, הוא הבטיח זאת בצוואה והוא יעמוד בדיבורו, כי הקללה שלו היא מעבר לממדי הזמן והחיים.

אריה - (המום) נלי, אני כבר לא מכיר אותך, עברת ממש מטמורפוזה, הפכת למכשפה, לחיית טרף!

נלי - (בזעם הולך וגובר, עם עיניים מזרות אימים) הפכתי לאישה משוחררת. אני כבר לא אותה נקבה אמורפית שהכרת, שידעה רק לטוות בפלך ולחכות שאהובה יחזור מהאודיסיאה שלו. פנלופי נטשה את הפלך לבלי שוב! אני גם לא איפיגניה שהובלה כצאן לטבח על ידי אביה האכזר, אגממנון, על מנת לרצות את האלים ולהפיח רוח במפרשי ספינות יוון בדרך לטרויה. אני לא מוכנה להקריב את עצמי בשביל אף אחד! ראיתי מה קרה להורים המסכנים שלי שהובלו כצאן לטבח לאושוויץ ואיך הם חזרו משמה. אני קורצתי מהחומר שלך. כמו שאתה יצאת להילחם כנגד כל הסיכויים בגרמנים והצטרפת לפרטיזנים, גם אני יצאתי לקרב עבור יולי, עבור הילדים שלי, עבור הצדק, עבור כל אותם בעלי המניות הנגזלים, אבל בראש וראשונה עבור עצמי. ואני לא אירתע משום דבר! זה נכון שיולי הוא יפה נפש ושם לעצמו סייגים, למרות שגייסתם נגדו את מרבית האלים של האולימפוס ונטרלתם את השאר. זה נכון שהוא רצה לפעול רק על פי אמות המידה המוסריות שלו, אבל זה גם נכון שהוא לא הצליח להכריע אתכם. כי אי אפשר להכריע אתכם בדרכים כשורות. כי אתכם אין סליחה ואין רחמים, וכמו ששחטת את כל השבויים הגרמנים שתפשת, כך אני אחסל גם אותך, כי לי אין כבר עכבות. הפכתם אותי לפורייה, שצמחה מתוך גופה המיוסר של פנלופי. נטשתי את הפלך אחת ולתמיד, כי נולדתי מחדש מתוך הלב השבור של יולי, מתוך הדם השפוך של הדס. אני אחת, אבל אני מסוגלת להיות גם שלוש - פוריית הזעם, הקנאה והנקמה. הזעם על העוולות שלכם שנשארו ללא עונש, על השבר ששברתם את אהובי, על פשיטת הרגל שגרמתם לנו. הקנאה שעוררתם בי כשסיפרתם לי על הבגידה של אהובי, הרסתם את ההרמוניה הזוגית, ושחררתם ממני את כל היצרים האפלים. אך מעל לכל, אני פוריית הנקמה, נקמה - שאנו

מצפים לה כבר זמן כה רב ושמתיחלה לקרום עור וגידים לנגד עינינו, נקמה נוראה שלא ברא השטן! ובי נשבעתי, כמו שלושת הפורייות אגיח מתוך הלילה, מהעולם שמתחת לארץ, מהאדס, בשביל לרדוף אחריכם. קיללתו של הדס תפיח את הרוח שבכנפיי, נשמתם של קורבנותיכם תלבה את האש שבגופי. זאוס עדי, כי לא אשקוט ולא אנוח, עד שכולכם תתנו את הדין, ארדוף אחריכם ללא רחמים, בשיטות שלכם, ללא שום סייגים, במלחמת חורמה, עד להשגת הניצחון!

אריה - (המום) הבהרת את עמדתך, מה עכשיו את רוצה?

נלי - (רגועה יותר) נתחיל מזה שאני לא מאמינה למילה אחת שאתה אומר. אתה לא תסדר אותי כמו שסידרת את יולי ותדחה אותי בלך ושוב, עד שתתגבר על המכשלה החדשה. מה שנחליט, אנחנו נסכם כאן ועכשיו, סימה תנסח את זה בצורה חוזית ועוד היום נסגור עניין. אתה לא תצא מהחדר הזה, לא תתייעץ עם אף אחד, לא תנסה להרוויח זמן. זו תהיה כניעה ללא תנאי, כמו עם יפן, כי הפצצה האטומית כבר בדרך ואם לא תסכים לתנאים שלי, היא תנחת עליך עוד היום. תקשיב טוב לתנאים שלי, כי אני מתכוונת לכל מילה שאני אומרת. אתה מתפטר עוד היום מתפקידך כיו"ר וכחבר מועצת המנהלים של היפוקרטס, בצורה מכובדת, כי אתה לוקח אחריות למחדלים של אלי, למרות שכביכול לא ידעת עליהם. אתה נותן ליולי ולי מחצית מהמניות שלך בהיפוקרטס, גם ככה יש לך יותר ממה שאתה יכול לבלוע, ועם הצלחת המיזוג של מולקולה הם יכפילו את ערכן. כך שאתה לא מוותר על שום דבר, אם אתה לוקח בחשבון שהמיזוג בוצע בדרכי מרמה. ממילא אמרת שאתה רוצה להוריש לי את הכל, אז תהיה לך הזכות להוריש לי את המניות בעודך בחיים וההנאה שלך תהיה כפולה.

אריה - את שוכחת שיש לי בן ולגיון של נשים לשעבר.

נלי - הנשים שלך מעולם לא קיבלו ממך כלום ואתה גם לא מתכוון להוריש להן כלום. לגבי הבן הדגנראט שלך, זאת מיצווה שתוריש לו כמה שפחות. הוא ממילא יבזבז את כל הירושה שלך תוך שלושה חודשים ואתה הרי יודע שאין סיכוי שיתן לך נכדים. לעומת זאת, אני מבטיחה לך שהנכד הראשון שיהיה לי ייקרא על שמך, על מנת שתוכל ליהנות, כמו כל סבא ספרדי טוב, מנכד שיישא את שמך בגאווה בעודך בחיים... אתה תדאג שיולי ימונה ליו"ר מועצת המנהלים ומנכ"ל היפוקרטס ושאני אשב במועצת המנהלים ואהיה סמנכ"ל כוח אדם. ככה אני אוכל להשגיח עליו יותר טוב ולוודא שכל העובדות החדשות יהיו מכוערות. (צוחקת)

אריה - ומה עם כיתות היסודי, הן ייאלצו לוותר על הפדגוגית הדגולה? (בלעג) המורה התמימה שכבה עם אלי, השילוש הקדוש, שהוא פעם סטיר, פעם דיוניסוס, ופעם הרמס. (בשאגה) אבל, מרגע ששכבת עם הרמס, שליחי לדבר עבירה, נולד לך כמו לפנלופי האגדית מפלצת קטנה - פאן חמוד, חציו אדם וחציו תיש. הרמס אל המסחר והרווח, החוקי והלא חוקי, הדביק אותך בצחות לשונו ובכל תכונותיו, תאוות הבצע, תאוות הזימה. אין לך כבר גבולות, השמיים הם הגבול בשבילך. תדעי לך, רוזמרי שלי, שמי שהולכת לישון עם השטן, מתעוררת בבוקר עם בן זנונים מפלצתי לצידה, ונדבקת באותן תכונות שטניות של בן זוגה, אפילו ללילה אחד. נדבקת בחיידק הבצע והזנות וככל שתנסי לקרוע אותם מעליך, הם כבר חלק ממחזור הדם שלך. ובן הזנונים שלך ישרוץ תמיד במוחך, יכתים לעד את עורך השלגי

הבתולי, על מנת להזכיר לך שאיבדת לעד את נשמתך הטהורה והפכת למינאדה שטופת זימה ובצע!

נלי- (במבוכה ובמצוקה) אולי אתה צודק, אני כבר לא יודעת... מרגע שאיבדתי את תומתי במיטת הזנונים של אלי, אני לא מרגישה מספיק טהורה בשביל לחנך תינוקות בני יומם. חוץ מזה עיקר הראיות נגד אלי הן בהקלטות מחדר המיטות והוידואו שזור כל הזמן בביטויי זימה, כך שהמוניטין שלי ייפגע בכל מקרה. במשטרה אמרו לי שיתכן ויגיעו לעסקת טיעון עם אלי, שיודה בכל העובדות ואז המשפט יהיה קצר, אני לא אצטרך להעיד, והעונש שלו אולי יהיה קל יותר. אבל, כמה שאני מכירה את אלי הוא ייתן פייט עד הסוף, כך שאני לא תולה בזה הרבה תקוות... (מתעשתת וממשיכה בציניות) אז מה אישה מושחתת כמוני יכולה להיות - כוכבת פורנו או אשת עסקים. אני מעדיפה להיות אשת עסקים, כי יש פנסייה טובה יותר. אם כי אני לא יודעת איפה יש יותר כבוד. בעצם בעולם העסקים יתנו לי יותר כבוד, אם יראו שאני יודעת לשלב סקס ועסקים. זה הרי הדלק שמניע את כל גלגלי הכלכלה הישראלית... (לאחר הפסקה קצרה) עוד דבר אחד - לגבי הפיצוי לבעלי המניות של מולקולה, אני לא בטוחה שלנבלות האלה מגיע משהו, כי הם כולם פחדו לזוז כשיוולי התחנן בפניהם. אבל, הדס ביקש את זה מאתנו ואני לא חושבת שיהיה זה הוגן ליהנות מכסף דמים, כך שניתן לבית המשפט למנות בורר שיבדוק איזה פיצוי מגיע להם, על גזלת החברה על ידיכם.

אריה - נניח שאני מסכים לתנאים שלך, אני אומר, נניח, את חושבת שאסכים שתגררו את השם שלי לביבים ותספרו לכולם על גזלות, עוולות, שחיתויות ושאר מרעים בישים? אני אולי מוכן לוותר על התפקיד ועל הכסף, אבל בשום פנים ואופן לא על הכבוד!

נלי - אני רואה שאתה כבר מתחיל להתרצות ולחשוב על מסעות נופש ביאכטה החדשה שלך עם צבא של פרגיות בנות עשרים. אם הכבוד הסמך טיתי שלך, הוא זה שמונע אותנו לסגור עניין, אני אשכנע את יולי לשאת נאום חוצב להבות על המורשת שאתה משאיר בחברה, שיעמיד בצל את הספדי מרק אנתוני ובוסיאה, וכל השומע יזיל דמעות תנין. אף אחד לא יאמין ממילא, כי כולם מכירים אותך, אבל זה יעשה כותרות טובות בעיתונים ויאפשר לך TO SAVE FACE.

אריה - מה שאני לא מבין זה איך אתם מסכימים פתאום לקבל את הכסף ממחצית מניות היפוקרטס, שלטענתכם הוא כסף דמים, שהרווחתי אותו בעושיק, על חשבון האלמנות והיתומים, העובדים, הלקוחות, המדינה והעולם כולו. מה קרה? כשזה כסף שלי הוא שחור, אתם רק נוגעים בו הוא הופך לבן? הדיאלקטיקה הזאת מוזרה בעיני והיא אולי נגועה טיפ טיפה בצביעות, רחמנא לצלן.

נלי - קודם כל התפוח לא נופל רחוק מהעץ כמו שאמרת, ואם כבר זנית, שיקרתי ובגדתי, אז הצביעות קטנה עלי. אבל אם יש לקח שלמדתי מכל האודיסיאה שלנו, זה לא לדאוג לאינטרסים של האחרים, כי זה לא מעניין אף אחד. כאשר הבנו שלא נראה יותר את הכסף חזרה, ניסינו לפנות בשם הצדק לכל מי שרק אפשר - לעיתונאים, לרשות לניירות ערך, למשטרה, לחברים, לקולגות, לעורכי דין ומי לא, ונוכחנו לדעת שקולנו הוא קול קורא במדבר. לאף אחד לא איכפת מאף אחד וכל אחד דואג רק לעצמו, כמו בשיר הקרקס. יולי כבר היה בדרך להיות מיזנתרופ, הוא התנתק מהחברים, בקושי עבד, רק הסתובב כמו דיוגנס עם הפנס וחיפש את הצדק. אז, אם הצדק לא מעניין אף אחד, למה שימשיך לעניין אותנו?

אריה - אני מבין, הצדק או הכסף! את שודדת מזן חדש, במקום לדרוש את החיים או הכסף, את דורשת את הצדק או הכסף. אבל בכל זאת עדיף הכסף, כי עם צדק אי אפשר לקנות במכולת וממילא הוא לא מעניין אף אחד. IF YOU CANT BEAT THEM JOIN THEM.

נלי - אתה יודע שזה נכון רק חלקית. קודם כל ניצחנו את המערכת, לא את כל המערכת, אני מסכימה, אבל חלקה לפחות. אלי בבית סוהר והדס המסכן בעולם הבא, לא באשמתנו, אבל בדרכו שלו הוא נתן את הדין. לגביך, המצב יותר מסובך. חשבתי הרבה אם אני צריכה להיכנס אתך למלחמת גוג ומגוג, או שמה שאתה הולך לוותר עליו, הוא עונש מספיק בשבילך. מה שהכריע את הכף, זה קודם כל שאתה דוד שלי, אח של אבא שלי, וכל רבב שהיה נדבק בך היה מושלך גם עלי וגם על אבא. אבל מעבר לכך, אתה בנית אימפריה בעשר אצבעותיך ובכל זאת תרמת משהו לחברה, למדע ולכלכלה. לא תמיד היית מושחת, ממזר היית תמיד, אבל לא מושחת. מי שהשחית אותך זה היה בראש וראשונה אלי, שהשתמש בך ככלי לקדם את מטרותיו להשתלט על החברה. אבל גם הנסיבות השחיתו אותך, כי בישראל של ימינו קשה לגדול או אפילו להישרד אם אתה לא מושחת. אז, בוא נגיד, שמחצית המניות שנקבל היא בזכות התקופה שבה יולי היה בחברה והיא הייתה עדיין הגונה, ואם לא תגיע לבית הסוהר זה בזכות הנסיבות המקלות.

אריה - האקרובטיקה המצפונית שלך ממש מעוררת השתאות ולא הייתה מביישת את הסופיסטים הכי מפולפלים. כנראה שהחיילים הקטנים שהשאיר אלי בקרבייך כבר הגיעו לך למוח. עוד מעט ויצמחו לך שתי שיניים חדות בזוויות הפה והמטרמופוזת תהיה מושלמת. מסכן יולי, כשנסע לאילת השאיר אישה קטנה ועדינה, אבל כשיחזור ימצא הידרה בעלת אלף פרצופים. CHAPEAU! לא אתפלא אם הוא לא המועמד הבא להיטרף על ידך. אומרים שהגברים הם מסוכנים, אבל תן לאישה קצת כוח ולא יהיה גבול לאכזריותה וצביעותה.

נלי - אתה סתם מנסה לעבוד עלי בטיעוני סרק. עמוק בתוך לבי אני יודעת שאני אותה בחורה טהורה שהייתי ואני אפילו אוהבת עכשיו את יולי הרבה יותר מאשר אי פעם, כי דווקא חולשתו והתחזקותי קרבו אותנו. זה נכון שאנחנו יותר מפוכחים, אבל אם האדם לא מפיק לקחים מהחיים הוא מעולם לא יתקדם. אנחנו בכל זאת ננהל את החברה טוב יותר בלעדיך, ללא השחיתויות, ללא השוחד, ללא האיומים ובוודאי שללא ה"תאונות" שקורות לכל אלה שמסכנים את החברה. אני אעזור ליולי בכל כוחי, ואל תחשוב שאני מורה בורה שלא מבינה דבר בעולם העסקים. עשרים שנה עם יולי גרמו לי להבין הרבה בעסקים, בכלכלה ובמדעי המדינה, וגם השתלמתי במקצועות האלה בזמן השבתונים. אתה רואה, כבר שנים אני מתכננת להשתלט על החברה שלך.

אריה - את לפחות לא מרעילה אותי, כמו אלי, זו כבר התקדמות!

נלי - אני לא מרעילה אותך ואפילו לא אכניס אותך לבית הסוהר, אם תדע לפרוש בכבוד. גיל 75 הוא בכל זאת גיל מופלג, וכבר עשר שנים שהיית צריך לצאת לפנסיה. אתה יודע מה קרה בעשר השנים האחרונות? רוב הדיקטטורות פסו מהעולם ואימפריית הרשע של ברית המועצות הקומוניסטית קרסה. במקביל, הולך וגווע הקפיטליזם הטהור בכל העולם הנאור. רק בישראל הוא נשאר כשריד אחרון לתקופה של הברונים השודדים. אנחנו נזרקנו מסוציאליזם בולשביקי לקפיטליזם של רפובליקת בנגווא, עם מדד אי השוויון הגבוה ביותר בעולם המערבי. אבל גם בישראל תחול התפכחות בקרוב, ואנחנו נסייע לזה בכל יכולתנו.

לארה"ב ולאירופה יש כלכלה הרבה יותר מתקדמת מאתנו בגלל זה שהחברות שם פועלות בצורה יותר הוגנת כלפי המדינה, הסביבה, בעלי המניות, העובדים והלקוחות. אתה רואה, אריה, אתה לא סתם שיחקת את השודד היווני במסיבת ההפתעה שלי. אתה באמת שייך לדור הברונים השודדים. בארה"ב הם כבר נעלמו בסוף שנות העשרים והפכו לאזרחים מהוגנים, נדבנים גדולים. אפילו המאפיה נעשתה שם LEGITIMATE. רק כלכלת ישראל עדיין מנוהלת על ידי ברונים שודדים, אבל גם זמנם יעבור. קם דור חדש, צודק יותר, יפה נפש יותר. התיאוריות המתקדמות ביותר אומרות שצריך לבנות את הכלכלה המודרנית על ידי סינרגיזם של כל הכוחות, לא על ידי מאבק מתמיד ותחרות פרועה. אנחנו חיים בדור של ההיי - טק, עם מנכ"לים צעירים בני שלושים שהם כבר מיליונרים, שהרוויחו את כספם ביושר, ביצירתיות, ולא בניצול, גניבה ורמאות. לכן, ביסודו של דבר אני אופטימית, וחילופי המשמרות בחברה שלך, הם בעיתם. לך, תנפוש, תבלה, ותן לנו לנהל את העניינים!

אריה - עייפת אותי. כנראה שהמאורעות של השבועות האחרונים באמת נתנו בי את אותותיהם. המוות של הדס, הבגידה של אלי והפורייות שלך הם קצת יותר מדי בשביל דודך הזקן. בואי תקראי לסימה ונסגור עניין.

תמונה שישית

במועדון לילה תל אביבי מפואר.

נוכחים נלי ויולי. הם יושבים ליד שולחן עם פרחים, נרות ובקבוק שמפניה. יש אורחים רבים אחרים ומלצרים מסתובבים ביניהם. תזמורת קטנה מלווה זמרת אמריקאית ששרה שירים מתוך מחזות מוסיקליים, בעיקר של ברלין, הארט והמרשטיין. נעימות כמו - THEY SAY I GET NO KICK ,ITS FRIENDSHIP ,THAT FALLING IN LOVE IS WONDERFUL THE WAY YOU ,TO THE SILVERY MOON ,CHEEK TO CHEEK ,OF CHAMPAGNE WITH ME ITS ALL OR ,PEOPLE WILL SAY WE ARE IN LOVE ,HOLD MY HAND NOTHING. נלי לבושה בשמלה אדומה שמבליטה את חמוקיה. יש לה תסרוקת מודרנית חדשה. היא זוהרת, אישה בשלה בשיא כוחה, נשית בכל רמ"ח אבריה. אישה משוחררת, אור פנימי קורן מעיניה, מחייכת בפה רחב, צוחקת מדי פעם בצחוק פרוע. היא נראית מאושרת ומאוד מאוהבת, אהבה חושנית, פחות טהורה, אבל הרבה יותר מלאה ונטולת סייגים. נלי עברה מטמורפוזה לאורך המחזה, היא הפכה להיות ממדונה מעט נערית, טהורה ותמימה, הדומה למלאך בתמונת המדונה של הסלעים של ליאונרדו דה וינצ'י מ-1483, לאישה הבשלה, המשוחררת והנשית, הנראית כמו דמות המתרחצת המרכזית מתוך ציורו של רנואר מ-1876 LES GRANDES BAIGNEUSES. יולי לבוש בחליפה כחולה כהה, נראה יותר כפוף ורזה, אבל חזרו לו הביטחון העצמי ושלוות הנפש.

נלי - (בצחוק רם) היית צריך לראות את הפרצוף של אריה. בחיים שלי לא ראיתי אותו ככה, הוא היה בהתחלה המום, אחר כך מבוהל, אחר כך סרקסטי, אחר כך עייף, התשתי אותו לחלוטין. מה שהכריע את הכף, היה זעם הפורייות שלי. התחלתי לנהום כמו נמרה, העיניים שלי ירו ברקים, הייתי מה זאת מפחידה, נראיתי ממש פורייה. ראיתי איך הוא מתחיל לרעוד

כולו. החולשה שלו, כמו גם החוזק שלו, זה שהוא מאמין שהוא אל או לפחות בן אל, ולכן לא יכול לקרות לו כלום. אבל אם אלה אחרת פתאום נלחמת בו, הוא נשאר חסר מגן. אמרתי לו שאני מסוגלת להפוך לאתינה או אפרודיטה, אבל הוא הכי פחד מהפוריות! כנראה שזה שיחרר אצלו איזו טראומה מהילדות. בטח אמא שלו הייתה אומרת לו שאם הוא לא ילך לישון, תבוא איזו פורייה ותבלע אותו. איך שלא יהיה, זה מה ששבר אותו. זה, וכמובן שסימה ואני ראינו אותו ואת אלי רוכנים מעל הדס ושמים לו את האקדח ביד. עד היום אני לא מבינה למה הם לא מחקו את טביעות האצבעות שלהם מהאקדח. נתתי לו גם להבין שהמטרה עשויה עוד לעלות על עיקבותיו, אם נגיד להם באיזה כיוון לחפש. הוא כמובן לא יודע שלא אמרנו מילה למטרה על טביעות האצבעות הנוספות על האקדח, ושהם משוכנעים שהייתה כאן התאבדות. כנראה שהקללה של הדס כבר התחילה לפעול. אמרתי לך יולי, בחיים צריך רק פסיכולוגיה. אתה עוד תראה, שאתה, עם הגאונות העסקית והפיננסית שלך, ואני, עם הגישה הפסיכולוגית והאינטואיציה הנשית שלי, עוד נעקור הרים.

יולי - (מוקסם) נלוש, לא להכיר אותך, את ממש אישה חדשה! את נראית זוהרת, עם יופי פנימי כזה, אישה בשלה בשיא כוחה, הבחורה הכי נשית והכי סקסית שהכרתי בחיים. את אולי פחות מלאכית, אבל מי צריך מלאכים בעולם הזה, מספיק יהיה לנו אותם בגן עדן, אם בכלל נגיע לשם. את ממש נראית כאילו שהשארית מאחריך את כל העבר, השתחררת מכל העכבות שלך ואת הרבה יותר מאושרת, הרבה פחות סגפנית. את פחות קדושה, יותר פגיעה, ירדת קצת ממעמדך האלוהי אלינו לבני האדם החוטאים. אבל, את יותר אנושית, סולחת ומתחשבת.

נלי - (מנשקת אותו בחום) והרבה יותר מאוהבת וחושקת בך ורוצה לטרוף אותך. (עושה פרצוף מבהיל) הפורייה תטרוף אותך, תטרוף את יוליסס המסכן שלה, תבלע אותו על מנת שיישאר תמיד איתה. (מרצינה) האמת היא שהגעתי למסקנה שהדרך היחידה להחזיק אותך, זה להשאיר מפנלופי רק את האהבה והנאמנות אליך, ולהוסיף לה תבלינים אקזוטיים של קאליפסו הנימפה, סירסה המכשפה, אך מעל לכל (עושה שוב פעם פרצוף מפחיד) להיות פורייה במיטה, שלוש פורייות, שישאירו אותך כל בוקר מותש, כמו היום, אחרי שחזרנו הביתה. זנחתי את התדמית של אמא תרזה, כי זה בטח לא תענוג הכי גדול לשכב עם קדושה במיטה. ביום ההולדת הבא תוכל באמת להגיד עלי שאני לידי בסלון וזונה במיטה. מי אמר שהחטא לא מוסיף קצת עניין בחיים?

יולי - (בלעג דק) שכחת להוסיף שאת גם תחמנית בעסקים, והצלחת לסובב את כולם סביב האצבע הקטנה שלך... מה שהכי יפה בסיפור, זה שהאגו הגברי שלי בכלל לא נפגע מזה שאת פתרת את הכל בלי עזרתי. אני מפרגן לך, אני חב לך הכרת תודה, ואני יודע שעשית את זה מכל הלב בשביל שנינו. מה אומר לך, כתבת בעשר האצבעות שלך אודיסיאה חדשה של המאה ה-21, פמיניסטית לחלוטין שבה וונדרוומן מנצחת בכל הקרבות.

נלי - אוי, כמה שאתה לא צודק! ומה עם עשרים השנים האחרונות שבהן אתה לקחת על עצמך את כל העול של פרנסת המשפחה. איך תמיד דאגת לנו, פינקת אותנו, אהבת אותנו. בזכות מי יש לנו את הדירה שלנו, בזכות אבי העשיר? אני בסך הכל יצאתי לעזרתך, כשביקשת עזרה, אחרי שלא הצלחת בשיטות הישירות שלך להכריע אותם. אז בגלל שאישה קצת עוזרת לבעלה, אני כבר משכתבת היסטוריה, נותנת פירוש חדש לאודיסיאה? וחוף מזה הומרוס היה מה זה פמיניסט. איפיגניה ופנלופי היו אולי פלגמטיות, אבל מה עם הלנה, היא הגיבורה האמיתית של הסיפור. ואתינה היא האלה הכי חזקה, היא זו שמנצחת את פוסידון.

דיוניסוס נולד מהירך של זאוס, או מאיבר יותר מוצנע לדעתי, אך אתינה נולדה מהראש של זאוס. מרס הוא אל המלחמה הגברי, אבל אתינה היא אלת המלחמה החכמה. ומה חסר לאפרודיטה, לקאליפסו. להפך, הומרוס לטעמי יותר מדי פמיניסט. הגברים, הם האהבלים אצלו! מנלאוס הקרנן מובל באף על ידי הלנה, אגממנון נרצח כמו בוק על ידי קליטמנסטרה, ויוליסס מסתובב כמו סהרורי עשר שנים ולא מוצא את הדרך הביתה. אני מאמינה שההפך הוא הנכון, דווקא הגברים בימינו הרבה יותר מוצלחים מאשר במיתולוגיה.

יולי - (בלעג) ביחוד אלי, זה גם נראה בעליל מהסרט המשותף שלכם, כי הוא הצליח לעורר אצלך בלילה אחד מה שיוליסס לא הצליח לעשות במשך עשרים שנה. אלי הוא הצפרדע, שבנשיקה אחת הפך את הנסיכה הקסומה למינאדה מטריפה. זה נראה כמו איזה סרט הוליוודי על רעידת אדמה, רק שהקורבנות דווקא נהנים כל הדרך למטה על מיטת ההוללות!

נלי - אלי באמת עורר אצלי רעידת אדמה, שזעזעה את המקומות החבויים ביותר בגופי ובנשמת. אתה מעולם לא יכולת לגרום לכך, כי בני אור לא מסוגלים לבצע את ההרס והזעזוע שגורמים בני החושך. אתה היית יותר מדי טוב ומתחשב, לא היית יכול להשפיל אותי כל כך הרבה כפי שהוא עשה. אהבת אותי יותר מדי, אהבה מלאה, מסורה, מכל הלב. אבל הוא בז לי, הוא ראה אותי כסוסה מיוחמת, כשטח כבוש, כשיפחה אנוסה שמתמסרת מרצון. והוא רמס אותי, רמס את כבודי, רמס את נשיותי, רמס את כל מה שהאמנתי בו בחיים. וככל שהוא רמס יותר, השתחררתי יותר, ככל שהוא השפיל אותי יותר, התרוממתי יותר. הוא עשה לי שירות שהיה הרבה מעבר לזה שפתח את פיו והסגיר את כל פשעיו. רק השטן יכול היה לגאול אותי מהקדושה שלי, כי אתך, למרות כל משחקי המין שלימדת אותי ושחשבתי בזמנו שהם מגעילים, אבל היום אני רואה כמה שהם היו תמימים, נשארתי עדיין קדושה, פסיבית ולא משוחררת. נשארתי עם אותה חגורת צניעות שאבי שם עלי כשהייתי בת עשר והוא תפס אותי מתנשקת עם הילד מהשכונה. במקום להכות אותי עם החגורה, הוא קשר אותה לגופי, החדיר אותה לנשמת, באמצעות שטיפת מוח יומיומית, ותאמין לי שזה כואב הרבה יותר, כי הרצועות, הבשר והנשמה כבר היו קשורות ביחד בקשר בל יימחה. אם הוא היה רק מכה אותי, הייתי בוכה שעה שעתיים וזה היה עובר. אבל במקום זה החגורה לחצה והעיקה עלי שלושים שנה. לחצה בתיכון כשבחורים חיזרו אחרי, אני מאוד רציתי להיענות להם, אבל עמדתי בפיתוי. לחצה בסמינר, כשכל החברות שלי התהוללו עם החברים שלהן, ורק אני נשארתי עם ההורים. לחצה גם כשהכרתי אותך. וחשבתי, אחרי ששכבנו, שסוף סוף הצלחתי להשתחרר ממנה. אבי אומנם עיקם את הפרצוף, אך זה לא עזר לו, כי הייתי בחורה בוגרת, בת עשרים. אבל מהר מאוד התחלתי להרגיש שהחגורה מתהדקת שוב פעם על גופי. עוד שנה ועוד שנה, עוד נסיעה שלך לקצווי ארץ, ועוד נסיעה, עוד ילד ועוד ילד, עוד מטלות בבית ומטלות בעבודה, והחגורה הולכת ומתהדקת. הייתי מוקפת במנטליות היוונית מסורתית, במשפחה המצרית שלך, וחשבתי שאין דרך אחרת.

יולי - אז עכשיו גם ההורים שלי אשמים, אני אשם, אביך אשם, כולם אשמים, רק את לא. לא חשבת פעם שהחגורה התהדקה, כי ככה הרגשת יותר בטוחה, כי ככה חשבת שתלאות החיים לא יגיעו אליך. אמרת לעצמך - אני אהיה טובה, מורה טובה, אמא טובה, עקרת בית טובה, רעיה טובה. אספק לבעלי את עונתו, מה שדרוש לו, לא פחות ולא יותר, על מנת שלא יפזול הצידה, וזה יבטיח לי את שלווה הנפש שלי. זה הקורבן שאני מקריבה על מנת שכולנו נהיה בריאים ולא יקרה לנו שום דבר רע. אסור לי ליהנות, אסור לי לפרוק עול, אסור לי להשתולל במיטה, כי דבר מה איום יקרה לנו. אני בת סגפנית, להורים סגפנים, שעבר עליהם סבל נוראי בשואה, ושאסור להם לסבול יותר. ככה הם לא יסבלו, ולא אתה, ולא הילדים, ולא אני. זה

כמו ביום כיפור שאני היחידה שצמה בשביל כולכם, אני מכפרת בצום שלי על כל החטאים שלכם, אני סובלת על מנת שאתם לא תסבלו. ומה הדרך הטובה ביותר לא לסבול? לא לחיות! כי מי שלא חי בוודאי לא סובל, מי ששר בבוקר, הרי לבטח יבכה בלילה. אז לא שרים, לא שמחים, לא מבליים, לא משתגעים, מחזיקים מעמד. את נשאר צנועה מתוך הכרח לא מתוך הכרה.

נלי - (מלטפת ברוך את פניו של יולי) יולי, אתה כל כך אוהב אותי, אתה כל כך מיטיב להכיר אותי, אתה בתוך הנשמה שלי ויודע יותר טוב ממני מה שקורה שמה. אבל אתה לא מבין שכל מה שעשיתי היה רק בכוונה טובה, לא מתוך אנוכיות או רשעות, כמו אצל מרבית חברותי. אולי חיינו במנזר, אבל לפחות היינו טהורים.

יולי - זה נכון, את היית המבצר שלי, הלאריסה שלי, ואני הייתי המבצר שלך. זה טוב, זה חם, זה אידילי, זה טהור, זה נוח, זה מוגן. אבל זה גם מחניק, מגביל, סגור הרמטית. חיינו שם כמו שני נזירים, מנותקים מהעולם, אחד בתוך השני, הרחק מההמון הסוער. הגחנו כל פעם להצגות, לסרטים, למסיבות. אבל הסתכלנו על החברים שלנו בהתנשאות, תראו תראו את התל אביבים הבוגדניים האלה, איך אין להם שום ערכים של נאמנות, כמו חיות שמשחרות לטרף. ממש סדום ועמורה. בעקבות האודיסיאה שלנו פתחנו צוהר אל העולם, שלחנו את היונה והיא הביאה את עלה הזית של אתינה. ירדנו לשפלה ממרומי האולימפוס, טבלנו במי הים המסריחים עם שאר בני התמותה. יש שם קצת זפת, קצת מי שפכים, אבל בכל זאת עברנו היטהרות, כמו ההודים שמיטהרים בגנגס בין המתים והגללים.

נלי - באופן פרדוכסלי, למרות הבגידות שלנו, הקשר הזוגי שלנו התגבר, הנאמנות התחזקה. רק אישה שחטאה יכולה להיות נאמנה לבעלה, נאמנות שמבוססת על ניסיון ועל גמילה. אצלנו בשכונה, היה לאבא שלי חבר שהתחתן עם הבחורה הכי מופקרת בשכונה. שאלו אותו, "ברה אברמיקו, אתה לא מפחד שהיא תבגוד בך אחרי החתונה?" והוא ענה להם - "ההפך הוא הנכון. היא כבר טעמה הכל ונמאס לה ולכן החליטה להתחתן, כי זה כבר לא מושך אותה. אבל אתם צריכים תמיד לחיות בפחד שהנשים הבתולות שלכם ירגישו שהן מפסידות משהו, עד שבסוף הסקרנות תאכל אותן והן יצמיחו לכם קרניים!" אני עכשיו מרגישה כמו אשתו של אברמיקו, חוויתי מהפרי האסור וראיתי שהוא פרי פיגולים ואני לא מפסידה שום דבר. נתתי לעצמי אלף סיבות למה אני צריכה לשכב עם אלי, בשביל להציל את חייך, בשביל לקבל את כספנו חזרה, בשביל לעשות צדק, בשביל להתנקם בך על הבגידה שלך עם סימה. אבל בתת מודע שלי אני חושבת שעשיתי זאת כי הייתי סקרנית לדעת איך זה לשכב עם גבר זר והייתה לי הזדמנות חד פעמית לעשות את זה ולהרגיש עדיין שלמה עם המצפון שלי. לחטוא, אבל להישאר טהורה, הבגידה הקדושה, ההריון ללא משגל, מתאים למדונה שלך, לא? והרגשתי הרגשה אמביוולנטית. מצד אחד קבס נוראי, בכיתי כמו מקוננת יווניה, שרטתי את עצמי, פצעתי את גופי, הכיתי עם הראש שלי בקיר, קרעתי את סדיני הזימה, רציתי להשמיד כל זכר לחוויה הטראומטית של המשגל עם השטן. אך מאידך חוויתי הרגשה נפלאה של שחרור, כי סוף סוף ידעתי שאני לא מפסידה שום דבר, כי אין כלום במין ללא אהבה, זה כמו אוכל בלי טעם, פרח בלי ריח.

יולי - וסוף סוף השתחררת מהחגורה?

נלי - ועוד איך. היא עלתה בסערה השמימה או ירדה לגיהנום, תלוי בהשקפה. כבר לא היה טעם בחגורת הצניעות. אפשר לאבד את הבתולים ובכל זאת לחיות עם הבעל ולהרגיש

בתולית וצנועה. אבל זה יהיה מגוחך להרגיש צנועה אחרי אורגיה בקחנלית עם האל דיוניסוס בכבודו ובעצמו. אתה חוררת את החגורה, כשבגדת בי עם סימה, אבל אלי הוריד אותה לנצח. כך שבאופן פרדוקסלי הגאולה שלי באה מהקנאה שלי אליך, מהשנאה שלי לאלי, מהזעם שלי על כל מה שעשו לנו, מהנקמה שרציתי להתנקם בכולם, ואולי אפילו מהסקרנות הנשית שלי איך זה לעשות את זה פעם אחת עם מישהו אחר. כל אלה גרמו לכך שהשתלטו עלי שלוש הפוריות הנוראיות של הזעם, הקנאה והנקמה, יצרו את ההוריקן שזעזע את אמות הסיפין, והביאו את הגאולה מכל הסיבות הלא נכונות, מכל החטאים הגרועים ביותר, שטלטלו אותי מבירא עמיקתא לאיגרא רמא. כנראה באמת רק אחרי שחווים ייסורי תופת ורואים את הכל מתמוטט, רק אז אתה לומד להכיר את עצמך, כמו שאומר ויקטור הוגו, שכל כך הבין את נפש האדם. וכשהשתחררתי מהחגורה, מכתונת המשוגעים שכלאה אותי, הרגשתי שהנשיות שלי משתחררת, שהליבידו שלי מתחיל לזרום, שהדברים החבויים ביותר בגופי מתעוררים לחיים. כל הטראומות שעברנו בחודשים האחרונים זעזעו אותי והפכו אותי לאדם אחר. הסכין שחדרה ללבי כשנודע לי שבגדת בי, כל הבגידות שבגדו בנו אריה, אלי והחברים שלנו, האסון הכלכלי, ומעל לכל התקף הלב שמוטט אותך, הכינו אותי לחווית ההשתחררות הסופית. אני הצלחתי להשתחרר, כי הורדתי מעלי את כל העכבות. אתה לא היית מוכן לזה, ניסית לשחק בפייז פליי בעולם הזנתי שאנו נמצאים בו, אבל זה לא הולך. אתה ניסית לתקן בדרכי צדק את העוולה ובזאת הייתה טעותך. בעולמנו האכזרי, ניתן לתקן עוולה רק על ידי עוולה. על מנת לנצח את האלימות שלהם, אתה חייב להיגרר גם אתה לאלימות או לזנות, שעבורי הייתה קשה פי כמה. רק חטא מסוגל לגאול מחטא.

יולי - (בלעג) בדיאלקטיקה שלך עוד תהפכי למיסנירית. תטיפי לגאולה מגעילה. "כופר, תשקע עמוק יותר במי האפסיים ותזכה להתרומם לעננים!" רק בזנונים ניתן להפוך לקדושים. מכל הפרשה יצאנו טהורים יותר, כי רק מי שסבל יכול להיטהר. רק מי שחטא יכול להיגאל, לעמוד במעלת קדושים, כי הוא יודע על מה הוא מוותר. הקדוש שמעולם לא חטא הוא יורם, אהבל כזה, שכל הזמן הולך בדרך הישר ולא מגיע לו שום צל"ש על כך, כי הוא לא יודע מה טעם הפירות האסורים שבצידי הדרך. אם תמשיכי ככה, עוד תהפכי את אלי ואת אריה לקדושים, אם הם יסכימו להתחרט על מעשיהם בפני הכומר לפני שהם מתפגרים. הוא ימחל להם והם יגיעו ישר לגן העדן... (מרצין) מה שאת אומרת, מבטא אמונה נוצרית בסיסית וסותר את עיקרי היהדות, הדוגלת בשכר ועונש, כשכל אדם נותן את הדין בסופו של דבר על מעשיו. תסכימי איתי שאת מגזימה בצורה פראית. למה שלא תסתכלי על זה בצורה מפוכחת. היה לשנינו סטוץ מהצד, לי בפריס לפני חמש שנים, ולך בתל אביב ללילה אחד. שנינו רצינו להוכיח לעצמנו משהו, להשיג משהו וניצלנו את בני הזוג שלנו. כל יום אלפי זוגות נשואים עושים דברים דומים בתל אביב ומליונים עושים את זה ברחבי העולם. אז בשביל מה כל המילים של שבת?

נלי - כי אני לא מצליחה להעביר לך את המסר העיקרי שלי. אלפי הבחורות לא מעניינות אותי, רק אתה ואני מעניינים אותי. אתה היית הגורם המדרבן ביותר להרגשת המועקה של הנאמנות. אחרי שהתחתנו, עוד חיזקת את חגורת הצניעות. היה לך מזל גדול, כשתפשת את הבתולה האחרונה בשנות השבעים העליזות, וזכית באישה נאמנה במשך עשרים שנה, בעיר שבוגדים בה בלי הפסקה. עכשיו השתחררתי מכל הלחצים שהעיקו עלי מילדות, הרבה פחות מעיק עלי באזור החלציים. הייתי נצר אחרון לדור הולך ונכחד של פנלופות והצטרפתי עכשיו לדור האמזונות. הן היו קיימות בקדמת דנא, אבל יותר באגדה ופחות במציאות. היום, הן הולכות ותופשות עמדות מפתח בעסקים, בתקשורת, בפוליטיקה. כך גם אני אהיה לוחמת בעסקים, בחברה, בכל תחום. אני עכשיו הפכתי לאישה לוחמת וכמו שלחמתי למען הגאולה

שלנו, כך אני אלחם בציפורניים לשמירת הזוגיות שלנו. יהיה לך סוף סוף פרטנר שראוי לך, כי הוא שווה לך, דומה לך, זוגיות מתוך שוויון, זאת הגאולה שלנו וזה הסוף הטוב לסיפור המעשה שלנו.

יולי - שוויון אני קונה בשתי ידיים, אני אפילו מעדיף אשת עסקים לוחמת ממורה אצילית. אבל אני לא קונה את סיפור האמזונות ואני חושש שתיסחפי ותרצי לבטל אותי ולהתעלות עלי. האמזונות לא היו זקוקות לגברים, הן לא היו מגדלות את בניהן הזכרים, והרו לגברים מגזע אחר. זה מה שאת רוצה לעשות לי, ילדים מולטיקולור של כל הגברים בשכונה? את הרבה יותר מוצלחת מהאמזונות ואת יכולה לשמר את הזוגיות שלנו עם יותר אסרטיביות, אך בלי לוותר על האהבה. ונוסף לכל, את שוכחת שדיוניסוס ניצח את האמזונות ואילו את הכרעת אותו! כך, שמה שלא תעשי, לא תוכלי להפוך לאמזונה אימתנית. את תמיד תישארי ילדה טובה יווניה, אולי קצת יותר אמזונית במזגך, אבל עדיין בייסודך אותה בחורה נאמנה ואוהבת שתמיד היית.

נלי - (בחיוך רחב) יולי, אלופי, אני רואה שכמה שאני מתאמצת אני לא מצליחה לעבוד עליך, אתה בכלל לא מתרגש מתרגילי הפורייות שלי ולא מתרשם מהברבורים הפמיניסטיים שלי. מה לעשות, אתה קורא בי כבכף ידך, ואני יותר מדי אוהבת אותך על מנת להכאיב לך. אבל גם מה שאתה רצית, לא תוכל יותר להשיג. לא קיים עדיין אותו האנדרוגינוס, החיה הדו ראשית שרצית שאהיה, בבוקר מלאך ובתולית ובלילה זונה וחושנית. זה לא קיים, אגדת המורה הזונה קיימת רק בסרטים הכחולים. אשתך החסודה הייתה כל החיים שלה מורה ורק ללילה אחד הפכה לזונה. אבל אומר לך מה אני מסוגלת לעשות, בגלל שאני כל כך אוהבת אותך. אני מוכנה לנסות לשלב את שתיהן, אבל כל הזמן, בסינתזה, לא בתזה ואנטיתזה. אני אהיה קצת זנותית במשך היום בשביל לשרוד בעולם האכזרי, אבל גם קצת מלאך במשך הלילה, כי למדתי על בשרי שמין בלי אהבה היא חוויה מזויעה. אני אשתדל להיות במיטה שלך יותר חושנית מהפרגיות הצעירות ביותר, יותר מקצועית מהמקצועניות הנועזות ביותר בפריס. אבל אני רוצה אותך רק לעצמי, כי אני אוהבת אותך יותר מדי. אם לא הייתי מתה עליך, לא היה איכפת לי שתתעסק עם כל העולם, אבל מה לעשות *TU ES MON HOMME*, חדרת לי לעצמות, אני מרגישה אותך בכל רמ"ח אברי, על כל עורי הצח והמוכתם. מוכתם, כי כמה שלא אנסה להסתיר את הכתמים, הם תמיד ימשיכו להיות על עורי הלבן והבתולי. אבל הם יזכירו לי ולך שאני כבר לא האישה האנמית, חסרת הברק, עם צבע העור הבהיר והאחיד. דווקא הכתמים על עורי נותנים בהם חיות, מוסיפים להם זוהר.

יולי - (בכאב) אני מוכן לקבל אותך בכל מצב, גם אם היית חולה בדבר וכל עורך היה מלא מורסות וחתיכות בשר קרועות. גם אם היית מדביקה אותי בכל מחלה ממארת, אשאר תמיד לצידך, נישאר במבצר שלנו, צמודים זה לזו, בחיבוק של אהבה עד אשר המוות יפריד בינינו.

נלי - לא, יולי, המוות לא יפריד בינינו, ואין לי או לך שום מחלה ממארת. הייתה לנו מחלה, אבל הבראנו, ועכשיו חזרתי אליך למבצר שלנו. אבל זה כבר לא המבצר הנזירי והמחניק, פתחנו חלונות גדולים אל הנוף, שנכנס בהם אויר צח, הנותן הרגשה של חופש. היה בנאמנות שלי משהו אובססיבי, לא אנושי, דוגמאטי. זה היה עבורי ערך עליון, מקודש, מין ייהרג ובל יעבור, למות על קידוש הבתולים. והנה עברתי ולא נהרגתי. פנלופי עשתה את זה סוף סוף עם אחד המחזרים שלה והיא לא נהרגה, בדיוק כמו שיוליסס לא מת במיטה עם קאליפסו. אין טעם להביא את הנאמנות אד אבסורדום, אנחנו נהיה נאמנים האחד לשני מתוך בחירה, לא מתוך הכרח. כשתיסע לחו"ל, אתלווה אליך, אשתדל להיות לצידך גם בעבודה. דודי כבר

עזב את הבית ועוד מעט גם דנה תעזוב. אז מה נשאר לנו, רק האחד את השני. אנחנו נפתח את הקריירה העצמאית שלנו, אבל במקביל, בצמוד האחד לשני. לא אשאר יותר בבית, מחכה לך בנאמנות מזרחית או יונית שעבר זמנה. אלא, אעבוד לצידך, בנאמנות אירופאית, מתקדמת יותר, מודרנית יותר, נאמנות נוסח המאה העשרים ואחת. אבל, דבר אחד לעולם לא ישתנה, ככל שהאישה תהיה מתקדמת יותר, עצמאית יותר, היא עדיין זקוקה לגבר שלה. אני מרגישה לידך עדיין אותה נלי הקטנה והשברירית, בדיוק כמו מיסטינגט ליד הגבר שלה. אני תמיד אשאר אותה נלי, שכתבה לך לאחר ליל האהבים הראשון שלנו שהיא מרגישה כמו אישה קטנה, נאמנה, אוהבת ומתגעגעת. (בוכה חרישית) אתה שלי ואני שלך, אתה בעור שלי ואני בנשמה שלך, כמו בשיר הכי בנלי, אבל גם הכי נשגב. כי להתנות אהבים זה לא החלפת נוזלים בין בהמה לבהמה, זאת לא הרבעה בשביל לעשות ילדים, כי עברנו כבר את הגיל...

יולי - למה עברנו, אנחנו עוד צעירים, זה יכול להיות אפילו אפילו פנטסטי לחוויות הטראומטיות שלנו.

נלי - (מתעשתת) תן לי להירגע מכל מה שעבר עלינו ואולי בעוד כמה חודשים נחשוב על זה. אבל לא בשביל ילדים אנחנו שוכבים כמה פעמים בשבוע, מצידי אפילו שלוש פעמים ביום. זה הדבר הכי אינטימי בחיים, הזדווגות זו התמזגות מלאה בין שני בני אדם, באהבה מוחלטת, בהרמוניה מושלמת, בהתמסרות טוטלית, אבל גם בנאמנות ללא סייג. החדירה המוחלטת של האחד לשני. אני לא מוכנה לחשוב כשאתה נמצא בתוכי, שאתה לא מפנטז לך שאתה עושה את זה עם מישהי אחרת. אחרת באמת שתהיה לי הרגשה שאני זונה, זולה ועלובה. ואני יותר מדי טובה בשביל להרגיש ככה.

יולי - את מטיפה למקהלה. עשרים שנה אני נאמן לך וזה מה שמגיע לי על הרפתקה אחת מלפני חמש שנים. את הרי חששת כשהתחתנת איתי שאמשיך להיות דון ג'ואן ואתמיד בקריירה המפוארת שלי של חיי ההוללות מתקופת ההיפים. אני זוכר עדיין איך הזדעזעת כשסיפרתי לך שהשתתפתי חודשיים בקומונת מאו בברלין כשלמדתי שם גרמנית. חשבת שארצה להמשיך באורגיות גם אחרי הנישואין ובכל זאת התבייתי, נשארתי נאמן לך, ואת כל עולמי, את והילדים. אני מאמין שלא צריך לחפש את מה שאין באישה במקום אחר, אלא צריך למצות במכסימום את מה שיש באישתך, כי יש בה עולם ומלואו והגבר המוצלח יודע לגלות זאת. צריך כמובן גם להתחדש, להפרות ולשבח אחד את השני, בלי עזרת השלישי. אני הייתי ונשארתי תמיד הגבר הנאמן שלך, עד כדי כך שפיתחתי לי תיאוריה פסיכאנליטית, שבאיזה שהוא מקום בתת מודע שלי אני הענשתי את עצמי על הבגידה שלי וכל הפשלות שעשיתי והאודיסיאה שחוויתי, קרו לי בגלל הבגידה. את יודעת, מין צדק כזה, שהבוגד בבוגד פתור. אם אני בגדתי, גם אלי ואריה וכל החברים והלקוחות שלי יכולים לבגוד בי, כי זה מגיע לי. אבל לא בגדתי בהם, אלא רק בך, והדבר היחידי שמגיע לי זאת הבגידה שלך. ומרגע שזה קרה, מרגע שבגדת בי, באתי על עונשי, והכל חזר אל מקומו בשלום. הבגידה שלך החזירה את שיווי המשקל לחיים שלי, כאילו חיכיתי שזה יקרה לי, כי זה מגיע לי. זה מה שהתיר את הקשר הגורדי, שם קץ למעגל הקסמים והביא את שיווי המשקל בנישואים שלנו למדרגה חדשה, גבוהה יותר, אינטימית יותר.

נלי - תיאוריה מעניינת ללא ספק, אבל לא מחזיקה מים, כי בגדת בי לפני חמש שנים וכל הצרות שלנו קרו לנו רק השנה. ואלא אם כן המצפון שלך עובד בהילוך איטי והטיימר שלו נדלק בדפאסאג' של חמש שנים, לא ברור לי למה הוא התעורר דווקא עכשיו. למה שלא תחשוב למשל, שנמאס לך מהחיים הטהורים והסטריילים שלך איתי והתחלת לעבור משבר

שנות החמישים. באיזה שהוא מקום התגעגעת לקומונת מאו ולחיי ההוללות שלך מהתקופה הטרום נלית שלך, ורצית להרגיש אם אתה עדיין אטרקטיבי, למרות גילך המופלג. אולי גם התגעגעת לעסקים פחות טהורים ויותר תוססים והחלטת להזמין את כל גיבורי העלילה הישנה שזנחת לפני חמש שנים, את סימה, אלי ואריה. הילד שבך רצה קצת לשחק בבוץ, כי אמא שלו נלי לא הרשתה לו אף פעם להתלכלך. אם נצרף לזה את העובדה ששלושתם אף פעם לא הרפו ממך ובכל אותם השנים גם סימה וגם אריה רצו שתחזור אליהם, הרי שזה היה צעד מקדים לסרט - "יולי/לאסי, שובי הביתה!" אתה היית חוזר לסימה שהייתה מרביצה לך חיקויים בידיש במיטה, כשבעלה הבטלן מסתובב לו בלשכת העבודה, ובמקביל היית מצטרף לבקחנלית השחיתות של אריה ואלי ומאבד סופית את צלם האנוש שבך ו... אותי!

יולי - (בלעג) רק המלאך הטוב שלי, אתינה היפה והגיבורה, חילצה אותי מהנפילה החופשית הזאת, על ידי זה שקודם הורידה אותי לתהום הייאוש, הראתה לי לאן אני הולך ומידרדר ואחר כך גאלה את נפשי. אני למדתי לקח, וראיתי לאן יכולה להוביל דרך הבגידה, כאשר כולם בגדו בי, ואת הוכחת לי מה זאת אם כל הבגידות, הבגידה האולטימטיבית. ובבגידה שלך הענשת את כל הבוגדים וגמלת לכולם על מעשיהם.

נלי - אל תיסחף! אין בכלל מה להשוות את הבגידה שלי או שלך לבגידה שלהם. הכל עניין של פרופורציה בחיים, יש בגידה ויש בגידה. אני לא מאמינה שאי פעם ניתן יהיה לסלוח לאלי ואריה על מעשיהם. אלי הנבלה והדס המסכן כבר נתנו את הדין על מעשיהם ואילו אריה נתן את הדין רק בצורה חלקית, כי הוא נהנה מנסיבות מקלות, וממילא אין צדק אבסולוטי בעולם הזה. אבל אני משוכנעת שגם הוא ייתן את הדין בעולם הבא, אם יש דבר כזה, סמוך על הדס שלא ירפה ממנו גם שם.

יולי - (בלעג) את כבר סומכת על רוחו של הדס שתעניש את אריה אחרי שאת לא הצלחת להעניש אותו. חבל שהמורה שלך לצרפתית לא לימדה אותך את המשל המפורסם ביותר של לפונטין - LES ANIMAUX MALADES DE LA PESTE, על החיות שחלו בדבר... האריה, מלך החיות, כינס בית דין של החיות בשביל למצוא מי הוא האשם במגיפה, על מנת שייתן את הדין ויקריבו אותו כקורבן למען כולם. כל החיות, ובראשם דודך היקר אריה, התוודו על זוטות, כמו אכילת בני אדם, חיות אחרות, וירוסים, התאבדויות, שום דבר רציני. רק החמור הנורא התוודה שאכל קצת עשב מהאחו של הכנסייה, ועל הפשע האיום הזה הוא הוצא להורג. מוסר ההשכל הוא שבית המשפט תמיד פוסק שהמסכן אשם והחזק זכאי. אני לא מדבר על בתי המשפט שלנו, אצלנו האשמים הרי אפילו לא מגיעים לבתי המשפט! אבל גם לפי אמות הצדק שלך, מי שחטף את החוקן זה החמור או הווזיר של השולטן. רק אלי נתן את הדין על פשעיו, ולא אריה, שהוא זה שסובל מעצירות כרונית ולא קיבל אפילו חוקן. אבל, אני שואל את עצמי למה רק אלי נענש? האם זה באמת בגלל שפשע, או אולי בגלל זה שאנס והשפיל אותך, ואת מתנקמת בו כמו שאתינה הענישה את אלה שפגעו בתומתה. או אולי בגלל זה שהמוצא שלו לא סמך טיתי למהדרין, או פשוט בגלל שפחדת להילחם בפושע האמיתי, בדודך אריה, האל הנורא, מלך החיות, שנתן את ההוראות, אך הוא עומד מעל למערכות המשפט? אנחנו רצינו כניעה מוחלטת, התנתקות טוטלית, שהנבלות לא יוכלו להדביק אותנו חס וחלילה ברישעות הזנותית שלהם. ומה השגת? שאריה נשאר עדיין בסביבה, שמח וטוב לב, בריא כמו שור, עם כבוד ללא רבב, ויותר כסף ממה שהוא יכול להוציא עד סוף ימיו. זה צדק זה?

נלי - (בכעס) תראו מי שמדבר! נשיא בית המשפט העליון בכבודו ובעצמו. הרי אתה לא הצלחת להעמיד לדין אפילו את החמור הניקלה. כולם רקדו על הדם שלך ואתה עמדת חסר אונים, משווע לעזרה, אז איזה צדק אתה השגת? לא עדיף חצי צדק על פני אי צדק מוחלט? ברור שהכי טוב היה אם גם אריה היה נותן את הדין, אבל אז היינו צריכים להיגרר לבתי משפט בתביעה שהיתה נמשכת שנים. ומה יש לנו נגדו - עדות של אלי, שהיה מנסה להפליל אותו על מנת להפחית מעונשו, ועדות שקר שלי, שראיתי כביכול את אריה לוחץ על הדק האקדח של הדס. אתה רוצה לסמוך על אלי, שהוא בכלל לא אמין, ולהביא אותי לשקר בפני בית המשפט? לעומת זאת - אריה היה משתמש במליונים שלו ונעזר בסוללת עורכי הדין הטובים ביותר. ומי היה נלחם בו? יולי, מחוסר העבודה, שעבר התקף לב, ואשתו, המורה בבית ספר יסודי, שהפסידו את כל הוסכונות שלהם ושכל החברים בגדו בהם ועזבו אותם לאנחות. אתה חושב שהיה לנו בכלל סיכוי לנצח?... אתה יצאת להילחם על השבת מעט הכסף שגזלו ממך ולא הצלחת, ביקשת את האתונות, ואני הבאתי לך את המלוכה - את הניהול האבסולוטי של החברה שרצית לנהל כבר עשרים שנה, את סילוק אריה מהדרך שיותר לא יעשה לך בעיות, אך מעל לכל אתה מקבל מניות בשווי של עשרות מליוני דולר, מתנה מדודי היקר בעודו בחיים, ובתור צ'ופר, הבורר בטח יפסוק את החזרת הכסף האבוד שלך. אז על זה אתה כועס עלי, שאני הצלחתי להשיג רק חצי צדק, כשאתה לא הצלחת להשיג שום צדק?

יולי - (מתרצה) אני כנראה באמת יפה נפש, שמנסה ללחום על דברים שלא ניתנים להשגה, ואת נמצאת עם שתי הרגליים על הקרקע, ומשיגה את המכסימום שניתן להשיג בעולם המושחת שבו אנו חיים. אבל מאוד כואב לי מהדרך שבה השגת את הצדק, ומזה, שלמרות כל מה שהקרבת, אריה, שהוא הכי גרוע מכולם, לא נותן את הדין ויוצא לפנסייה על היאכטה שלו עם כמה פרגיות חרמניות. הסנדק הפושע פורש בכבוד ועוד אני צריך לשבח ולהלל אותו ולהראות לכולם עד כמה שהוא ישר...

נלי - (בחום) תאמין לי, שלי כואב הרבה יותר שהוא לא נותן את הדין. הוא הדוד שלי, ולמרות זה הוא בגד בי לאורך כל הדרך. הוא העדיף על פניך את הנוכל הזה אלי, הוא גנב מאיתנו את הכסף, העליל עליך דברים שלא היו ולא נבראו, בדה ראיות על הבגידה שלך בשביל להפריד בינינו, וכמעט גרם לכך שאני והילדים ניהרג, כשחיבל בבלמים של האוטו. זה נכון שאריה סנדק יותר גרוע מדון קורליאונה, אבל אתה, ששירת אותי, לא חייב להיות כמו מייקל קורליאונה. אם מייקל, יפה הנפש, גיבור המלחמה, הפך בצוק העיתים לפושע יותר גרוע ואכזרי מאביו, זה לא צריך להוות דוגמה בשבילך. הכל רק תלוי בך, אם הכוח האבסולוטי שתקבל ישחית אותך או לא. בידך הדבר להפוך את היפוקרטס מחברה מאפיוזית לחברה אתית, המיטיבה עם כולם במקום להשחית את כולם. הרשות נתונה, ושום דבר לא כתוב בשמיים. אני אישית משוכנעת שאתה האדם הנכון בזמן הנכון ותוכל להצעיד את החברה קדימה, תוך שמירה על כללי ההגיונות שכל כך יקרים לנו, ואני אעזור לך בכל ליבי. ואם אתה חושש שהנאום שלך יטהר את השרץ, תרביץ כזה נאום מזויף, שיהיה ברור שאתה מלגלג על אריה, שרצית לברך ונמצאת מקלל. תתאר אותו בתור אדם כל כך הגון וטהור עד שהעיוורים הגדולים ביותר יבינו שזה לא הוא ויבזו לו. אני התחייבתי שתהלל אותו, לא התחייבתי מה יהיה מינון התישבחות ומה יהיה טון הדיבור...

יולי - (צוחק) אני באמת אעשה את זה. אשבח אותו בכאלה סופרלטיבים, שיהיה ברור שאני לא מתכוון אפילו למילה אחת. אבל את יודעת מה, נלי, אני בטוח שהשמגנים שיהיו שם יאכלו את הלוקש ויחשבו שאני מתכוון ברצינות שאריה הוא טלית שכולה תכלת. אבל באמת

לא איכפת לי מהם, שיחשבו מה שהם רוצים, אני כבר לא שם על קול ההמון, כי אני יודע בדיוק מה הוא שווה. הם כולם צבועים ומגיע להם שידברו אליהם בצביעות.

נלי- (בלהט) סוף סוף בא לך השכל! אז הסיום של האודיסיאה לא יהיה בדיוק כמו אצל הומרוס. האשמאי הזקן כתב תסריטים לסרטים הוליוודיים עם הפי אנד, כשכל הרעים מתים והטובים סובלים, אבל מנצחים. אצלנו הסוף לא כל כך ברור וחד משמעי כמו שרצינו, כי הכל יחסי, הצדק יחסי, הנאמנות יחסית ואפילו הבגיידה היא יחסית. אנחנו חיים בסוף המאה העשרים המפוכחת ונטולת האשליות, כאשר רודנים הרבה יותר מושחתים מאריה פורשים בכבוד מהשלטון, בלי שיתנו את הדין על מעשיהם. כי הם לא חשובים, מה שחשוב זה שהשלטון החדש הוא טוב יותר, לא מושחת, ומיטיב עם כולם. זה המחיר שמשלמים בשביל הניצחון, ומה שמצחיק זה שאנחנו כבר נתנו את הדין על הפשעים הקטנים שלנו והם לעולם לא יתנו את הדין על הפשעים הגדולים שלהם. מה שעבר עליך, יולי, בחודשים האחרונים, טראומת הבגיידה של כולם, כולל שלי, התקף הלב שלך, האודיסיאה הנוראה שעברת, זה לא עונש מספיק על סטוץ קטן של שבועיים? ובאשר לי, אם מגיע לי עונש על מה שעשיתי עם אלי, אני קיבלתי אותו למפרע, כי אני חוויתי את העינויים שלך הרבה יותר קשה ממך, ואם הלב שלך הפסיק לפעום לזמן קצר בזמן ההתקף, הלב שלי מת הרבה חודשים קודם. לכן, אתה ואני כבר ירדנו לגיהנום בעולם הזה, על לא עוול בכפינו, והסטוצים המגוחכים שלנו הם מחוץ לכל פרופורציה לעונש שקיבלנו. אבל, אני לא מצטערת על מה שקרה, וכל המאורעות התנהלו לפי ההיגיון הפנימי של טרגדיה יוונית. עברנו תהליך של קתרזיס, היטהרות, הזדככות, והרי זאת המטרה של כל הטרגדיות, והקומדיות גם כן. הדברים שחווינו היו אומנם טרגיים, אבל במובן מסוים גם קומיים. זאת מין בדיחה מקברית, שהאלים צחקו על חשבוננו. היינו כמו מריונטות בתיאטרון הבובות שלהם והרגשנו כמו שחקנים במרכז הבמה, שבה כולנו משחקים, מבלי שנרגיש בכך.

יולי - גם אני הרגשתי בחודשים האחרונים, לראשונה בחיי, שאני משתתף במשחק שאני לא קובע בו את הכללים. במלחמות הקשות ביותר שעברתי נגד הערבים, תמיד ידעתי איפה אני עומד ומה צריך לעשות ולכן נשארתי תמיד חזק כסלע. הפעם לעומת זאת, הרגשתי חסר אונים, וראית אותי בוכה, לראשונה בחייך. הבכי הזה יותר משהיה בו הזדככות, קתרזיס, היה בו ייאוש ואובדן דרך.

נלי - הבכי שלך והיאוש שלך הם אלה שקרעו אותי לגזרים, שהכריחו אותי לעשות מעשה נואש על מנת לחלץ אותך מהתהום. עכשיו אתה מבין סוף סוף למה לא היתה לי ברירה אלא לפתות את השטן בשביל להציל אותך?

יולי - (באיטיות ובשכנוע עצמי) כן, ... למרות כל הספקות, הקנאה והזעם, למרות ההערות הנבזיות, הציניות והמתנשאות שלי, עכשיו ברורים לי המניעים שלך לעשות את מה שעשית. ירדת אל תחתית השאול רק בשביל להחזיר אותי אל עולם החיים, כי אני הייתי כבר ראשי ורובי מתחת לאדמה. רצית לקבל אותי חזרה, בריא, מחוזק, עם בטחון עצמי מחודש. והדרך היחידה לעשות זאת, הייתה בהקרבה טוטלית שלך. המעשה שלך לא היה הבגיידה האולטימטיבית, כי אם האהבה והנאמנות האולטימטיביים. ורק מי שאוהב כמוך, אהבה מוחלטת, ללא מיצרים וללא חשבון, יכול היה לבצע את מה שעשית עבורי. וכל שאר הסיבות שהמצאת לעצמך בדיעבד, נועדו רק לטשטש את גודל הקורבן שהקרבת למעני. על זה אהיה אסיר תודה לך כל ימי חייך... נלי, באמת שהגיע הזמן לשים סוף פסוק לכל חיבוטי הנפש שלנו, כי שנינו כבר ירדנו לסוף העניין ומיצנו אותו עד תומו.

נלי - (מחבקת אותו ברוך) נפלאות דרכי האל ולעתים מגיעים אל הגאולה בדרך חתחתים, שאף אחד מאתנו לא יכול היה לחזות אותה מראש. כן, יולי, מהלילה אנחנו פותחים דף חדש, כל מה שהיה נמחק בדמעותינו, כופר בסבלנו, זאת תהיה נאמנות חדשה, שתחזק עוד ועוד את האהבה שלנו, שעמדה גם בחוויה הזאת. אני מאוד אופטימית לגבי העתיד, כי אחרי מה שעברנו שום דבר כבר לא יוכל לנו. (מנשקת ברוך את יולי, שנענה באהבה). אבל, יולי, נעשה כבר מאוחר, ואתה צריך לאגור כוח לקראת הישיבה של מחר שבה אתה מקבל את כל מה שרצית, את הניהול של היפוקרטס ואת ההזדמנות להכתיב סוף סוף את המהלכים בדרך שלך. אתה תעמוד שוב באור הזרקורים, במרכז הבמה, ואני אעמוד לצידך ואהפוך באמת לעזר כנגדך. זאת המתנה המאוחרת ליום הולדתך החמישים.

יולי - שאני מקבל אותה ארוזה בעטיפת צלופן מידי אשתי האהובה.

נלי - (בצחוק) תמיד אמרתי לך שתיזהר ממתנות של יוונים! (צוחקים).

ברקע נשמע השיר של אירווינג ברלין - PUTTIN ON THE RITZ משנת 1929...

תמונה שביעית

בחדר הישיבות הגדול של היפוקרטס. החדר מקושט בזרי פרחים ענקיים. יולי נואם למיקרופון, כשמולו יושבים המוזמנים האחרים. נוכחים יולי, אריה, נלי, סימה ומרבית הדמויות האפיזודיות של המחזה - לקוחות, עיתונאים, מתחרים, אנשי עסקים, פקידי רשויות ממשלתיות. רק עורך הדין של יולי בולט בהעדרו. כל הדמויות האפיזודיות עוטות מסיכות דומות לאלה שהיו להם באודיסיאה במערכה השלישית - קיקלופים, סירנות, נימפות, רוחות רפאים וכדומה. יולי לובש חליפה מודרנית רחבת שוליים, עם גלימת קטיפה ירוקה כהה. נלי לבושה בשמלה מוזהבת נוצצת עם גלימת קטיפה אדומה. אריה לובש חליפת שלושה חלקים עם גלימת קטיפה כחולה כהה. לכל שאר הנוכחים יש גלימות קטיפה שחורות. בסוף התמונה מופיע מפיסטופלס, לבוש כולו בשחור עם גלימת קטיפה שחורה. מדי פעם נשמע המוטיב המוסיקאי של עגל הזהב של פאוסט, שלושת הטונים הראשונים של המנגינה. כשיולי שומע את המוטיב, הוא מפסיק לרגע את נאומו, מאבד את חוט המחשבה, מנסה להיזכר איפה שמע את זה, אבל אחר כך הוא ממשיך בנאום, עד שנשמע בפעם הבאה המוטיב, וחוזר חלילה.

יולי - אורחים יקרים, נציגים מכובדים, חברי הנאמנים. הרשו לי להודות לכם על האמון שנתתם בי כשבחרתם אותי ליו"ר מועצת המנהלים ומנכ"ל היפוקרטס. בהזדמנות חגיגית זאת, ברצוני להישבע בשבועת היפוקרטס הקדושה שאדאג אישית שהחברה תנוהל ביושר ובהגינות כלפי כל - כלפי הקהילה, רשויות המדינה, בעלי המניות, העובדים, הלקוחות, הספקים, ואפילו התחרות תנוהל בצורה קולגיאלית ואתית. אני מתחייב להצעיד את החברה לעבר אתגרי המאה העשרים ואחת בבטחה, בקדמה ובנאמנות, לרווחת כולנו. אני שמח לבשר לכם שבעקבות ההשתלטות הידידותית שלנו על מולקולה, הצלחנו להשלים בכוחות משותפים את פיתוח תרופת הסרטן ואנו מצפים שהחברה תפרוץ בגאון אל מרכז הבמה של

השוק העולמי ותהפוך במהרה לאחת החברות המובילות בעולם. (בהתרגשות) בהזדמנות זאת הרשו לי להעלות את זכרו של ידידנו הדס, שתרגם כה רבות לפיתוח התרופה המהפכנית, אך מותו בטרם עת מנע ממנו לראות את הגשמת חלומו. הדס, אני משוכנע שאתה נמצא איתנו ברגע זה, שמח בשמחתנו, ומאחל לנו שנזכה להמשיך בדרכך המופתית. כן, חברי הנאמנים, השיירה ממשיכה לצעוד בגאון. לא אכחיש, שהיא נעצרה פה ושם בשבועות האחרונים בעקבות האירועים הטראגיים והגילויים הטראומטיים. אך, מהיום היא יוצאת מחדש לדרכה, בכוחות מחודשים, ואני אוביל אותה לחוף מבטחים.

מתחילים לשמוע את שיר השיירה של אריק אינשטיין, שימשיך ללוות את דברי יולי עד סוף התמונה. נשמעים קולות של האורחים - "איזה נאום מבריק, איזו בחירה מוצלחת, איזה טמפרמנט, זה המנהיג שאנו זקוקים לו..."

יולי - הרשו לי לקרוא עכשיו, על מנת שיעמוד לצידך, את אריה סימון, דודי ורעי (צחוקים) הדוד של אשתי, אבל הרע הטוב ביותר והנאמן ביותר שלי.

אריה קם וניגש ליולי. הם מתחבקים בחיבוק גברי אמיץ, כשבסופו נותן אריה ליולי שתי נשיקות מצלצלות על לחיו. שניהם מחייכים חיוך רחב. מחיאות כפיים סוערות.

יולי - אריה ידידי, אתה ניהלת בגאון את החברה הזאת עשרות בשנים ואתה מעביר לי היום את השרביט. היית לי מאז ומתמיד מורה דרך, ואני גאה להמשיך בדרכך, שהביאה עד כה את החברה להישגים שלא ייאמנו בכל התחומים. כולנו נזכור אותך בזכות היצירתיות השופעת שלך, התרומה שלך לתחום הרפואה, ומעל לכל המזור שהבאת לעשרות אלפי המשפחות שנרפאו מחוליהן בזכות התרופות שפיתחת, מבלי שאף אחת מהן תיפגע. זכית עד עכשיו לכל אותות ההכרה והתודה שניתן היה להעניק לך. חתן פרס התעשייה, חתן פרס ישראל, דוקטור כבוד של מיטב האוניברסיטאות בארץ ובעולם. אבל רק לאחרונה זכינו ללמוד ממך מה המשמעות של כבוד אמיתי, כאשר לקחת על עצמך אחריות מיניסטריאלית על מעשי השחיתות של סגנך, והתפטרת מהחברה. אריה היקר, אני מצדיע לך על אומץ לבך. אתה לימדת אותנו מה המשמעות של המילים כבוד, אחריות, חברות, נאמנות ויושר, שהיו תמיד נר לרגליך. הרשה לי להביע בפני קהל נכבד זה את בטחוני המלא שלא ידעת דבר על מעשיו הנלוזים של סגנך, כי לא יעלה על הדעת שאיש כבוד ברמתך ידע על מעשים מעין אלה ויחפה עליהם. לא, אריה, אף אחד בפורום זה לא מעלה כלל על דעתו שהיית עד למחדלים אלה. אבל בכל זאת, קיבלת אחריות, ונשאת איש מופת וג'נטלמן עד הסוף. רק איש כמוך, אציל נפש ובר לבב, יכול היה לעזוב דווקא עכשיו את החברה, כשהיא בשיא הצלחתה, ולפרוש בגלל מחדלים שלא ביצעת.

יולי מחבק את אריה ונותן לו טפיחת עידוד על הכתף. אריה ממלמל - "תודה, תודה, אתה באמת חבר נאמן". הקהל מוחא כפיים.

יולי - אריה היקר, תמיד היית לי ידיד נאמן וצודק. אני חייב להתוודות ששמעתי לאחרונה בכל זאת קולות שונים, חריגים וצורמניים, של אנשי ריב ומדון, שהקנאה אוכלת אותם ושלא מסוגלים להאמין שידך לא הייתה במעל. אני נותן בזאת את מילת הכבוד שלי כי זהו שקר גס, עלילה שפלה ומרושעת של אנשים קטנים, שלא מוכנים לפרגן לאדם דגול שהקים יש מאין, בעשר אצבעותיו, אימפריה לתפארת! אימפריה של צדק, של יושר, של הצלחה עסקית מסחררת, שהושגה ללא רבב קל שבקלים! הם לא מסוגלים להודות שעדיין קיימים בישראל

אנשי כבוד ברמתך, וכמו שהם מנסים להפיל את כל האלים הנערצים עלינו, כך הם גם משתדלים לנפץ את דמותך, כי הם רוצים להוריד את האלים לרמה של שפלותם האנושית. אומרים עליך שהייתה לך אמביציה להגדיל את החברה בכל מחיר וגרמת בכך עוולות רבות. אך אני יודע שהכוונות שלך היו תמיד טהורות, רצית רק להעשיר את בעלי המניות, לספק תעסוקה, להרחיב את היצוא, לעזור ולו במעט להצמיד את המדינה היקרה שלנו לעבר עצמאות כלכלית. כלום על זה יכולים להאשים אותך? יעידו כל עובדי החברה האם פעם אחת עשקת מי מהם, האם הלנת את שכרו, האם השלכת אותו לעת זקנה? נמצאים איתנו גם הקולגות שלך, כלום יש מי מהם שיטען כי התנהגת אליו שלא בהגינות? הרי אתה היית הגון גם כלפי המתחרים החריפים ביותר שלך, ומעולם לא עשית במודע שום מעשה שיפגע באחר. כי הכבוד וההגינות היו תמיד בראש מעיניך והיית ותישאר איש כבוד. ואם יש פה בקהל הזה ולו רק אדם אחד שחושב אחרת, שיקום כאן ועכשיו, ויאמר את אשר על ליבו.

המולת הסכמה בקרב הקהל. "כן, אריה הוא באמת אישיות דגולה, יחיד בדורו, משכמו ומעלה, חבל שאין אלפים כמוהו, נבלה מי שמשמיץ אותו, צריך לבער אותו מקרבנו..."

יולי - אריה, מורי ורבי, אני לא בא חס וחלילה להספיד אותך. אני בטוח שעוד נכוננו לך שנים רבות של עשייה, ולמרות שהתפטרת ממועצת המנהלים, ברור לי שאוכל תמיד לסמוך עליך בייעוץ ובהדרכה, על בסיס חברי ולא רשמי. אני יודע שמעולם לא פעלת על פי שיקולים של בצע כסף, ושהיית ונשארת תמיד אדם צנוע שמקפיד לשמור על אורח חיים שאינו מנקר עיניים. את כל העושר שצברת בחברתך חילקת מחדש בין העובדים, בין בעלי המניות, נתת הנחות ללקוחות, לא עשקת את הספקים, שילמת את מלוא המסים המגיעים ממך, ואף מעבר לכך, ותרמת ביד נדיבה לקהילה. כי זאת לכם לדעת שאריה והחברה שלו תמיד הקפידו על תרומה בסתר, והרבה משפחות קשות יום חבות לו כל כך הרבה. אריה הנדיב, אתה תמיד דואג למתן מתנות לחג, סטיפנדיות לצעירים וסיוע לנזקקים. והכל בסתר, הרחק מעין הזרקורים. גם בפרשת ההשתלטות הידידותית על מולקולה, אתה היית הראשון שדאג שלא יעשקו את בעלי המניות הקטנים שכה יקרים ללבך, וביקשת מבית המשפט שימנה בורר בלתי תלוי שיפסוק אם מגיע להם פיצוי נוסף כלשהו. גם כאן היית לאות ולמופת לכולנו, ולא רצית להרוויח ולו אגורה אחת שחוקה על חשבון הזולת. כי אתה דואג תמיד לא רק לתת את כל מה שמגיע, אלא לתת אפילו מאה ועשרה אחוזים ממה שמגיע...

מחיאות כפיים סוערות. נשמעים קולות - "כך באמת צריך לנהוג, HONESTY IS THE BEST POLICY, הוא באמת כל כך הגון, אף פעם לא עשק אפילו מסכן אחד..."

יולי - ואני עוד חייב לציין את החומה הסינית שהקמת בין העסקים וההוצאות הפרטיות שלך לבין עסקי החברה. בימים אלה, כשהרבה שליחי ציבור נזכרים ועושקים בקופה הציבורית כאילו הייתה נחלתם הפרטית, דאג אריה לממן את כל הוצאותיו הפרטיות ואפילו חלק מהוצאותיו העסקיות מכיסו הפרטי. אריה, אתה מופת לכולנו גם בתור אדם פרטי, גם בתור איש משפחה מסור, אבא אוהב, דוד תומך, סנדק מפנק לבננו דוד, ובייחוד אתה משמש מודל לחיקוי בתור אזרח נאמן וחבר למופת. כי בישראל של היום, בה הפך מתן השוחד והשלמונים לנורמה, התייצב אריה כחומה בצורה אל מול גלי השחיתות, וכמו הפסיונריה שעצרה בגופה את הפשיסטים, אמרת NO PASARAN! הם לא יעברו, הם לא יכריעונו, לעולם לא נהיה ככל הגויים. כי, אריה, אתה תמיד התרחקת מהשחיתות כמו מפני אש, כמו מפני מגיפה. גם אם יכולת להרוויח סכומי עתק בעסקים כשרים אך מסריחים, החלטת להתנזר מהם, על מנת שלא ידבק ולו רבב של שחיתות בכפפות הג'נטלמן הצחורות שלך. כי השם הטוב עדיף עבורך

פי אלף מהשמן הטוב. ושם טוב, מוניטין ללא רבב וכבוד ללא דופי היו ויהיו תמיד רכושך היקר ביותר. אני יודע שהיית יכול לעמוד כיום בראש חברת ענק, עם שלוחות בכל רחבי העולם, לו היית מתפתה ללכת בדרכי העולם. אבל העדפת להישאר עם חברה יחסית קטנה, אך טהורה. SMALL IS BEAUTIFUL, אתה נוהג לאומר, איזהו אדם - השמח בחלקו, היה זנב לאריות ואל תהיה ראש לשועלים. אבל אריה עבורי אתה לא זנב, כי אם ראש לאריות, כי באמות המידה שלך, על פי דרכיך וערכיך, אתה הראש של כולנו. אני יודע שנכווית מראש השועל, מפוקס, שניסה להשפיע עליך להיות ראש לשועלים. אך עמדת בפרץ ויכולת גם לו, עלית במו ידיך על המזימות והתחבולות שהוא רקם ושלא ידעת עליהן ושמת להן סוף. כי זאת למדנו היום, שאריות ושועלים לא יכולים לשכון יחדיו, ובגלל שגילית זאת מאוחר יחסית, קמת והתפטרת, כי אתה תמיד הראשון לקחת אחריות, ומעולם לא הטלת אשמה על אחרים. העדפת שהאמת תצא לאור מבלי לנסות לטייח את אשר ארע. כי, אריה, האמת היא הערך העליון עבורך, אותה אמת לכולם, לעובדים, לרשויות, לבעלי המניות, לכולם, כי יש רק אמת אחת, נצחית, המבעירה את הלפיד הבוהק שבידיך, שלאורו אנו צועדים.

מחיאות כפיים סוערות. אריה ויולי מתחבקים בחום. יולי נותן שתי נשיקות מצלצלות לאריה. אחר כך, יולי, ניגש לקהל, מקים את נלי ומביא אותה לקדמת הבמה. נלי קורנת מנחת, מחייכת חיוך רחב, יולי משתחוה קלות לעברה ומחבק אותה בחום.

יולי - לבסוף הרשו לי להודות לאשתי הנאמנה והאוהבת, נלי, שהולכת לצידי כבר למעלה מעשרים שנה והסכימה עכשיו, לראשונה, ולאחר הפצרות מרובות, לבוא ולסייע לי במטלות הקשות שעוד נכוננו לנו. נלי האהובה, נשארת נאמנה לי, בנאמנות ממש מיתולוגית, ברגעים הקשים ביותר. נתת לי את האומץ להשיט את ספינתנו אל מול משברי החיים, לשבור את הגלים ולנווט את הספינה אל חוף מבטחים. אני היום חוזר הביתה לחברה ממנה צמחתי, שעזבתי אותה לרגע קט, אך רק בשביל לחזור אליה בכוחות מאוששים. אך, אותך מעולם לא עזבתי ולעולם לא אנטוש, כי את סם החיים שלי, נשמת אפי, סיבת הקיום שלי. אני מודה לכם רבותי על האמון שנתתם בי היום, אבל נלי אשתי נתנה בי אמון ללא סייג, גם כאשר היא נשארה לבדה. נלי האחת והיחידה, הלכת אחרי במדבר, שטת איתי ברפסודה מוצפת מים, חבשת את פצעי כשלבי עמד מלכת, עטפת אותי בזרועותיך החמות על מנת להגן עלי מפני תלאות החיים. ואם אני ניצב פה היום מולכם, ואם יש בי הכוח לעקור הרים ולהתמודד בפני כל האתגרים, אני חב זאת רק לאדם אחד, אני חב זאת לך, נלי! ויחד אתך, עם אהבתך, עם מסירותך, אני משוכנע שנתגבר על כל הקשיים בדרכנו, כי אין קושי, אין מכשלה, אין אודיסיאה בעולם, שלא ניתן להתגבר עליה בעזרת האהבה!

נלי ויולי מתחבקים ומתנשקים נשיקה ארוכה ומלאת רוך. מחיאות כפיים סוערות. יולי מביא את נלי לאמצע הבמה וניצב במרחק מה מימינה, אריה ניצב במרחק מה משמאלה. נלי ניצבת אל מול הקהל בחיוך קורן, כאשר אריה ויולי מוחאים לה כף והקהל קם על רגליו ומצטרף אליהם. מאחורי נלי, מופיע, באור עמום עם צל ענק, מפיסטופלס, בחצי גובה מעליה, כשגלימתו מתנופפת ברוח. הוא מצטרף למחיאות הכפיים, צוחק מדי פעם בצחוק שטני רועם, ובסוף מנצח על מקהלת מחיאות הכפיים.

שיר השיירה הולך ומתגבר ומבליע את רעש מחיאות הכפיים.